

NU RATA SERIALUL TV PRODUS DE AWESTRUCK

ROMAN

CONFESS

Și dacă adevărul rămâne mai mult decât tăcerea?

COLLEEN HOOVER

AUTOARE DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES

IUBIREA ESTE SINGURUL ADEVĂR

Auburn Reed a pierdut tot ce avea mai de preț. Dar acum, în încercarea de a-și reface viața, știe exact ce are de făcut și e pe deplin conștientă că nu-și poate permite nicio greșeală. Cu toate acestea, nu se așteaptă ca, atunci când pășește într-un atelier de artă din Dallas, în căutarea unui loc de muncă, să fie incredibil de atrasă de Owen Gentry, artistul misterios care deține atelierul.

Auburn dă frâu liber sentimentelor sale, dar află apoi că Owen ascunde un secret teribil. Trecutul lui pătat amenință să distrugă tot ce Auburn iubește mai mult și de aceea trebuie să-l îndepărteze pe Owen din viața ei.

Pentru a salva dragostea lor, Owen trebuie să-și mărturisească secretul. Dar, în acest caz, mărturia lui poate avea consecințe mult mai grave decât însăși fapta.

În stilul ei remarcabil și unic, Colleen Hoover ne poartă printr-o poveste emoționantă despre dragoste adevărată, familie și legături care nu pot fi nicicând destrămate.

„Din când în când apare câte o carte care îți taie respirația.

Aceasta este una dintre ele.”

USA TODAY

„Lăsați-vă seduci de *Confess*, cufundați-vă în această carte, fără a fi citit nimic despre ea înainte.”

WOMEN'S HEALTH

„Hoover vă va face inima să vă palpitate cu această poveste de dragoste care are ca temă a doua șansă... o poveste îndrăzneță și plină de senzualitate.”

BOOKLIST

COLLEEN HOOVER este autoare a numeroase romane pentru tineri, dintre care nu mai puțin de zece figurează pe listele de bestselleruri *New York Times*. Trei dintre acestea sunt traduse în limba română și publicate la Editura Epica: *Ugly Love*. *Despre fața urâtă a iubirii*, *Hopeless*. *Fără speranță* și *Slam*. *Din dragoste pentru Layken*. www.colleenhoover.com

CONFESS

Și dacă adevărul rănește mai mult decât tăcerea?

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IULIA ROȘCA-DROMERESCHI

București, 2017

*Mărturisirile, confesiunile din acest roman sunt adevărate
și sunt primite de la cititori anonimi.
Această carte le este dedicată,
pentru că au avut curajul să le împărtășească.*

Partea întâi

PROLOG

Auburn

Intro pe ușa spitalului, știind că e pentru ultima dată.
În lift, apăs pe cifra trei, care se luminează pentru ultima dată.

Ușile se deschid la etajul trei, iar eu îi zâmbesc asistentei medicale de gardă. Expresia ei e marcată de mila pe care o simte pentru mine, pentru ultima dată.

Trec de camera de aprovizionare, de capelă și de camera de odihnă pentru personal, pentru ultima dată.

Merg mai departe pe hol, privind înainte, curajoasă. Bat încetișor în ușa camerei lui și aștept ca Adam să mă invite înăuntru — pentru ultima dată.

— Intră.

Cumva, vocea lui e încă plină de speranță, iar eu habar n-am cum de reușește.

Stă întins pe spate, în pat. Când mă vede, mă liniștește cu un zâmbet și ridică pătura, invitându-mă lângă el. Grilajul e deja lăsat, așa că mă urc în pat și îi înconjur pieptul cu brațul. Picioarele ni se împletesc. Îmi cufund fața în gâtul lui, căutându-i căldura, pe care nu o găsesc.

Astăzi e rece.

Se foiește până când ajungem în poziția noastră obișnuită, cu brațul lui stâng sub mine și cu cel drept deasupra mea, trăgându-mă spre el. Îi ia ceva mai mult decât de obicei să-și găsească poziția, iar respirația i se accelerează cu fiecare mișcare, cât de mică.

Încerc să nu remarc lucrurile astea, dar e greu. Sunt conștientă de slăbiciunea lui tot mai pronunțată, de pielea tot mai palidă, de fragilitatea vocii. Pe zi ce trece, observ cum se îndepărtează tot mai mult, iar eu nu pot face nimic să împiedic asta. Nimeni nu poate decât să asiste.

Știu deja de șase luni că se va termina astfel. Firește, ne-am rugat pentru un miracol, însă în viața reală nu se petrec asemenea miracole.

Închid ochii când buzele reci ale lui Adam îmi ating fruntea. Mi-am spus că nu voi plânge. Știu că nu e posibil, dar pot măcar să fac toate eforturile să-mi împiedic lacrimile să curgă în voie.

— Sunt atât de trist, șoptește el.

Cuvintele acestea nu se potrivesc deloc cu optimismul lui obișnuit, însă mă liniștesc. Sigur că nu-mi doresc să fie trist, dar am nevoie să-mi împărtășească tristețea acum.

— Și eu.

Vizitele noastre din ultimele săptămâni au fost, în mare parte, pline de râsete și discuții — indiferent cât de forțate. Nu aş vrea ca azi să fie diferit, însă ştim că e ultima vizită și e imposibil să găsim vreun subiect amuzant. Nu avem nici subiecte de discuție. Vreau doar să plâng cu el și să urlu despre cât e de nedrept totul, însă aş distruge amintirea aceasta.

Când doctorii din Portland au spus că nu se mai poate face nimic pentru el, părinții lui au decis să-l transfere la un spital din Dallas. Asta nu fiindcă ar fi sperat într-un miracol, ci pentru că familia lor locuiește în Texas, iar ei au considerat că ar fi mai bine să fie aproape de fratele lui și de celelalte persoane care îl iubesc. Adam se mutase în Portland, împreună cu părinții, cu doar două luni înainte să începem să ne vedem, cu un an în urmă.

Adam a decis că se va întoarce în Texas numai dacă mi se permitea și mie să îl însoțesc. Am dus o luptă grea ca să-i convingem atât pe părinții mei, cât și pe ai lui să accepte, însă Adam a argumentat că el era pe moarte, așa că avea dreptul să decidă pe cine va avea alături și ce se va întâmpla când va sosi momentul acela.

Au trecut cinci săptămâni de când am venit în Dallas și amândoi nu mai avem niciun pic de înțelegere din partea părinților noștri. Mi s-a spus că trebuie să mă întorc imediat în Portland, altfel părinții mei vor fi acuzați de abandon școlar. Dacă nu ar fi fost vorba despre asta, părinții lui Adam mi-ar fi putut permite să rămân, însă ultimul lucru de care au nevoie ai mei acum ar fi un proces.

Zborul meu este astăzi. Am epuizat toate ideile care i-ar putea convinge că nu trebuie să fiu în avion. Nu i-am spus lui

Adam și nici n-o voi face, dar seara trecută, după ce mi-a ascultat rugămințile, mama lui, Lydia, și-a declarat — în sfârșit — părerea sinceră.

— Ai cincisprezece ani, Auburn. Crezi că sentimentele tale pentru el sunt adevărate, însă îl vei uita într-o lună. Noi, cei care l-am iubit din ziua în care s-a născut, va trebui să suferim pierderea lui până când vom muri. Noi suntem oamenii de care are nevoie acum.

E ciudat să știi, la cincisprezece ani, că tocmai ai auzit cele mai dure cuvinte din viața ta. Nici măcar nu am știut ce să îi răspund. Cum ar putea o fată de cincisprezece ani să-și apere iubirea, dacă iubirea îi este trecută cu vederea de toți? E imposibil să te justifici în fața lipsei de experiență și a vârstei. Și poate că au dreptate. Poate că nu știm ce înseamnă iubirea așa cum știe un adult, dar cu siguranță o simțim.

În momentul acesta, e pe punctul de a ne frânge inimile.

— Cât timp mai ai? întreabă Adam, iar degetele lui îmi desenează cercuri delicate pe braț, pentru ultima dată.

— Două ore. Mama ta și Trey sunt jos. Mă așteaptă. Au spus că trebuie să plecăm în zece minute, dacă vrem să ajungem la timp.

— Zece minute, repetă el încet. Nu e suficient ca să-ți împărtășesc toată înțelepciunea pe care am acumulat-o pe patul de moarte. Am nevoie măcar de cincisprezece; douăzeci, cel mult.

Râsul meu e, probabil, cel mai jalnic și mai trist de care am fost vreodată capabilă. Intuim amândoi disperarea din vorbele lui, iar el mă strânge mai aproape, dar nu cu mult. I-a mai

rămas foarte puțină putere, chiar și față de ieri. Mă mângâie pe cap și îmi sărută părul.

— Vreau să-ți mulțumesc, Auburn, spune el. Pentru multe lucruri. Dar, mai ales, vreau să-ți mulțumesc că ești la fel de revoltată ca mine.

Râd din nou. Adam e mereu pus pe glume, chiar și când știe că sunt ultimele.

— Trebuie să fii mai precis, Adam, fiindcă sunt revoltată din multe motive acum.

Își slăbește îmbrățișarea și face un efort imens să se întoarcă, să mă privească în ochi. Am putea spune că ochii lui sunt căprui, dar nu sunt. Sunt nuanțe suprapuse de verde și maro, care se ating fără să se amestece, creând cea mai intensă privire care s-a îndreptat vreodată spre mine. Ochii aceștia erau, cândva, cea mai strălucitoare parte a lui, însă acum sunt învinși de o soartă nemiloasă, care le șterge treptat culoarea.

— Mă refer mai ales la cât de ofțițați suntem pe Moarte, fiindcă e o ticăloasă lacomă. Dar cred că vorbesc și despre părinții noștri, care nu înțeleg nimic din toate astea. Care nu mi-au permis s-o am aici, cu mine, pe singura persoană pe care mi-o doresc alături.

Are dreptate. Sunt foarte supărată din ambele motive. Dar am discutat deja asta de prea multe ori în ultimele zile și știm că noi am pierdut, iar ei au câștigat. În momentul acesta vreau doar să mă concentrez asupra lui și să absorb fiecare centimetru cub de prezență, cât mai este posibil.

— Ai spus că ai multe lucruri pentru care vrei să-mi mulțumești. Care ar fi următorul?

Zâmbește și îmi mângâie fața. Degetul mare îmi atinge buzele, iar eu îmi simt inima avântându-se spre el, într-o încercare disperată de a rămâne acolo, în timp ce carcasa mea goală e obligată să se întoarcă în Portland.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai permis să fiu primul, spune el. Și pentru că ai fost prima pentru mine.

Zâmbetul îl transformă, pentru o clipă, dintr-un băiat pe patul de moarte într-un adolescent chipeș, plin de viață, care-și amintește de prima lui noapte de dragoste.

Cuvintele lui și propria lui reacție la ele îmi schițează pe față un zâmbet stânjenit, când mă gândesc la noaptea aceea. A fost înainte să știu că urma să se mute înapoi în Texas. Îi cunoșteam deja diagnosticul și încă ne luptam să îl acceptăm. Am petrecut o seară întreagă discutând despre lucrurile pe care le-am fi putut trăi împreună, dacă am fi avut șansa: călătorii, căsătorie, copii (inclusiv numele pe care le-ar fi primit), toate locurile în care ne-am fi putut muta și, evident, sexul.

Am fost de părere că am fi avut o viață intimă fenomenală, dacă ni s-ar fi dat șansa. Am fi fost invidiați de toți prietenii. Am fi făcut dragoste în fiecare dimineață, înainte să mergem la serviciu, și în fiecare seară, înainte să adormim; uneori, și între cele două momente.

Am râs atunci, însă conversația s-a stins curând, fiindcă ne-am dat seama că era unul dintre aspectele relației noastre asupra cărora încă aveam control. Nu puteam decide nimic altceva pentru viitor, însă puteam avea singurul lucru pe care moartea nu ni-l putea răpi.

Nici măcar nu am discutat. Nu aveam de ce. Imediat ce m-a privit și mi-am văzut gândurile reflectate în ochii lui, am

început să ne sărutăm și nu ne-am mai oprit. Ne-am sărutat în timp ce ne dezbrăcam, în timp ce ne atingeam, în timp ce plângeam. Ne-am sărutat până când am terminat și chiar și atunci am continuat să ne sărutăm, sărbătorind mica victorie împotriva vieții și a morții și a timpului. Ne-am sărutat și după aceea, când m-a ținut în brațe și mi-a spus că mă iubește.

Așa mă ține în brațe și mă sărută și acum. Mâna lui îmi atinge gâtul, iar buzele lui le despart pe ale mele, de parcă ar deschide o scrisoare sumbră de rămas-bun.

— Auburn, șoptesc buzele lui peste ale mele. Te iubesc atât de mult.

Simt gustul lacrimilor mele în sărutul nostru și detest faptul că distrug ultimele noastre clipe cu slăbiciunea mea. Se retrage și își apasă fruntea pe a mea. Mă lupt pentru mai mult aer, însă panica se instalează, îmi cuprinde sufletul și mă împiedică să gândesc. Tristețea e un val de căldură care îmi urcă în piept și provoacă o presiune de nedescris, pe măsură ce se apropie de inimă.

— Spune-mi ceva despre tine ce nu știe nimeni.

Vocea lui e întreruptă de lacrimi. Mă privește.

— Ceva ce pot păstra numai pentru mine.

În fiecare zi îmi cere asta și în fiecare zi îi spun ceva ce nu am mai rostit cu voce tare. Cred că îl consolează să știe despre mine lucruri pe care nimeni altcineva nu le va mai ști. Închid ochii și mă gândesc, în timp ce mâinile lui continuă să mângâie fiecare părticică din mine la care pot ajunge.

— Nu am spus nimănui ce-mi trece prin minte înainte să adorm, seara.

Mâna lui se oprește pe umărul meu.

— Ce-ți trece prin minte?

Deschid ochii și îl privesc.

— Mă gândesc la toți oamenii care îmi doresc să moară în locul tău.

Nu răspunde, în primă fază, dar mâna lui își reia mișcările, mângâindu-mi brațul până când ajunge la degete, pe care le cuprinde într-ale lui.

— Pun pariu că nu ajungi foarte departe.

Mă forțez să zâmbesc și clatin din cap.

— Ba da. Chiar foarte departe. Uneori epuizez toate numele pe care le știu, așa că încep să spun numele unor persoane pe care nu le-am întâlnit niciodată. Alteori, inventez nume.

Adam știe că nu e adevărat ce spun, dar îi face bine să audă asta. Cu degetul mare, îmi șterge lacrimile de pe obraz, iar eu sunt furioasă că nu am putut lăsa să treacă nici zece minute fără să plâng.

— Iartă-mă, Adam. M-am străduit să nu plâng.

Privirea i se înduioșează când răspunde.

— Dacă ai fi ieșit din camera asta fără să plângi, m-ai fi distrus.

Când aud asta, nu mă mai abțin. Îi strâng în pumn o bucată de cămașă și încep să suspin la pieptul lui, în timp ce mă ține în brațe. Printre lacrimi, încerc să-i ascult inima și vreau parcă să-i blestem tot corpul fiindcă a fost atât de lipsit de eroism.

— Te iubesc atât de mult. Vocea lui e întretăiată, plină de teamă. Te voi iubi mereu. Chiar și când nu voi putea.

Lacrimile mi se întetesc.

— Și eu te voi iubi pentru totdeauna. Chiar și când n-ar trebui.

Ne agățăm unul de celălalt, iar tristețea noastră e atât de cumplită, încât mi se pare greu să-mi doresc să-i supraviețuiesc. Îi spun că îl iubesc pentru că trebuie s-o știe. Îi spun că îl iubesc, din nou. O spun iar și iar, de mai multe ori decât am spus-o vreodată. De fiecare dată când o spun, el îmi răspunde la fel. Ne spunem cuvintele acestea atât de mult, încât nici nu mai știu cine repetă după cine, însă continuăm să le spunem, până când fratele lui, Trey, mă atinge pe braț și îmi spune că e timpul să plecăm.

Ne-o spunem în timp ce ne sărutăm pentru ultima dată.

Ne-o spunem în timp ce ne strângem în brațe.

Ne-o spunem în timp ce ne sărutăm iar pentru ultima dată.

Încă o spun...

CAPITOLUL UNU

Auburn

Mă foiesc în scaun în timp ce el îmi spune care este onorariul pentru o oră de consultanță. N-am nicio șansă să-mi permit, nu cu banii pe care îi câștig acum.

— Scadeți prețul pentru persoanele cu venituri mici? îl întreb.

Cutele din jurul gurii i se accentuează, fiindcă se străduiește să nu se încrunte. Își încrucișează mâinile peste biroul din mahon, unindu-le și apăsându-și degetele mari.

— Auburn, ce îmi ceri să fac costă bani.

Nu mai spune.

Se lasă în spătar, trăgându-și brațele înapoi și odihnindu-le pe burtă.

— Avocații sunt precum nunțile: primești pentru ce plătești.

Nu are sens să îi spun ce analogie oribilă a făcut. Privesc spre cartea de vizită din mâna mea. Are niște recomandări excelente și știam că avea să coste, însă nu aveam idee cât de scump. O să am nevoie de al doilea job, poate chiar de al treilea. De fapt, o să jefuiesc o nenorocită de bancă.

— Și nu există garanția că judecătorul va decide în favoarea mea?!

— Singura promisiune pe care o pot face este că mă voi strădui să se întâmple asta. Conform documentelor completate în Portland, te-ai pus într-o situație dificilă, așa că va dura.

— Am timp, mormăi eu. Mă întorc de îndată ce iau primul salariu.

Îmi spune să stabilesc o întâlnire prin intermediul secretarei, apoi mă trimite înapoi în căldura din Texas. Locuiesc aici de trei săptămâni, iar până acum corespunde întru totul imaginii mele despre acest stat: este umed, fierbinte și singuratic.

Am crescut în Portland, Oregon, și am presupus că nu voi pleca niciodată de acolo. Am vizitat Texasul când aveam 15 ani și, deși acea excursie nu a fost una plăcută, n-aș fi renunțat la nicio secundă; spre deosebire de acum, când aș face orice numai să mă întorc în Portland.

Îmi pun ochelarii de soare la ochi și mă îndrept spre apartament. Centrul Dallasului nu seamănă deloc cu centrul Portlandului. Cel puțin, în Portland, aveam acces la aproape tot ce avea de oferit orașul, la o distanță confortabilă de mers pe jos. Dallas este extins și ocupă mult spațiu — și oare am precizat ceva despre căldură? E groaznic de cald. A trebuit să-mi vând mașina ca să-mi permit să mă mut, așa că trebuie

să aleg între transportul public și mersul pe jos, ținând cont că economisesc orice bănuț ca să-mi pot permite avocatul cu care tocmai m-am întâlnit.

Nu pot să cred că s-a ajuns la asta. Nici măcar nu mi-am făcut o clientelă la salonul unde lucrez, așa că va trebui să îmi caut al doilea job. Doar că habar n-am cum să găsesc timpul necesar, ținând cont de programul haotic al Lydiei.

Că tot veni vorba despre Lydia, formez numărul ei de telefon și aștept să răspundă. După ce intră căsuța vocală, mă întreb dacă să-i las un mesaj sau să revin mai târziu. Oricum sunt sigură că șterge mesajele fără să le asculte, așa că închei apelul și las telefonul să cadă înapoi în geantă. Simt cum gâtul și obrajii îmi iau foc treptat, iar ochii mi se împăienjenesc. Este a treisprezecea oară când merg acasă în noul stat, într-un oraș în care toți locuitorii sunt străini, însă am de gând să fie prima dată când nu ajung acasă cu lacrimi în ochi. Vecinii mei or fi crezând deja că sunt nevrotică.

Doar că drumul spre casă e foarte lung, iar drumurile lungi mă fac să îmi analizez viața — asta mă face să plâng. Mă opresc și mă uit în vitrina uneia dintre clădiri, să văd dacă mi-a curs rimelul. Îmi privesc reflexia și nu-mi place ce văd.

O fată care urăște deciziile pe care le-a luat în viață.

O fată care-și detestă cariera.

O fată căreia îi este dor de Portland.

O fată care are nevoie disperată de al doilea job — acum o fată care citește un anunț ce spune CĂUTĂM PERSONAL, lipit pe vitrină.

CĂUTĂM PERSONAL

Ciocăniți dacă sunteți interesați.

Mă dau un pas înapoi și analizez clădirea în fața căreia mă aflu. Am trecut pe lângă ea în fiecare zi a navei mele și n-am remarcat-o, probabil fiindcă îmi petrec diminețile la telefon și după-amiezile cu ochii în lacrimi, și nu am cum să observ clădirile.

CONFESS¹

Asta e tot ce spune anunțul. Cuvântul mă îndeamnă să cred că ar putea fi vorba despre o biserică, însă nu pare deloc probabil, ținând cont de vitrinele aliniate pe fațadă. Sunt acoperite cu bucățele de hârtie de diverse dimensiuni și forme, ascunzând ce se află în clădire de privirile din exterior și îndepărtând orice speranță de a vedea înăuntru. Bucățelele de hârtie cuprind fraze și cuvinte, scrise de mâini diferite. Mă apropiu și citesc câteva.

În fiecare zi sunt recunoscătoare că soțul meu și fratele său seamănă perfect. Înseamnă că șansele ca soțul meu să afle că fiul nostru nu este al lui sunt foarte reduse.

Îmi duc mâna la piept. Ce naiba e asta? Mai citesc una.

N-am mai vorbit cu copiii mei de patru luni. Mă sună de sărbători și de ziua mea, dar niciodată în perioadele dintre ele. Nu îi învinuiesc, fiindcă am fost un tată groaznic.

Și încă una.

¹ Mărturisește, recunoaște (în limba engleză, în original) (n. tr.)

Am mințit în CV. Nu am absolvit facultatea. În cei cinci ani de când lucrez la firmă, nimeni nu a cerut să vadă vreo diplomă.

Casc gura și ochii câtă vreme rămân pe loc, citind toate mărturisirile pe care le pot cuprinde cu privirea. Încă nu știu ce poate fi această clădire sau ce cred despre lucrurile lipite în văzul tuturor, însă, citindu-le, capăt cumva impresia că totul este normal. Dacă sunt adevărate, atunci viața mea nu e chiar atât de spectaculoasă cum credeam.

După mai puțin de 15 minute, ajung deja la a doua vitrină. Am citit aproape toate mărturisirile din dreapta ușii, când aceasta se deschide. Mă dau un pas înapoi, evitând să fiu lovită, în timp ce de-abia mă stăpânesc să nu o ocolesc și să arunc o privire înăuntru.

O mână iese de după ușă și smulge anunțul CĂUTĂM PERSONAL. Aud un marker alunecând pe anunțul din vinil, dar rămân după ușă. Încercând să pricep mai bine ce-i cu locul ăsta, mă foiesc în jurul ușii, dar mâna aceea lipește dintr-odată anunțul CĂUTĂM PERSONAL înapoi pe vitrină.

**CĂUTĂM AVEM NEVOIE DE PERSONAL!!
BATE ODATĂ LA NENOROCITA DE UȘĂ!!!**

Râd când văd ce modificări a suferit anunțul. Poate că asta mi-e soarta. Am nevoie disperată de un al doilea job, iar oricine o fi aici are nevoie disperată de ajutor.

Ușa se deschide și mai mult, iar eu mă trezesc în fața unor ochi care au, cu siguranță, mai multe nuanțe de verde decât cele de pe tricoul lui murdar de vopsea. Părul lui e închis la

culoare și des și își folosește ambele mâini ca să și-l dea pe spate, dezvăluindu-și fața. Ochii îi sunt mari, la început plini de neliniște, însă, după ce mă analizează, se calmează cu un oftat. Se poartă de parcă și-ar da seama că mă aflu exact unde trebuie și e ușurat să constate asta.

Mă privește lung timp de câteva secunde. Mă fâțâi și îmi feresc privirea, nu fiindcă nu mă simt în largul meu, ci fiindcă felul în care mă fixează e surprinzător de liniștitor. E probabil prima dată când mă simt bine-venită de când m-am întors în Texas.

— Ai venit să mă salvezi? mă întreabă, atrăgându-mi atenția înapoi la ochii lui.

Zâmbește, ținând ușa cu cotul. Mă analizează din cap până în picioare și nu mă pot abține să nu mă gândesc la ce i-o fi trecând prin cap.

Mă uit la anunțul CĂUTĂM PERSONAL și îmi trec prin cap o mie de scenarii despre ce s-ar putea întâmpla dacă îi răspund cu *da* și îl urmez în clădire.

Cel mai groaznic scenariu ar fi să sfârșesc moartă. Din păcate, asta nu mă convinge să renunț, ținând cont de ultima lună din viața mea.

— Tu ești angajatorul? îl întreb.

— Dacă tu ești candidata.

Vocea lui este foarte prietenoasă. Nu sunt obișnuită să fiu tratată astfel și nu știu cum să reacționez.

— Am câteva întrebări înainte să accept să te ajut, îi spun, mândră că nu mă las atât de ușor ucisă.

Apucă anunțul CĂUTĂM PERSONAL și îl smulge de pe vitrină. Îl aruncă în clădire și se lipește cu spatele de ușă, împingând-o să se deschidă complet și indicându-mi să intru.

— Nu prea avem vreme de întrebări, dar promit să nu te torturez, violez sau ucid, dacă ajută la ceva.

Vocea lui e încă plăcută, în ciuda formulării. La fel e și zâmbetul care dezvăluie două șiruri de dinți aproape perfecți și un incisiv din stânga ușor strâmb. Dar defectul acela micuț îmi place cel mai mult, precum și faptul că nici nu-mi ia în seamă întrebările. Urăsc întrebările. E posibil să nu fie o slujbă chiar atât de rea.

Oftez și mă strecor pe lângă el, croindu-mi drum în clădire.

— Oare în ce mă bag? mormăi.

— În ceva din care nu vei mai vrea să ieși, spune el.

Ușa se închide în spatele nostru, blocând toată lumina naturală. Asta n-ar fi atât de rău, dacă înăuntru ar fi lumină artificială; dar nu este. Doar o strălucire vagă, venind dinspre ceva ce pare a fi un coridor de partea cealaltă a încăperii.

De îndată ce bătaile inimii mă informează cât de idioată am fost intrând într-o clădire cu un străin, luminile încep să pâlpâie și se aprind.

— Scuze. Vocea lui vine de aproape, așa că mă întorc chiar când prima dintre luminile fluorescente atinge intensitatea maximă. Nu lucrez de obicei în partea asta de atelier, așa că țin lumina stinsă ca să economisesc curent.

Acum, că întreaga zonă e luminată, pot scana încăperea. Pereții sunt de un alb imaculat, decorați cu diverse tablouri. Nu le pot vedea prea bine, fiindcă sunt răspândite peste tot, la câțiva metri de mine.

— Este o galerie de artă?

Râde și mi se pare ciudat, așa că mă întorc ca să-l privesc.

Mă privește și el, cu ochi curioși, îngustați.

— Nu aş merge chiar atât de departe încât să o numesc o galerie de artă. Se întoarce, încuie ușa din față și trece pe lângă mine. Ce mărime porți?

Străbate încăperea spațioasă, spre coridor. Încă nu știu de ce mă aflu aici, însă faptul că mă întreabă ce mărime port mă îngrijorează puțin mai mult decât o făcea acum câteva minute. Oare trebuie să-și dea seama cât de mare să fie sicriul? Sau cum să ajusteze cătușele?

OK. Sunt foarte îngrijorată.

— Vrei să spui la haine?

Se uită la mine și face câțiva pași înapoi, încă îndreptându-se spre coridor.

— Exact. Nu poți purta astea diseară, spune el, arătând spre tricoul și blugii mei.

Îmi face semn să îl urmez când se întoarce să urce un rând de scări care duc într-o cameră aflată deasupra celei în care suntem. Oi fi căzut eu în plasa tipului cu incisivul strâmb, dar ar trebui să refuz să urmăresc străini într-o zonă complet necunoscută.

— Stai, spun oprindu-mă la baza scărilor. Se oprește și el și se întoarce. Ai putea măcar să-mi faci un rezumat despre ce se întâmplă? Pentru că începe să-mi pară rău că am luat decizia idioată de a mă încrede într-un străin.

Privește peste umăr către locul spre care duc scările, apoi din nou spre mine. Oftează exasperat, înainte să coboare câteva

trepte. Se așază pe o treaptă, ajungând la același nivel cu mine. Își proptește coatele pe genunchi și se apleacă, zâmbind calm.

— Mă numesc Owen Gentry. Sunt artist, iar acesta e atelierul meu. Am o expoziție în mai puțin de o oră, am nevoie de cineva care să se ocupe de tranzacții, iar prietena mea s-a despărțit de mine săptămâna trecută.

Artist. Expoziție.

Mai puțin de o oră?

Și prietenă? De asta nu mă ating.

Mă foiesc, privesc încă o dată spre atelier și apoi din nou spre el.

— Voi fi instruită, cumva?

— Știi cum să folosești un calculator?

— Firește, spun dându-mi ochii peste cap.

— Atunci asta e tot ce trebuie să știi. Am nevoie de ajutorul tău pentru maximum două ore și îți dau două sute de dolari, apoi poți să-ți vezi de drum.

Două ore.

Două sute de parai.

Ceva nu se potrivește.

— Care-i fenta?

— Nu există.

— De ce ai nevoie de ajutor dacă plătești cu o sută de dolari pe oră? Sigur e o capcană. Ar trebui să fii îngropat în cereri de la candidați.

Owen își trece palma peste bărbie, înainte și înapoi, încercând parcă să reducă tensiunea.

— Prietena mea nu a menționat că își dă și demisia când s-a despărțit de mine. În urmă cu două ore, văzând că nu apare

să mă ajute cu amenajarea, am tot sunat-o. E o angajare de ultimă oră, așa că poate te afli doar la locul potrivit în momentul potrivit.

Se ridică și se întoarce, în timp ce eu rămân pe loc, la baza scărilor.

— Ai angajat-o pe prietena ta? Nu e niciodată o idee bună.

— Angajata mea a devenit prietena mea — o idee și mai proastă. Se oprește în capul scărilor și se întoarce, uitându-se la mine. Cum te numești?

— Auburn¹.

Privirea i se abate asupra părului meu, o reacție firească. Toată lumea presupune că mi s-a zis Auburn datorită culorii părului, însă e blond-rozaliu în cel mai bun caz. Ar fi ridicol să-l numești roșu.

— Și cum te mai cheamă, Auburn?

— Mason Reed.

Owen își înclină încetișor capul în direcția tavanului, expirând ușor. Îi urmăresc privirea și mă uit și eu la tavan, dar acolo nu se află decât plăci albe. Cu mâna dreaptă își atinge fruntea, apoi pieptul, apoi continuă mișcarea de la un umăr la altul, până când încheie semnul crucii.

Ce dracu' face, se roagă?!

Privește în jos spre mine, zâmbind.

— Mason e chiar numele tău real?

Încuviințez. Din câte știu, Mason nu e un al doilea prenume neobișnuit, așa că nu știu de ce ar stârni ritualuri religioase.

— Avem același al doilea prenume, spune el.

¹ Nuanță de castaniu-roșcat (în limba engleză, în original) (n. tr.)

Îl privesc în tăcere, gândindu-mă la cât de probabil e răspunsul lui.

— Serious?

Încuviințează și bagă o mână în buzunarul de la spate, scoțând portofelul. Coboară încă o dată scările și îmi întinde permisul de conducere. Într-adevăr, al doilea lui prenume este Mason.

Strâng din buze și îi înapoiez permisul.

OMG.

Încerc să nu râd, dar e greu, așa că-mi acopăr gura, sperând că reușesc.

El își pune portofelul înapoi în buzunar. Ridică o sprânceană și îmi aruncă o privire suspicioasă. Umerii mi se scutură din cauza râsului reținut. Îmi pare atât de rău pentru el.

Își dă ochii peste cap și arată ușor stânjenit, încercând să-și ascundă propriul zâmbet. Se îndreaptă înapoi spre capul scărilor, cu mult mai puțină încredere decât înainte.

— De aceea nu spun nimănui prenumele acesta, mormăie el.

Mă simt vinovată fiindcă mi se pare atât de amuzant, însă umilința sa îmi dă, în sfârșit, curajul de a urca și restul scărilor.

— Inițialele tale sunt chiar OMG¹?

Îmi mușc interiorul obrazului, reprimându-mi zâmbetul pe care nu vreau ca el să îl vadă.

Ajung în capul scărilor, iar el mă ignoră, îndreptându-se direct spre dulap. Deschide un sertar și începe să scotocească, așa că profit de ocazie ca să mă uit în jurul meu. Acolo se află

¹ Abreviere folosită mai ales de tineri în limbajul on-line, ca exclamație (*Oh, my God* — Dumnezeu!) (n. tr.)

un pat mare, în colțul îndepărtat. În colțul opus, o bucătărie flancată de două uși, care duc spre alte camere.

Mă aflu în apartamentul lui.

Se întoarce și îmi aruncă ceva negru. Îl prind și îl despățuiesc. Pare o fustă.

— Cred că ți se potrivește. Tu și trădătoarea pare că purtați cam aceeași mărime.

Se îndreaptă spre dulap și scoate de pe umeraș o cămașă albă.

— Vezi dacă ți-e bună. Pantofii sunt în regulă.

Iau cămașa și arunc o privire spre uși.

— Baia?

Îmi indică ușa din stânga.

— Dacă nu se potrivesc? întreb, îngrijorată că nu-l voi putea ajuta dacă nu sunt îmbrăcată corespunzător.

Nu-i lucru ușor să faci rost de două sute de dolari.

— Dacă nu se potrivesc, le dăm foc împreună cu restul lucrurilor pe care le-a lăsat în urmă.

Râd și mă îndrept spre baie. Intrând înăuntru, nu dau atenție la ce se află în jur, ci încep să mă schimb. Din fericire, hainele se potrivesc perfect. Mă privesc în oglinda înaltă și mă îngrozesc când văd cum îmi stă părul. Ar trebui să-mi fie rușine să mă numesc cosmeticiană. Nu m-am atins de el de azi-dimineață, de când am plecat de acasă, așa că îl aranjez repede într-un coc, folosind un pieptăne al lui Owen. Împăturesc hainele pe care tocmai le-am dat jos și le așez pe măsuta de toaletă.

Când ies din baie, Owen e în bucătărie, umplând cu vin două pahare. Mă gândesc dacă e cazul să-i spun sau nu că mai

am câteva săptămâni până la majorat, însă nervii mei urlă după un pahar cu vin.

— Se potrivesc, spun mergând spre el.

Ridică privirea și se uită la fusta mea mai mult decât i-ar lua ca să-și dea seama dacă se potrivește sau nu. Își drege glasul, întorcându-și privirea spre paharele cu vin.

— Arată mai bine pe tine, spune.

Alunec pe un scaun, încercând să-mi ascund un zâmbet. A trecut ceva timp de când mi s-au făcut complimente și am uitat cât de bine mă fac să mă simt.

— Nu cred că vrei să spui asta. Doar suferi fiindcă v-ați despărțit.

Împinge un pahar cu vin spre mine, peste bar.

— Nu sufăr, sunt chiar ușurat. Vorbesc foarte serios.

Ridică paharul, așa că-l ridic și eu pe al meu.

— Pentru foste prietene și noi angajate.

Râd. Paharele noastre se ciocnesc.

— Mai bine decât pentru foste angajate și noi prietene.

Se oprește cu paharul lipit de buze și mă privește sorbind din al meu. Când termin, rânjește și ia și el o gură. De îndată ce pun paharul înapoi pe bar, ceva moale mi se lipește de picior. Reacția mea inițială este să țip, și asta și fac. Sau poate că sunetul pe care-l scot e mai degrabă un scheunat. În orice caz, îmi ridic ambele picioare și mă uit în jos, unde văd o pisică neagră, cu păr lung, frecându-se de scaunul pe care stau.

Îmi cobor imediat picioarele și mă aplec să înșfac pisica. Nu știu de ce, însă faptul că tipul ăsta are o pisică mă liniștește și mai mult. Nu mi se pare că un om poate fi periculos dacă are un animal de companie. Știu că nu e cea mai bună justificare

că mă aflu în apartamentul unui străin, dar mă face să mă simt mai bine.

— Cum o cheamă?

Owen se întinde și își trece degetele prin blănița pisicii.

— Owen.

Râd imediat la gluma lui, însă expresia îi rămâne neschimbată. Mă opresc câteva clipe, așteptând să râdă, dar nu o face.

— I-ai pus pisicii numele tău? Serios?

Mă privește și pot să văd cum în colțul buzelor îi joacă un zâmbet. Ridică din umeri, aproape rușinat.

— Ea îmi amintea de mine.

Râd din nou.

— Ea? I-ai pus unei *pisici* numele Owen?

Se uită la pisica Owen și continuă să o mângâie, în timp ce eu o țin.

— Șșșt, spune el încet. Te înțelege. Nu-i crea complexe.

De parcă ar fi adevărat și m-ar putea auzi râzând de numele ei, pisica Owen îmi sare din brațe și aterizează pe podea. Dispare după bar, iar eu mă străduiesc să îmi șterg rânjetul de pe față. Îmi place că i-a pus numele lui unei pisici; cine ar mai face asta?

Mă sprijin de bar, cu bărbia în palmă.

— Deci, ce dorești să fac diseară, OMG?

Owen clatină din cap și ia sticla, punând-o în frigider.

— Pentru început, să nu mi te mai adresezi niciodată cu inițialele. După ce ne-am înțeles în privința acestui aspect, îți voi explica pe scurt ce urmează să se petreacă.

Ar trebui să mă simt prost, dar el pare amuzat.

— OK.

— Mai întâi, spune aplecându-se peste bar, câți ani ai?

— Nu îndeajuns ca să beau vin, zic și mai iau o gură.

— Ups, spune el sec. Cu ce te ocupi? Ești la liceu?

Își proptește bărbia în palmă și așteaptă să îi răspund.

— Cum mă pregătesc întrebările astea pentru munca de diseară?

Zâmbește — un zâmbet deosebit, dacă e însoțit de câteva guri de vin. Dă din cap o dată și se ridică. Îmi ia paharul din mână și îl pune pe bar.

— Hai cu mine, Auburn Mason Reed.

Fac ce îmi spune, pentru că aş face aproape orice pentru o sută de dolari pe oră.

Aproape.

Când ajungem înapoi la parter, se îndreaptă spre mijlocul încăperii și ridică brațele, creând un cerc. Îi urmăresc privirea în jurul camerei, înregistrând cât este de mare. Luminile îmi captează privirea. Fiecare este orientată pe o pictură care decorează pereții de un alb imaculat ai atelierului, atrăgând atenția asupra artei. De fapt, nici nu există altceva, doar pereți albi de la podea la tavan, o podea din beton — și artă. E atât de simplu și atât de copleșitor.

— Acesta e atelierul meu. Se oprește și arată spre un tablou. Asta e arta. Arată spre o tejghea aflată de cealaltă parte a încăperii. Acolo vei sta tu, mai tot timpul. Eu mă ocup de cameră, tu anunți achizițiile. Cam atât.

Explică totul atât de firesc, de parcă oricine ar fi capabil să creeze ceva de o asemenea magnitudine. Se oprește cu mâinile în sold și așteaptă să asimilez totul.

— Câți ani ai? îl întreb.

Ochii i se îngustează și își lasă capul încet în jos, înainte să privească într-o parte.

— Douăzeci și unu.

O spune de parcă l-ar stânjeni. De parcă nu i-ar plăcea că e atât de tânăr și pare totuși să aibă deja o carieră de succes.

Aș fi crezut că e mult mai matur. Ochii lui nu arată de doar 21 de ani. Sunt întunecați și adânci, iar eu îmi doresc, brusc, să plonjez în profunzimea lor, ca să văd tot ce a văzut el.

Îmi întorc privirea și mă concentrez asupra tablourilor. Mă îndrept spre cea mai apropiată pictură, devenind tot mai conștientă de talentul din spatele pensulei. Când ajung la ea, îmi țin respirația.

Cumva, e tristă, fantastică și, totodată, frumoasă. Reprezintă o femeie, care pare să cuprindă atât iubirea, cât și rușinea.

— Ce mai folosești, pe lângă acrilice? întreb, apropiindu-mă.

Îmi trec degetele peste pânză și îi aud pașii apropiindu-se. Se oprește lângă mine, dar nu-mi pot lua ochii de la pictură.

— Folosesc multe tipuri de culoare, de la acrilice la spray-uri. Depinde de lucrare.

Privirea îmi e atrasă de un bilețel aflat lângă pictură, lipit pe perete. Citesc cuvintele de pe el.

Uneori mă întreb dacă nu ar fi mai ușor să fiu moartă decât să-i fiu mamă.

Ating bilețul și privesc iar tabloul.

— O mărturisire?

Mă întorc cu fața spre el și văd că zâmbetul jucăuș a dispărut. Brațele lui sunt încrucișate strâns peste piept, iar bărbia, căzută. Mă privește de parcă i-ar fi teamă de reacția mea.

— Da, spune simplu.

Privesc spre vitrină, spre toate bilețelele lipite pe sticlă. Privirea mi se deplasează prin încăpere, deasupra tuturor tablourilor, și remarc bucățele de hârtie lipite pe pereți lângă fiecare.

— Sunt toate mărturisiri, spun uimită. Sunt ale unor persoane reale? Pe care le cunoști?

Clatină din cap și arată spre ușă.

— Sunt anonime. Oamenii își lasă mărturisirile în locul acela, iar eu le folosesc pe unele ca inspirație pentru arta mea.

Merg la următorul tablou și mă uit la mărturisire, înainte de a privi interpretarea.

Nu voi lăsa niciodată pe nimeni să mă vadă nemachiată. Cea mai mare teamă a mea este cum voi arăta la înmormântare.

Sunt aproape sigură că voi fi incinerată, fiindcă neîncrederea

mea în propria persoană este atât de mare, încât mă va urmări și în viața de apoi. Pentru asta, îți mulțumesc, mamă.

Privesc imediat spre pictură.

— E incredibil, șoptesc și mă întorc pe călcâie să mai văd și alte creații ale sale.

Mă îndrept spre vitrina cu mărturisiri și găsesc una scrisă cu cerneală roșie, subliniată.

Mă tem că nu voi înceta niciodată să-mi compar viața fără el cu viața petrecută cu el.

Nu sunt sigură ce mă fascinează mai mult: mărturisirile, arta sau faptul că simt că pot rezona cu tot ce citesc. Sunt o persoană introvertită. Îmi împărtășesc rareori gândurile adevărate, indiferent de cât de mult mi-ar putea folosi. Să văd toate aceste secrete și să știu că acești oameni nu le-au împărtășit, probabil, cu nimeni altcineva, și nici nu o vor face, mă face să mă simt legată de ei. E un sentiment de apartenență.

Într-un fel, atelierul și confesiunile îmi amintesc de Adam.

„Spune-mi ceva despre tine ce nu mai știe nimeni. Ceva ce pot păstra numai pentru mine.”

Detest să îl amestec pe Adam în tot ce fac și mă întreb dacă tendința asta va dispărea vreodată. Au trecut cinci ani de când l-am văzut ultima dată — de când a murit. Cinci ani și mă întreb, la fel ca în mărturisirea din fața mea, dacă voi continua să îmi compar întotdeauna viața cu el cu viața fără el.

Și mă întreb dacă-mi va dispărea vreodată dezamăgirea...

CAPITOLUL DOI

Owen

Eaici, chiar aici, în atelierul meu, privindu-mi operele. Nu îmi imaginam că o voi revedea. Am fost atât de convins că șansa ca drumurile noastre să se intersecteze e minimă, încât nici nu-mi amintesc când m-am gândit ultima oară la ea.

Dar iat-o aici, chiar în fața mea. Vreau s-o întreb dacă-și amintește de mine, dar știu că nu. Cum ar putea, când nu am schimbat niciodată vreun cuvânt?

Eu îmi amintesc de ea. Îmi amintesc râsul ei, vocea, părul ei, chiar dacă era mult mai scurt. Și, chiar dacă atunci simțeam că o cunosc, nu am privit-o niciodată foarte atent. Acum, că o văd de aproape, trebuie să mă străduiesc să nu mă holbez. Nu fiindcă nu este conștientă de frumusețea ei, ci pentru că exact

așa mi-am imaginat c-ar arăta de aproape. Am încercat să o pictez odată, însă nu mi-am amintit suficiente detalii. Am senzația că, după seara asta, voi încerca iar. Și știu deja cum voi numi tabloul: *Mai mult de una*.

Își mută atenția asupra unei alte picturi și eu privesc în altă parte, înainte să-și dea seama că mă uit lung la ea. Nu vreau să pară prea evident că încerc să-mi dau seama ce culori trebuie să amestec ca să creez nuanța unică a pielii sale sau dacă să o pictez cu părul desfăcut ori strâns în coc.

Sunt atât de multe lucruri pe care ar trebui să le fac acum, în loc să mă holbez la ea. *Ce-ar trebui să fac?* Să fac duș. Să mă schimb. Să mă pregătesc pentru oamenii care vor apărea în următoarele două ore.

— Trebuie să fac repede un duș, spun.

Se întoarce iute, de parcă aș fi speriat-o.

— Privește cât vrei. După ce termin, verific eu restul. Nu durează mult.

Ea încuviințează și zâmbeste, iar eu mă gândesc, pentru prima dată, că am uitat complet de Hannah.

Da, Hannah a fost ultima fată pe care am angajat-o să-mi fie asistentă. Hannah, fata care nu a putut suporta să fie pe locul doi în viața mea. Hannah, cea care s-a despărțit de mine săptămâna trecută.

Sper că Auburn nu e ca Hannah.

Erau atâtea lucruri care nu-mi plăceau la ea, iar asta nu este tocmai în regulă. Hannah mă dezamăgea când vorbea — și de aceea petreceam mult timp împreună fără să ne vorbim. Și întotdeauna sublinia că numele ei, spus invers pe litere, era tot Hannah.

— E un palindrom, spusesem eu când menționase asta prima oară.

M-a privit perplexă și atunci am știut că nu aș fi putut să o iubesc. Păcat de palindromul acela reușit, de acel Hannah!

Dar deja știu că Auburn e diferită. Pot intui profunzime în ochii ei, pot vedea felul în care arta mea o impresionează, pentru că se concentrează asupra operelor și ignoră tot ce se petrece în jurul ei. Sper că nu e deloc ca Hannah. Deja arată mai bine în hainele lui Hannah decât Hannah însăși.

Hannah. Doar un palindrom.

Intru în baie și privesc hainele lui Auburn și vreau să i le duc jos, înapoi. Vreau să îi spun că nu contează, că vreau să-și poarte propriile haine în seara asta, nu pe ale lui Hannah. Vreau să fie ea însăși, să se simtă bine, însă clienții mei sunt bogați și elitiști și se așteaptă la fuste negre și cămăși albe, nu la blugi și la tricoul ăsta roz (o fi roz sau roșu?), care-mi amintește de doamna Dennis, profesoara mea de artă din liceu.

Doamna Dennis iubea arta. Doamna Dennis îi iubea și pe artiști. Și, într-o zi, după ce văzuse cât de talentat eram cu pensula, doamna Dennis m-a iubit și pe *mine*. Tricoul ei era roz, sau roșu, sau poate ambele, în acea zi, iar de asta îmi amintesc când privesc tricoul lui Auburn, fiindcă cine mai era și doamna Dennis?

Nu fusese un palindrom, însă numele ei citit invers se potrivea perfect, fiindcă tocmai asta și făcuserăm¹. Păcătuiserăm o oră întreagă, iar ea mai mult decât mine.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. Dennis citit invers este *sinned*, forma de trecut a verbului „a păcătui”. (n. tr.)

Și să nu credeți că nu a devenit o confesiune transformată în tablou. A fost unul dintre primele tablouri pe care le-am vândut. Se numea *A păcătuit cu mine, aleluia*.

Dar nu vreau să mă gândesc la liceu, la doamna Dennis sau la palindromul Hannah, fiindcă toate fac parte din trecut, iar acesta e prezentul și Auburn e... și unul, și altul la un loc. Ar fi șocată să știe cât de mult din trecutul ei a afectat prezentul meu și de aceea nici nu îi voi spune adevărul. Unele secrete nu trebuie mărturisite niciodată. Știu asta mai bine decât oricine.

Nu sunt sigur cum să reacționez la faptul că tocmai mi-a călcat pragul, cu ochii mari, tăcută, fiindcă nici nu știu ce să mai cred. Cu o jumătate de oră în urmă credeam în coincidențe și întâmplări. Acum? Ideea că se află aici e o simplă coincidență de tot râsul.

Când mă întorc jos, o văd stând ca o statuie și uitându-se la tabloul denumit *Nu există, Doamne. Iar dacă există, să-Ți fie rușine*.

Nu eu l-am denumit astfel, evident. Niciodată nu dau nume lucrărilor mele. Sunt toate inspirate din confesiunile anonime. Nu știu de ce, însă aceasta mă inspirase să o pictez pe mama. Nu așa cum mi-o amintesc, ci așa cum cred că arăta la vârsta mea. Iar confesiunea nu-mi amintise de ea datorită convingerilor sale religioase, ci acele cuvinte îmi aduseseră aminte de cum mă simțisem în lunile de după moartea ei.

Nu sunt sigur că Auburn crede în Dumnezeu, însă ceva din tablou o atinge. Pe obraz i se rostogolește o lacrimă, care-i alunecă încet pe maxilar.

Mă aude sau poate mă vede lângă ea, fiindcă își șterge fața cu mâna și trage aer în piept. Pare rușinată că s-a atașat de acea lucrare sau poate doar fiindcă am fost martor.

În loc să o întreb cum i se pare tabloul sau de ce plânge, prefer să privesc pictura împreună cu ea. Îl am de mai bine de un an și de-abia ieri am decis să-l pun în vânzare. De obicei, nu le păstrez atât de mult, însă, din motive pe care nu le înțeleg, a fost mai greu să renunț la acesta decât la restul. La toate îmi este greu să renunț, însă la unele mai mult decât la altele.

Poate că-mi este teamă că, după ce pleacă de la mine, tablourile nu vor fi înțelese și vor fi subapreciate.

— A fost un duș rapid, comentează ea.

Încearcă să schimbe subiectul, chiar dacă nu vorbiserăm cu voce tare. Știm amândoi că, deși nu am schimbat nicio vorbă, subiectul ultimelor minute a fost lacrimile ei, motivul lor și „De ce îți place atât de mult lucrarea asta, Auburn?”

— Fac dușuri rapide, spun și îmi dau seama că nu e deloc un răspuns impresionant.

„Dar de ce aș încerca să impresionez?”

Mă întorc să mă uit la ea, iar Auburn face la fel, însă mai întâi își privește picioarele, fiindcă încă e stânjenită că am văzut-o conectându-se cu arta mea. Îmi place că și-a privit întâi picioarele, pentru că înseamnă că e jenată, iar ca să fie jenată, unei persoane trebuie să îi pese în primul rând de opiniile altora.

Asta înseamnă că îi pasă de opinia mea, chiar și numai vag. Și asta îmi place, fiindcă, evident, îmi pasă de opinia ei despre mine, altfel n-aș spera în secret că nu va face sau nu va spune ceva care să-mi amintească de palindromul Hannah.

Se învâрте încetișor și încerc să mă gândesc să-i spun ceva mai impresionant. Totuși, timpul e prea scurt, fiindcă ochii ei sunt din nou asupra mea și pare să creadă că eu sunt cel sigur pe mine, care va vorbi primul.

Voi vorbi primul, deși nu cred că are vreo legătură cu siguranța. Îmi privesc încheietura să văd cât e ceasul — *dar nici măcar nu port unul* — și scarpin rapid o mâncărime inexistentă, ca să nu par nesigur.

— Deschidem în cincisprezece minute, așa că hai să-ți explic cum funcționează.

Ea expiră, părând mai ușurată și mai relaxată decât înainte să deschid gura.

— Sună bine, spune.

Mă îndrept spre *Nu există, Doamne* și arăt spre confesiunea lipită pe perete.

— Mărturisirile sunt titlurile lucrărilor. Prețurile sunt scrise pe spate. Tot ce trebuie să faci e să înregistrezi vânzarea, să le înmânezi un talon pe care să-și completeze datele pentru

livrare și să atașezi confesiunea la acest talon, pentru ca eu să știu unde să trimit tablourile.

Ea încuviințează și se uită la mărturisire. Vrea să o vadă, așa că o iau de pe perete și i-o dau. O privesc cum o citește din nou, înainte să întoarcă biletul.

— Crezi că oamenii își cumpără vreodată propriile confesiuni?

Știu că fac asta. Unii oameni recunosc că ei au scris confesiunea.

— Da, dar prefer să nu știu.

Mă privește de parcă aș fi nebun, dar în același timp fascinată, așa că accept asta.

— De ce nu ai vrea să știi? mă întreabă.

Ridic din umeri, iar ochii ei coboară asupra gâtului meu. Mă face să mă întreb ce-i trece oare prin minte când mă privește așa.

— Știi cum e când asculți o trupă la radio și ți-i imaginezi pe membrii ei? o întreb. Dar apoi vezi o imagine sau un clip și nu seamănă deloc cu ce-ți închipuiseși? Că nu e neapărat nici mai bine, nici mai rău de cum ți-ai imaginat, ci doar diferit?

Ea încuviințează, înțelegând.

— Așa mă simt când termin un tablou și cineva îmi spune că mărturisirea lui sau a ei a inspirat crearea acestuia. Când pictez, creez o poveste în minte despre ce a inspirat confesiunea și de la cine a venit. Dar dacă aflu că imaginea pe care mi-o făcusem în timp ce pictam nu se potrivește cu imaginea reală, care se află în fața mea, e ca și cum asta ar anula arta pe care o creez.

Ea zâmbește și își privește din nou picioarele.

— Alabama Shakes au o melodie care se numește „Hold On”, spune ea, explicând motivul din spatele obrazilor ei îmbujorați. Am ascultat cântecul ăla mai bine de o lună înainte să văd clipul și să-mi dau seama că de fapt cântă o femeie. Am rămas mască.

Râd. A înțeles exact despre ce vorbesc și nu mă pot abține să nu zâmbesc, fiindcă știu trupa și mi-e greu să cred că ar putea cineva să creadă că are un solist, nu o solistă.

— Dar îți spune propriul nume în cântec, nu?

Ea ridică din umeri și mă holbez la ei.

— Credeam că el se referă la altcineva, spune Auburn, încă referindu-se la solist ca la un bărbat, deși știe că este femeie.

Privirea îi fuge și ea trece pe lângă mine, spre teighea. Încă ține confesiunea în mână, iar eu îi dau voie.

— Te-ai gândit vreodată să le permiți oamenilor să cumpere sub anonim?

Mă duc în partea opusă a teighelei și mă aplec, apropiindu-mă de ea.

— Nu pot spune că mi-a trecut prin minte.

Își trece degetele peste teighea, peste calculator, peste tabloanele cu informații și peste cărțile mele de vizită. Ridică una. O întoarce.

— Ar trebui să pui confesiuni pe spatele ăstora.

De îndată ce cuvintele îi zboară de pe buze, închide gura strâns. Crede că mă simt insultat de sugestiile ei, însă nu e așa.

— La ce mi-ar folosi dacă achizițiile ar fi anonime?

— Păi, dacă aș fi printre cei care au scris una dintre astea, spune ea ridicând cu grijă mărturisirea, mi-ar fi prea rușine s-o cumpăr. Mi-ar fi teamă că ai afla că eu sunt cea care a scris-o.

— Cred că se întâmplă destul de rar ca persoanele care scriu confesiunile să apară la expoziții.

Într-un final, îmi dă confesiunea, apoi își încrucișează brațele peste teighea.

— Chiar dacă nu am scris-o, aş fi prea jenată, de teamă că ai crede că am scris-o eu.

Are dreptate.

— Cred că mărturisirile adaugă un element de realitate picturilor tale, care nu poate fi găsit în alte opere de artă. Dacă o persoană intră într-o galerie și vede o pictură cu care se conectează, s-ar putea să o cumpere. Dar, dacă o persoană intră în galeria ta și vede o pictură sau o confesiune cu care se conectează, e posibil să nu vrea să se conecteze. Dar se întâmplă. Și se simt jenați fiindcă s-au conectat cu o pictură despre o mamă care recunoaște că e posibil să nu-și iubească propriul copil. Iar dacă îi dau biletul cu mărturisirea persoanei care înregistrează vânzarea, îi spun, practic: m-am conectat cu această oribilă recunoaștere a vinovăției.

E posibil să fi rămas uimit, dar încerc să nu o privesc cu o fascinație prea evidentă. Îmi revin, dar nu pot scăpa de dorința bruscă de a hiberna în interiorul minții ei. De a pătrunde în gândurile ei.

— E un argument bun.

— Dar cine se plânge? zâmbește ea.

Nu noi. Clar că nu noi.

— Hai să facem așa, atunci, îi spun. O să punem un număr sub fiecare pictură, iar oamenii îți pot aduce numărul, mai degrabă decât biletul cu mărturisirea. Asta le va da sentimentul de anonimat.

Remarc fiecare detaliu al reacției ei, în timp ce înconjur teigheaua ca să ajung lângă ea. Pare să crească în înălțime. Inspiră scurt. Iau o bucată de hârtie și o foarfecă. Nu o privesc în ochi, în timp ce fac toate aceste gesturi atât de aproape de ea, însă Auburn se uită la mine de parcă și-ar dori să o privesc.

Mă uit prin încăpere și încep să număr tablourile, când mă întrerupe și spune:

— Sunt douăzeci și două.

Pare aproape jenată că știe câte tablouri am expuse, fiindcă privește în altă parte și își drege vocea.

— Le-am numărat mai devreme, cât erai la duș. Îmi ia foarfeca din mână și începe să taie hârtia. Ai un marker negru?

Găsesc unul și i-l pun pe teighea.

— De ce crezi că am nevoie de confesiuni pe spatele cărților de vizită?

Ea continuă să taie cu meticulozitate bucăți pătrate, în timp ce îmi răspunde.

— Confesiunile sunt fascinante. Fac ca atelierul tău să fie deosebit. Dacă imprimi confesiuni pe cărțile de vizită, vei stârni interesul.

Are din nou dreptate. Nu pot să cred că nu m-am gândit încă la asta. O fi studiind afaceri.

— Cum te întreții, Auburn?

— Sunt coafeză la un salon, la câteva străzi distanță.

Răspunsul ei e lipsit de mândrie și mă întristează.

— Ar trebui să studiezi afaceri.

Nu răspunde și mi-e teamă că tocmai i-am insultat meseria.

— Nu că a fi coafeză nu este motiv de mândrie, îi spun. Doar că mi se pare că te pricepi la afaceri.

Iau markerul negru și încep să scriu numere pe bucăți de hârtie pătrate, de la unu la douăzeci și doi, fiindcă atâtea sunt tablourile despre care a spus că atârna pe pereți, iar eu o cred și nu le mai număr.

— Cât de frecvent deschizi?

Ignoră complet insulta/complimentul despre meseria ei.

— În prima joi a fiecărei luni.

Mă privește uimită.

— Doar o dată pe lună?

Încuviințez.

— Ți-am zis că nu e tocmai o galerie de artă. Nu expun alți artiști și deschid rar. Este ceva ce am început acum câțiva ani și a mers bine, în special după articolul pe prima pagină din *Dallas Morning News*. Mă descurc destul de bine în seara în care deschid ca să mă pot întreține.

— Bravo, spune ea cu sinceritate.

Nu am încercat să impresionez pe nimeni până acum, însă ea reușește să mă facă să mă simt mândru de mine.

— Ai întotdeauna un număr prestabilit de tablouri disponibile?

Ador faptul că e atât de interesată.

— Nu. O dată, cu vreo trei luni în urmă, am deschis cu un singur tablou.

— De ce doar cu unul? mă întreabă întorcându-se cu fața la mine.

Ridic din umeri.

— Nu am fost prea inspirat să pictez în luna aceea.

Nu e tocmai adevărat. Atunci începusem să mă văd cu palindromul Hannah și în acea lună îmi petrecusem majoritatea

timpului înăuntrul ei, încercând să mă concentrez pe corpul ei și să ignor faptul că nu mă conectam prea mult cu mintea ei. Dar Auburn nu trebuie să știe asta.

— Care a fost mărturisirea?

Mă uit la ea întrebător, fiindcă nu sunt sigur despre ce vorbește.

— Tabloul pe care l-ai pictat, explică ea. Ce mărturisire l-a inspirat?

Mă gândesc la luna aceea și la singura confesiune pe care am părut în stare să o pictez. Chiar dacă nu îmi aparținea, cumva simt ca și cum ar fi fost a mea, acum că mă întreabă care a fost singura sursă de inspirație pe care am avut-o în toată luna aceea.

— Pictura se numea *Când sunt cu tine, mă gândesc la toate lucrurile minunate pe care le-aș putea face dacă nu am fi împreună*.

Se concentrează asupra mea, iar sprâncenele ei sunt încruntate, de parcă încearcă să îmi cunoască povestea prin acea confesiune. Expresia i se relaxează și fața începe să i se descompună, până când arată tulburată.

— E foarte trist, spune ea.

Privește în altă parte ca să ascundă, fie că această mărturisire a deranjat-o, fie că încearcă încă să mă descifreze prin intermediul ei. Se uită la unele dintre tablourile cele mai apropiate de noi, ca să nu mă privească în față. Ne jucăm de-a v-ați ascunselea, iar tablourile sunt punctul de mijă.

— Cred că ai fost foarte inspirat luna asta, fiindcă douăzeci și două e un număr mare. Înseamnă aproape un tablou pe zi.

Vreau să spun „Așteaptă până luna viitoare”, dar nu o fac.

— Unele sunt mai vechi. N-au fost toate făcute luna asta.

Mă întind din nou, de data asta după banda adezivă, dar e diferit, fiindcă acum îi ating brațul fără să vreau, iar până acum nu am atins-o. Dar tocmai s-a întâmplat și e cât se poate de reală, și strâng puternic banda, fiindcă vreau mai mult din ceea ce mi-a oferit acum, fără intenție.

Vreau să o întreb dacă a simțit și ea, dar nu trebuie să fac asta, fiindcă îi pot vedea pielea înfiorată. Vreau să las jos banda și să ating unul dintre porii care i-au ieșit în evidență pe piele.

Își drege vocea și face repede un pas înapoi în marea încăpere, mărind distanța dintre noi. Respir ușurat că există acel spațiu între noi. Ea pare stânjenită, la fel și eu, fiindcă încă încerc să mă obișnuiesc cu faptul că se află de fapt cu mine.

Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că e introvertită. O persoană care nu este obișnuită să se afle în preajma altora, cu atât mai puțin a unor persoane străine. Se pare că seamănă mult cu mine: e singuratică, gânditoare — o artistă în propria viață.

Și se pare că mai crede și că o să-i stric tabloul dacă-mi permite să mă apropiu prea mult. N-are de ce să-și facă griji, fiindcă sentimentul e reciproc.

Ne petrecem următoarele cincisprezece minute agățând numerele sub fiecare tablou. Mă uit cum scrie fiecare mărturisire pe o bucată de hârtie și o asociază cu numărul ei. Se poartă de parcă ar fi făcut asta de sute de ori. Cred că e una dintre acele persoane talentate la tot ce face. Se pricepe la viață.

— Oamenii vin întotdeauna la expozițiile tale? mă întreabă când ne îndreptăm înapoi spre teighea.

Îmi place că nu are nicio idee despre atelierul meu sau despre arta mea.

— Vino aici.

Mă îndrept spre ușa de la intrare, inocența și curiozitatea ei făcându-mă să zâmbesc. Îmi dau un sentiment de nostalgie care-mi amintește de prima seară în care am deschis, cu trei ani în urmă. Atitudinea ei aduce în prim-plan un pic din entuziasmul meu de atunci și mi-aș dori să fie mereu așa.

Când ajungem la intrare, dau deoparte o confesiune, ca să poată privi afară. Văd cum i se măresc ochii când își dă seama ce coadă este afară. Nu a fost întotdeauna așa. Dar de la articolul de pe prima pagină de anul trecut, din vorbă în vorbă s-a aflat despre mine și iată cum m-a copleșit norocul.

— Exclusivitate, șoptește ea făcând un pas înapoi.

Lipesc la loc confesiunea.

— Ce vrei să spui?

— De aceea te descurci atât de bine. Fiindcă reduci numărul de zile în care deschizi și poți crea doar un anumit număr de lucrări pe lună. Asta face ca arta pe care o creezi să valoreze mai mult în ochii oamenilor.

— Vrei să spui că nu se datorează talentului meu?

Zâmbesc când spun asta, ca să știe că glumesc. Mă lovește în joacă în umăr.

— Știi ce vreau să zic.

Vreau să mă lovească iar, fiindcă mi-a plăcut la nebunie cum a zâmbit când a făcut-o, dar se întoarce și privește atelierul. Trage încet aer în piept. Mă întreb dacă a emoționat-o mulțimea de afară.

— Ești gata?

Încuviințează, forțându-se să zâmbească.

— Gata.

Deschid ușile și lumea începe să se reverse înăuntru. În seara asta sunt mulți oameni și, în primele câteva minute, îmi fac griji că se va simți intimidată. Dar, indiferent de cât de tăcută și timidă a părut când și-a făcut apariția aici, acum este exact opusul. Înflorește, parcă e în elementul ei, chiar dacă este, probabil, o situație în care nu s-a mai aflat.

Nu mi-aș fi dat seama de asta privind-o.

În prima jumătate de oră, se amestecă printre oaspeți și discută despre tablouri și confesiuni. Recunosc câteva chipuri, dar majoritatea îmi sunt străine. Ea se comportă de parcă i-ar cunoaște pe toți. Până la urmă, se duce la teighea când vede pe cineva luând numărul cinci. Numărul cinci este tabloul *M-am dus în China două săptămâni fără să spun nimănui, dar nimeni nu a remarcat lipsa mea*.

Îmi zâmbește din cealaltă parte a încăperii și înregistrează prima tranzacție. Eu continui să mă amestec în mulțime, observând-o mereu cu coada ochiului. În seara asta, toată lumea se concentrează pe arta mea, dar eu mă concentrez asupra ei. E cea mai interesantă piesă din întreaga încăpere.

— Va fi și tatăl tău aici în seara asta, Owen?

Îmi iau privirea de la Auburn doar cât să răspund întrebării judecătorului Corley cu o clătinare din cap.

— Nu a reușit să ajungă azi, mint.

Dacă aș fi o prioritate în viața lui, ar fi reușit.

— Păcat, spune judecătorul Corley. Îmi redecorez biroul, iar el mi-a sugerat să vin să văd ce ai mai lucrat.

Judecătorul Corley nu are nici măcar un metru șaptezeci, însă egoul său e de două ori mai mare. Tata e avocat și petrece o grămadă de timp la tribunalul central, unde se află și biroul judecătorului. Știu asta fiindcă tata nu este un admirator al lui și, în ciuda pretinsului interes al acestuia din urmă, sunt sigur că nici el nu-l iubește prea mult pe tata.

„Prietenii în aparență” le spun eu. Când prietenia e de fațadă și respectivii sunt, de fapt, dușmani. Tata are o mulțime de prietenii din ăștia. Cred că e un efect secundar al profesiei sale.

Eu nu am. Și nici nu vreau.

— Ai un talent excepțional, chiar dacă nu sunt sigur că e pe gustul meu, spune judecătorul Corley trecând pe lângă mine ca să vadă un alt tablou.

Trece rapid o oră. Ea a fost ocupată mai mereu, și chiar când nu a fost, și-a găsit ceva de făcut. Nu stă pur și simplu la teigheea, părând plictisită, cum făcea palindromul Hannah. Hannah transformase arta plictiselii în perfecțiune, pilindu-și unghiile într-atât în timpul celor două expoziții cât lucrase pentru mine, încât m-a surprins că-i mai rămăsese ce să pilească spre final.

Auburn nu pare plictisită. Pare să se distreze. Când nu e nimeni la teigheea, continuă să se amestece în mulțime și să râdă la glume pe care știu că le consideră jalnice.

Îl vede pe judecătorul Corley apropiindu-se de teigheea cu un număr. Îi zâmbește și îi spune ceva, însă el nu face decât să mormăie. Auburn privește numărul și văd că se încruntă, însă zâmbește fals. Ochii i se opresc scurt asupra picturii numite *Nu există, Doamne...* și înțeleg imediat ce se petrece. Judecătorul

Corley vrea să cumpere tabloul, iar ea știe la fel de bine ca mine că nu îl merită. Îmi croiesc rapid drum spre tejghea.

— S-a produs o neînțelegere.

Judecătorul mă privește enervat, iar Auburn tresare, surprinsă. Îi iau numărul din mână.

— Pictura asta nu este de vânzare.

Judecătorul pufnește și arată spre numărul din mâna mea.

— Numărul era încă pe perete. Credeam că asta înseamnă că e de vânzare.

Pun numărul în buzunar.

— S-a vândut înainte să deschidem, spun. Cred că am uitat să dau jos numărul. Arăt către pictura din spatele lui, una dintre puținele care au rămas. Credeți că asta vi s-ar potrivi?

Judecătorul Corley își dă ochii peste cap și își pune portofelul înapoi în buzunar.

— Nu, răspunde. Îmi plăcea portocaliul din cealaltă, se potrivește cu pielea canapelei din birou.

Îi place fiindcă are portocaliu. Slavă Domnului că am salvat-o.

Îi face semn unei femei care se află la câțiva metri distanță și se îndreaptă spre ea.

— Ruth, spune el, hai să mergem mâine la Pottery Barn. Aici nu e nimic care să-mi placă.

Îi privesc plecând, apoi mă întorc și mă uit la Auburn. Rânjește.

— N-ai putut să-l lași să-ți ia copilul, așa-i?

Respir ușurat.

— Nu mi-aș fi iertat-o.

Ea se uită în spatele meu, iar eu mă dau la o parte, fiindcă se apropie cineva, iar ea trebuie să-și pună farmecul în valoare.

Mai trece o jumătate de oră, iar majoritatea picturilor au fost achiziționate când ultima persoană părăsește atelierul. Încui ușa în urma lor.

Mă întorc și văd că Auburn încă stă în spatele tejghelei, organizând achizițiile. Zâmbește larg și nu încearcă să ascundă asta. Stresul care o apăsa când a intrat aici a dispărut. Acum e fericită, iar asta mă bucură enorm.

— Ai vândut nouăsprezece! spune aproape țipând. OMG, Owen. Ți dai seama cât bănet ai făcut? Și îți dai seama că tocmai ți-am folosit inițialele într-o propoziție?

Râd fiindcă îmi dau seama câți bani am făcut și da, mi-a folosit inițialele într-o propoziție. Dar e OK, fiindcă a fost adorabilă. Trebuie să aibă și un talent înăscut pentru afaceri, fiindcă niciodată nu am mai vândut nouăsprezece tablouri într-o seară.

— Deci? spun plin de speranță că nu va fi ultima dată când mă ajută. Ești ocupată luna viitoare?

Zâmbește deja, dar oferta mea o face să zâmbească și mai larg. Clatină din cap și mă privește.

— Nu sunt niciodată ocupată când vine vorba despre o sută de dolari pe oră.

Numără banii, separând bancnotele în teancuri. Ia două dintre bancnotele de o sută și spune zâmbind:

— Astea sunt ale mele.

Le împăturește și le pune în buzunarul din față al cămășii (aparținând palindromului Hannah).

Adrenalina începe să scadă pe măsură ce-mi dau seama că treaba s-a terminat și nu știu cum să prelungesc momentul.

Încă nu sunt pregătit să plece, dar ea pune banii într-un sertar și așază comenzile într-un teanc pe tejghea.

— E trecut de ora nouă, spun. Cred că ești moartă de foame.

Spun asta ca să văd dacă nu dorește ceva de mâncare, însă ochii i se măresc și zâmbetul i se șterge imediat de pe față.

— Deja e trecut de ora nouă?

Vocea ei răsună panicată și se întoarce repede, luând-o la fugă pe scări. Sare din două în două trepte; habar n-aveam că e capabilă de o asemenea grabă.

Mă aștept să continue să coboare, în grabă, însă nu face asta, așa că mă îndrept spre scări. Când ajung pe treapta de sus, îi aud vocea.

— Îmi pare foarte rău, spune. Da, știu.

Tace câteva secunde, apoi oftează.

— Fie, e OK așa, vorbim mâine.

Când apelul se încheie, mă cuprinde curiozitatea să știu ce fel de apel ar putea panica pe cineva în halul ăsta. O văd stând în liniște la bar, privind telefonul din mâini. Își șterge o a doua lacrimă din acea seară și simt imediat ranchiună față de oricine o fi fost la celălalt capăt al firului. Nu îmi place persoana care a făcut-o să se simtă așa, când cu doar câteva minute în urmă nu se putea opri din zâmbit.

Își pune telefonul cu fața în jos pe bar, când își dă seama că mă aflu în capul scărilor. Nu e sigură dacă am observat lacrima, dar am văzut-o. Se forțează să zâmbească.

— Îmi pare rău, spune.

Se pricepe foarte bine să-și ascundă adevăratele sentimente. Atât de bine, încât mă sperie.

— E în regulă, spun.

Ea se ridică și privește spre baie. Se pregătește să sugereze că e cazul să-și schimbe hainele și să plece acasă. Mă tem că, dacă face asta, nu o voi mai revădea.

Avem același al doilea prenume. Ar putea fi soarta, să știi.

— Am o tradiție, îi spun. Mint, dar pare genul de fată care nu și-ar dori să distrugă tradițiile unui tip. Cel mai bun prieten al meu e barmanul de vizavi. Mă duc mereu să beau ceva acolo, cu el, după ce termin cu expozițiile. Aș vrea să vii cu mine.

Mai privește o dată spre baie. Din ezitarea ei îmi dau seama că fie nu frecventează barurile, fie nu vrea să meargă cu mine.

— Servesc și mâncare, spun, încercând să atenuez faptul că tocmai am invitat-o să bem ceva. Mai mult aperitive, dar sunt gustoase, iar eu mor de foame.

Trebuie să-i fie foame, fiindcă ochii îi scânteiază când pomenesc de aperitive.

— Au și sărățele? întreabă.

Nu sunt sigur dacă au, dar aș spune orice acum, doar ca să mai stau câteva minute cu ea.

— Cele mai bune din oraș.

Din nou, expresia ei este ezitantă. Se uită la telefonul din mâinile ei și apoi înapoi la mine.

— Eu... Își mușcă buza de jos, stânjenită. Ar trebui să-mi sun colega de cameră mai întâi. Doar ca să-i spun unde sunt. De obicei, la ora asta sunt deja acasă.

— Sigur.

Formează un număr. Așteaptă ca persoana apelată să răspundă.

— Salut, spune. Eu sunt. Îmi zâmbește încurajator. Întârzii azi, stau să beau ceva cu un prieten. Se oprește o secundă și se uită la mine, cu o expresie chinuită. Da, cred. E chiar aici.

Îmi întinde telefonul.

— Vrea să discute cu tine.

Iau telefonul și spun:

— Da?

— Cum te numești? mă întreabă o voce de fată.

— Owen Gentry.

— Unde o duci pe colega mea?

Mă chestionează pe un ton monoton și autoritar.

— La Harrison's.

— La ce oră va ajunge acasă?

— Nu știu. Probabil peste câteva ore?

Mă uit spre Auburn pentru confirmare, dar ea doar ridică din umeri.

— Ai grijă de ea, mi se zice. Îi voi spune o propoziție secretă pe care s-o folosească dacă mă sună și are nevoie de ajutor. Și dacă nu mă sună la miezul nopții să-mi spună că a ajuns în siguranță acasă, sun la poliție și le spun că a fost ucisă.

— Păi... OK, zic eu râzând.

— Dă-mi-o la telefon.

Îi înapoiez telefonul lui Auburn, ceva mai stresat decât înainte. Pot să-mi dau seama, după expresia de surprindere de pe chipul ei, că aude despre propoziția secretă pentru prima dată. Cred că fie ea și colega ei nu locuiesc împreună de multă vreme, fie Auburn nu iese niciodată.

— Poftim? spune Auburn la telefon. Ce fel de propoziție secretă e „sculă subțire”?

Se lovește peste gură și spune „scuze”, după ce s-a scăpat fără să vrea. Tace o vreme și apoi chipul ei exprimă confuzie.

— Serios? De ce nu poți alege cuvinte normale, de exemplu... stafidă sau curcubeu? Clatină din cap, râzând încetișor. OK. Te sun la miezul nopții.

Încheie apelul și zâmbește.

— Emory. E un pic ciudată.

Încuviințez. Sunt de acord cu descrierea. Îmi arată baia.

— Pot să mă schimb mai întâi?

Îi spun să-i dea bătaie, ușurat că se va îmbrăca din nou cu hainele în care am cunoscut-o. Când dispare în baie, îmi scot telefonul ca să-i scriu un mesaj lui Harrison.

Eu: Vin să beau ceva. Aveți sărățele?

Harrison: Nu.

Eu: Fă-mi o favoare. Când o să comand sărățele, să nu spui că nu aveți. Zi că s-au terminat.

Harrison: OK. Cam ciudat, dar mă rog.

CAPITOLUL TREI

Auburn

Viața e ciudată.

Nu-mi dau seama cum am ajuns de la munca la salon în dimineața asta la o întâlnire într-un birou de avocatură după-amiază, și apoi să lucrez într-un atelier seara — și, în sfârșit, într-un bar, pentru prima dată în viață.

Eram prea stânjenită ca să-i spun lui Owen că nu mai fusese niciodată într-un bar, dar sunt convinsă că s-a prins, ținând cont de cum am ezitat la intrare. Nu știam la ce să mă aștept când am intrat, fiindcă nu am încă 21 de ani. I-am amintit asta lui Owen, iar el a clătinat din cap și a spus să nu pomenesc despre asta dacă Harrison îmi va cere un document.

— Spune-i doar că l-ai uitat la atelier și o să garantez eu pentru tine.

Nu arată așa cum mi-am imaginat că ar arăta un bar. Mi-am închipuit globuri de discotecă și un ring mare, central, pentru dans. Și pe John Travolta. Dar barul ăsta e mult mai puțin dramatic decât credeam. E liniștit și cred că pot număra clienții pe degetele de la ambele mâini. Sunt mai multe mese care acoperă podeaua decât loc pentru dans. Și nu există niciun glob de discotecă nicăieri. Sunt puțin dezamăgită.

Owen se strecoară printre mese până când ajunge în spațele încăperii slab luminate. Trage un scaun și îmi face semn să mă așez, iar el îl ia pe cel de alături.

La celălalt capăt al barului se află un tip care se uită spre noi de îndată ce mă așez și presupun că e Harrison. Pare să aibă aproape 30 de ani, iar părul lui e o claie creață, roșcată. Combinația cu pielea deschisă la culoare și faptul că aproape peste tot în locul ăsta sunt trifoi cu patru foi mă fac să mă întreb dacă e irlandez sau doar și-ar dori să fie.

Știu că nu ar trebui să mă surprindă că tipul ăsta are un bar și pare atât de tânăr, fiindcă, dacă toată lumea de pe-aici seamănă câtuși de puțin cu Owen, orașul ăsta trebuie să fie plin de tineri antreprenori. *Grozav.* Mă simt și mai nelalocul meu.

Harrison îi face un semn cu capul lui Owen și apoi îmi aruncă o privire scurtă. Nu durează mult, iar ochii i se întorc asupra lui Owen, cu o privire perplexă. Nu știu ce l-a derutat, însă Owen îl ignoră și se întoarce spre mine.

— Ai fost grozavă azi, îmi spune.

Bărbia i se odihnește în palmă și zâmbește. Complimentul lui mă face să îi zâmbesc la rândul meu sau poate că e doar efectul lui. Transmite atâta șarm și inocență! Felul în care

mijește ochii îi face zâmbetul și mai autentic decât al altor persoane.

— Și tu.

Continuăm să ne zâmbim și îmi dau seama că, deși barurile nu sunt tocmai decorul meu preferat, mă simt chiar bine. Nu m-am mai simțit așa de multă vreme și nu știu de ce se pare că Owen reușește să scoată la iveală o parte din mine total diferită, însă îmi place. Mai știu și că există multe alte lucruri asupra cărora trebuie să mă concentrez acum, dar e vorba doar de o seară și doar de o băutură. Ce rău poate să-mi facă?

Owen își pune brațul pe bar și se rotește cu scaunul până când se întoarce complet spre mine. Fac la fel, dar scaunele sunt foarte apropiate, iar genunchii noștri se ating. El își modifică poziția până când unul din genunchii mei se află între ai lui, iar unul din ai lui, între ai mei. Nu suntem foarte aproape și nu e ca și cum ne-am freca unul de altul, dar ne atingem și e un mod puțin cam intim de a sta împreună cu un om pe care de-abia îl cunosc. Se uită la picioarele noastre.

— Flirtăm?

Acum ne uităm iar unul la celălalt și amândoi rânjim și îmi dau seama că niciunul din noi nu a încetat să rânjească de când am plecat de la atelier.

— Nu știu să flirtez, dau eu din cap.

Se uită iar la picioarele noastre și se pregătește să comenteze ceva, când Harrison se apropie. Se apleacă și își odihnește brațele pe bar, concentrându-se asupra lui Owen.

— Cum a mers?

Harrison e cu siguranță irlandez. Aproape că nu-l înțeleg din cauza accentului.

Owen zâmbește în direcția mea.

— Al naibii de bine.

Harrison dă din cap și se concentrează asupra mea.

— Tu trebuie să fii Hannah. Îmi întinde mâna. Eu sunt Harrison.

Nu-l privesc pe Owen, dar îl aud cum își drege glasul. Iau mâna lui Harrison și o strâng.

— Mă bucur de cunoștință, Harrison, însă eu sunt Auburn.

Ochii lui Harrison se măresc, iar el se întoarce încet spre Owen.

— La dracu', omule, spune râzând în chip de scuză. Nu pot ține pasul.

Owen nu-i dă importanță.

— E în regulă, zice. Auburn știe despre Hannah.

De fapt, nu știu. Bănuiesc că Hannah este fata care tocmai l-a părăsit. Tot ce știu e că Owen mi-a spus că era o tradiție să vină la bar după o expoziție, așa că sunt curioasă cum de Harrison nu a întâlnit-o pe Hannah, dacă a lucrat pentru Owen până acum. Owen mă privește și îmi descoperă confuzia.

— Nu am adus-o niciodată aici.

— Owen nu a adus niciodată pe nimeni aici, spune Harrison. Îl privește din nou pe Owen. Ce s-a întâmplat cu Hannah?

Owen clatină din cap, evitând să vorbească despre asta.

— Ca de obicei.

Harrison nu întreabă ce înseamnă asta, așa că presupun că pricepe ce s-a întâmplat. Aș vrea doar să știu și eu ce înseamnă.

— Ce-ți aduc de băut, Auburn? întreabă Harrison.

Îl privesc pe Owen cu ochii mari, fiindcă n-am idee ce să comand. Nu am mai comandat niciodată o băutură, ținând cont că nu am vârsta legală pentru asta. El îmi înțelege confuzia și îi spune imediat lui Harrison:

— Adu-ne două Jack și două Cola. Și o porție de sărățele. Harrison lovește barul cu pumnul și spune:

— Vine băiatu'. Apoi se întoarce repede: Ah, nu mai avem sărățele. Sunt OK și cartofi cu brânză?

Mă străduiesc să nu mă încrunt, fiindcă îmi doream sărățele. Owen mă privește, iar eu încuviințez.

— Sună bine, spun.

Harrison zâmbește și dă să se întoarcă, dar ochii i se opresc iar asupra mea.

— Ești majoră, da?

Dau repede din cap și, pentru o clipă, văd că îi trece o umbră de îndoială pe chip, însă pleacă fără să-mi ceară vreun document.

— Ești o mincinoasă de toată jena, râde Owen.

— Nu prea mint, răsuflu.

— Văd și de ce, îmi spune.

Își modifică poziția pe scaun, iar picioarele noastre se ating din nou. Zâmbește.

— Spune-mi povestea ta, Auburn.

Începem. E momentul acela pe care-l numesc noapte, deși noaptea nici măcar nu s-a lăsat.

— Hei, remarcă el. Ce-i cu privirea asta?

Îmi dau seama că probabil m-am încruntat.

— Povestea mea este că am o viață foarte intimă și nu îmi place să vorbesc despre ea.

Zâmbește, dar nu asta e reacția pe care o așteptam.

— Seamănă cu povestea mea.

Harrison s-a întors cu băuturile, salvându-ne de o conversație aproape ratată. Luăm amândoi câte o înghițitură în același timp, însă a lui alunecă mult mai ușor pe gât decât a mea. Deși nu sunt majoră, am băut câte ceva în trecut, cu prietenii din Portland, însă asta-i cam tare pentru gustul meu. Îmi acopăr gura să tușesc, iar Owen, firește, zâmbește iar.

— Păi, fiindcă niciunul din noi nu are chef de vorbă, măcar dansezi?

Privește peste umărul meu către ringul de dans mic și pus-tiu din partea cealaltă a încăperii.

Clatin imediat din cap.

— Cum oi fi știut că ăsta va fi răspunsul tău? Se ridică. Haide.

Clatin iar din cap și, aproape imediat, dispoziția mi se schimbă. N-am niciun chef să dansez cu el, mai ales pe melodia lentă care tocmai a început. Mă ia de mână și încearcă să mă ridice, dar mă prind de scaun cu cealaltă mână, gata să mă lupt cu el dacă e nevoie.

— Chiar nu vrei să dansezi? întreabă el.

— Deloc.

Se uită la mine câteva clipe, în tăcere, apoi se așază din nou. Se apleacă și îmi face semn să mă dau mai aproape. Încă mă ține de mână și simt cum degetul lui mare trece ușor peste al meu. Continuă să se apropie, până când gura i se lipește de urechea mea.

— Zece secunde, șoptește. Dă-mi doar zece secunde pe ring. Dacă tot nu vrei să dansezi cu mine după aceea, poți pleca.

Brațele și picioarele mi s-au înfiorat, iar vocea lui e atât de relaxantă și de convingătoare, încât simt că încuviințez, înainte să îmi dau seama ce fac.

Dar zece secunde? Ușor. Mă descurc zece secunde. Nici măcar nu-mi ajung să mă fac de râs. Și, după ce trece timpul ăsta, mă întorc și stau jos, iar el mă va lăsa în pace cu ideile lui despre dans.

Se ridică iar și mă trage spre ring. Sunt ușurată că localul e aproape gol. Chiar dacă vom fi singurii care dansează, e atât de puțină lume, încât nu voi simți că sunt în centrul atenției.

Ajungem pe ring și își strecoară o mână pe talia mea.

— Unu, șoptesc eu.

Zâmbește când își dă seama că număr. Își folosește cealaltă mână ca să-mi așeze brațele în jurul gâtului său. Am văzut cupluri dansând de suficiente ori ca măcar să știu cum să stau.

— Doi.

Scutură din cap, râzând, și îmi înconjoară mijlocul cu mâna liberă, trăgându-mă aproape de el.

— Trei.

Începe să se miște, iar dansul devine ceva confuz pentru mine. Habar n-am ce să fac mai departe. Mă uit la picioarele noastre, sperând să-mi dau seama ce trebuie să fac cu ale mele. El își lipește fruntea de a mea și se uită și el în jos.

— Doar urmează-mă, îmi spune.

Măinile îi alunecă pe talia mea și îmi ghidează ușor șoldurile în direcția în care vrea să mă mișc.

— Patru, șoptesc, dar mă mișc împreună cu el.

Îl simt relaxându-se puțin când vede că m-am prins. Brațele i se ridică din nou pe talia mea și mă trage și mai

aproape de el. În mod firesc, brațele mele se relaxează și ele puțin, iar eu mă sprijin de el.

Mirosul lui e îmbătător și, înainte să îmi dau seama ce fac, închid ochii și îl adulesc. Încă miroase de parcă tocmai a ieșit din duș, deși au trecut câteva ore.

Cred că-mi place să dansez.

E un act natural, de parcă ar face parte din scopul biologic al omenirii.

Seamănă cu sexul, de fapt. Am cam la fel de multă experiență cu sexul ca și cu dansul, însă îmi amintesc cu siguranță fiecare moment petrecut cu Adam. Poate deveni foarte intim felul în care două corpuri se unesc și, cumva, știu exact ce au de făcut și cum să se potrivească în timp ce o fac.

Simt cum mi se accelerează pulsul și căldura se degajă în mine și a trecut multă vreme de când m-am simțit așa. Mă întreb dacă este efectul dansului sau al lui Owen. Nu am mai dansat niciodată pe o melodie lentă, așa că nu am element de comparație. Singurul lucru cu care îl pot compara este felul în care mă făcea Adam să mă simt, și e foarte aproape de asta. A trecut mult timp de când mi-am dorit să mă sărute cineva.

Sau poate doar a trecut mult timp de când mi-am permis să simt asta.

Owen își ridică mâna pe ceafa mea și își coboară gura lângă urechea mea.

— Au trecut zece secunde, șoptește el. Vrei să ne oprim?

Clatin ușor din cap.

Nu-i pot vedea fața, dar știu că zâmbeste. Mă trage la pieptul lui și își proptește bărbia de creștetul meu. Închid ochii și îi inspir din nou mirosul.

Dansăm așa până când se termină cântecul și nu sunt sigură dacă eu trebuie să-i dau drumul sau el mie, dar niciunul nu ia inițiativa. Începe o melodie nouă și, din fericire, este tot lentă, așa că ne mișcăm mai departe, de parcă prima nici nu s-ar fi sfârșit.

Nu știu când a început Owen să își miște mâna de pe ceafa mea în jos, însă acum îmi mângâie încet spatele, iar brațele și picioarele mi se înmoaie, de parcă nici n-ar exista. Mă trezesc dorindu-mi să mă ia în brațe și să mă ducă, de preferință, direct în pat.

Inițialele lui sunt foarte potrivite pentru felul în care mă face să mă simt acum. Vreau să șoptesc „OMG”, iar și iar. Mă îndepărtez de pieptul lui și îl privesc. Nu zâmbește. Mă străpunge cu o privire de o mie de ori mai întunecată decât era când am intrat în bar.

Îmi desprind mâinile și îmi strecor una după gâtul lui. Sunt surprinsă că mi se pare firesc să fac asta, dar și mai surprinsă sunt de reacția lui. Expiră ușor, pielea i se înfioară, iar ochii i se închid și își lipește fruntea de a mea.

— Sunt foarte sigur că tocmai m-am îndrăgostit de melodia asta, spune el. Și o uram.

Râd puțin, iar el mă trage mai aproape, apăsându-mi capul pe pieptul lui. Nu vorbim și nu ne oprim din dansat până când nu se termină cântecul. Începe a treia melodie și nu e ceva pe care să-mi doresc să dansez, fiindcă nu e lentă. Când acceptăm amândoi că s-a terminat, tragem aer în piept simultan și ne separăm.

Expresia lui este plină de concentrare și, pe cât de mult îmi place zâmbetul lui, pe atât îmi place și cum mă privește acum.

Brațele mele îi părăsesc gâtul, iar mâinile lui se desprind de pe talia mea și rămânem amândoi pe ring, uitându-ne unul la celălalt, stânjeniți, iar eu nu sunt sigură ce să fac acum.

— Chestia cu dansul, spune încrucișându-și brațele la piept, este că, indiferent cât de bine te simți cât timp o faci, ești mereu nelalocul tău când se încheie.

Mă face să mă simt bine faptul că știu că nu sunt singura care habar n-are ce să facă. Mâna lui îmi atinge umărul și mă ghidează înapoi spre bar.

— Trebuie să ne terminăm băuturile.

— Și să mâncăm cartofii, adaug.

Nu m-a mai invitat la dans. De fapt, după ce ne-am întors la bar, a părut dornic să plece cât mai repede. Am mâncat singură aproape toți cartofii, cât timp el a pălăvrăgit cu Harrison. Și-a dat seama că nu eram încântată de băutura mea, așa că a terminat-o el. Acum ieșim din nou afară și mă simt iar ciudat, la fel ca atunci când s-a terminat dansul.

Doar că acum se încheie o întreagă noapte și detest faptul că nu prea-mi vine să-mi iau rămas-bun. Dar cu siguranță nu voi sugera să ne întoarcem la atelier.

— În ce direcție locuiești? mă întreabă.

Ochii mei îi fixează pe ai lui și sunt șocată de cât este de direct.

— Nu vii la mine, spun imediat.

— Auburn, râde el, e târziu. Mă ofer să te conduc acasă, nu-ți cer să petrec noaptea la tine.

Trag aer în piept, jenată că am presupus asta.

— Ah. Arăt spre dreapta. Stau la vreo cincisprezece străzi în direcția aia.

Zâmbește și flutură cu mâna într-acolo, după care începem să mergem.

— Dar *dacă* ar fi să întreb dacă pot petrece noaptea la tine...

Râd și îl îmbrâncesc în glumă.

— Ți-aș zice s-o ștergi naibii de aici.

CAPITOLUL PATRU

Owen

Dacă aş avea din nou unsprezece ani, mi-aş scutura Globul Magic 8 şi l-aş întreba lucruri prosteşti, cum ar fi: „Oare Auburn Mason Reed mă place? Oare crede că sunt drăguţ?”

E posibil să fac presupuneri pe baza felului în care mă priveşte acum, însă mă aştept ca răspunsul să fie: „Cu siguranţă”.

Continuăm să mergem, îndepărtându-ne de bar, spre apartamentul ei şi, ținând cont că e la multe străzi distanţă, pot să mă gândesc la suficiente întrebări pe drum, ca să ajung să o cunosc. Singurul lucru pe care am vrut să-l ştiu de când am văzut-o stând în faţa atelierului este de ce s-a întors în Texas.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai mutat în Texas.

Pare alarmată de comentariul meu, însă nu știu de ce.

— Nu ți-am zis că nu sunt de aici.

Zâmbesc ca să-mi acopăr greșeala. Nu ar trebui să știu că nu e din Texas, fiindcă, din câte știe ea, nu cunosc nimic despre ea, în afară de ce mi-a spus în seara asta. Fac tot posibilul să ascund ce îmi trece prin cap, fiindcă, dacă ar fi să-i explic totul acum, ar părea că i-am tănuțit ceva toată seara. Și chiar așa este, dar acum e prea târziu să mai recunosc.

— Nu a fost nevoie. Te-a dat de gol accentul.

Mă privește precaută și îmi dau seama că nu îmi va răspunde, așa că mă gândesc la altă întrebare, însă următoarea este și mai forțată:

— Ai prieten?

Privește repede într-o parte și mă înțepă inima, fiindcă pare vinovată. Presupun că înseamnă că da, are, iar dansurile precum cel pe care tocmai l-am împărtășit cu ea n-ar trebui să se întâmple cu fete care au prieten.

— Nu.

Inima mea își revine. Zâmbesc iar, pentru a o sută mia oară de când am văzut-o la ușa mea. Nu cred că știe încă asta despre mine, dar eu zâmbesc foarte rar.

Aștept să mă întrebe și ea ceva, dar tace.

— Vrei să mă întrebi dacă am prietenă?

— Nu, râde ea. S-a despărțit de tine săptămâna trecută.

Ah, da. Am uitat că am epuizat deja subiectul.

— Norocul meu.

— Asta nu-i prea frumos din partea ta, spune ea încruntându-se. Sunt sigură că a fost o decizie grea pentru ea.

Îmi exprim dezacordul clătinând din cap.

— A fost foarte ușor pentru ea. Pentru toate este.

Se oprește câteva clipe, privindu-mă nesigură, înainte să-și reia mersul.

— Toate?

Îmi dau seama că asta nu mă pune într-o lumină bună, însă nu am de gând să o mint. În plus, dacă îi spun adevărul, s-ar putea să aibă încredere în mine și să-mi pună și alte întrebări.

— Da. Fetele se despart frecvent de mine.

Mijește ochii și strâmbă din nas.

— De ce crezi că se întâmplă așa, Owen?

Încerc să atenuez duritatea propoziției pe care o formulez vorbind mai încet, însă nu e ceva ce îmi doresc să recunosc față de ea.

— Nu sunt un prieten prea grozav.

Se uită în altă parte, probabil pentru că nu vrea să îi observ dezamăgirea din privire. Oricum am văzut-o.

— Ce te face să nu fii un prieten prea grozav?

Sunt sigur că sunt multe motive, însă mă concentrez pe cele mai evidente răspunsuri.

— Am multe priorități, iar pentru majoritatea fetelor, să nu fie ele o prioritate este un motiv perfect pentru a pune capăt relației.

Îi arunc o privire, să văd dacă încă este încruntată sau dacă mă judecă. Dar are o privire gânditoare și încuviințează.

— Deci Hannah s-a despărțit de tine fiindcă nu aveai timp pentru ea?

— Cam asta ar fi concluzia, da.

— Cât timp ați fost împreună?

— Nu mult. Câteva luni. Poate trei.

— Ai iubit-o?

Vreau să mă uit la ea, să-i văd chipul după ce m-a întrebat asta, însă nu vreau să-l vadă și ea pe al meu. Nu vreau să creadă că încruntarea mea înseamnă că sufăr, fiindcă nu sufăr. Dacă pot spune ceva, este că nu am putut-o iubi.

— Cred că iubirea e greu de definit, îi spun. Poți iubi multe lucruri la o persoană, dar nu întreaga persoană.

— Ai plâns?

Întrebarea ei mă face să râd.

— Nu, nu am plâns. Am fost furios. Mă încurc cu fete care pretind că pot suporta dacă trebuie să mă încui într-o cameră câte o săptămână întreagă. Apoi, când chiar se întâmplă, ne certăm pe motiv că îmi iubesc arta mai mult decât pe ele.

Se întoarce și merge cu spatele, ca să mă țintuiască cu privirea.

— Așa și este? Iubești arta mai mult?

O privesc drept în față, de această dată.

— Absolut.

Buzele ei se curbează într-un rânjet șovăitor și nu știu de ce răspunsul meu o mulțumește. Pe mulți îi deranjează. Ar trebui să fiu capabil să iubesc oamenii mai mult decât îmi iubesc creațiile, însă până acum nu s-a întâmplat asta.

— Care e cea mai interesantă mărturisire anonimă pe care ai primit-o?

Nu mergem de multă vreme. Nici măcar nu am ajuns la capătul străzii, însă întrebarea pe care tocmai a pus-o ar putea deschide o conversație care să dureze zile întregi.

— E greu de zis.

— Le păstrezi pe toate?

Încuviințez.

— Nu am aruncat niciuna, niciodată. Nici pe cele mai groaznice.

Asta îi atrage atenția.

— Definește cuvântul „groaznic”.

Privesc peste umăr, spre capătul străzii, unde se vede încă atelierul meu. Nu știu de ce îmi trece prin minte gândul să i le arăt, fiindcă nu am împărtășit niciodată confesiunile cu cineva.

Dar ea nu este oricine.

Când o privesc iar, ochii îi sunt plini de speranță.

— Ți pot arăta câteva.

Zâmbetul i se lărgeste și imediat se oprește din drumul spre apartamentul ei, întorcându-se spre atelier.

Odată ajunși sus, deschid ușa și o las să treacă pragul care, până în acest moment, a fost trecut numai de mine. Aceasta e camera în care pictez, camera în care țin confesiunile. Această cameră este cea mai intimă parte a mea. Într-un fel, pot spune că e cea care-mi păstrează confesiunea.

Înăuntru sunt câteva picturi pe care nu le-am arătat nimănui, picturi care nu vor vedea niciodată lumina zilei — precum cea la care se uită acum.

Atinge pânza și își trece degetele peste chipul omului din tablou. Îi trasează conturul ochilor, al nasului, al buzelor.

— Asta nu e o mărturisire, spune ea, citind bucata de hârtie atașată, apoi mă privește. Cine e?

Mă apropiu de ea și mă uit la pictură.

— Tata.

Gâfâie ușor, trecându-și degetele peste cuvintele scrise pe bucata de hârtie.

— La ce se referă *Nimic altceva decât blues*?

Degetele ei alunecă peste liniile albe, dure ale tabloului, iar eu mă întreb dacă i-a spus cineva că artiștilor nu le place să le fie atinse picturile. Nu e valabil acum, fiindcă vreau s-o văd atingând-o pe fiecare. Ador felul în care pare că nu poate privi vreuna fără să o simtă și cu ochii, și cu mâinile. Se uită la mine, în expectativă, așteptând să îi explic ce înseamnă titlul.

— Înseamnă că totul e o minciună.

Mă îndepărtez, înainte să-mi vadă expresia de pe față. Ridic cele trei cutii pe care le țin într-un colț și le duc în mijlocul încăperii. Mă așez pe podeaua de beton și îi fac semn să se apropie.

Se așază turcește în fața mea, de cealaltă parte a celor trei cutii. Le iau pe cele două mai mici de deasupra și le pun deo-parte, apoi deschid capacul celei mai mari. Se uită în interior

și își vâra mâna în grămada de confesiuni, extrăgând una aleatoriu. O citește cu voce tare.

— *Am pierdut peste 45 de kilograme în ultimul an. Toată lumea crede că am descoperit un nou stil de viață sănătoasă, dar de fapt sufăr de depresie și anxietate și nu vreau să știe nimeni.*

Pune confesiunea înapoi în cutie și ia alta.

— Vrei să le folosești cândva pentru tablouri? De aceea le ții aici?

Clatin din cap.

— Aici le țin pe cele pe care le-am văzut în mai multe rânduri, sub o formă sau alta. Secretele oamenilor seamănă foarte mult, în mod surprinzător.

Citește alta:

— *Urăsc animalele. Uneori, când soțul meu aduce acasă un câțeluș pentru copiii noștri, aștept câteva zile și apoi îl duc la kilometri depărtare. Apoi mă prefac că a fugit.*

Se încruntă.

— Doamne! Cum de îți poți păstra credința în oameni după ce le citești în fiecare zi?

— E ușor, spun. Mă face să apreciez oamenii și mai mult dacă știu că avem cu toții o extraordinară capacitate de disimulare. Mai ales față de cei mai apropiați nouă.

Se oprește din a citi confesiunea din mâinile ei, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Ești uimit că oamenii pot minți atât de bine?

Clatin din cap.

— Nu. Sunt ușurat să știu că toată lumea o face. Simt că viața mea nu-i chiar atât de ratată precum credeam.

Mă privește cu un zâmbet tăcut și continuă să caute prin cutie. Mă uit la ea. Unele dintre confesiuni o fac să râdă, altele, să se încrunte. Unele o fac să-și dorească să nu le fi citit.

— Care e cea mai groaznică pe care ai primit-o vreodată?

Știam că urmează întrebarea asta. Aproape că îmi doresc să o fi mințit și să îi spun că arunc multe dintre ele, în schimb arăt către cutia cea mai mică. Se apleacă și o atinge, dar nu o trage spre ea.

— Ce e aici?

— Confesiunile pe care nu vreau să le recitesc.

Se uită la cutie și îi dă la o parte încet capacul. Ia una dintre confesiunile de deasupra.

— Tatăl meu...

Vocea i se subțiază și mă privește cu o tristețe sfâșietoare. Văd cum înghite ușor în sec și apoi se întoarce la confesiune.

— *Tatăl meu m-a forțat să întrețin relații sexuale cu el de când aveam opt ani. Acum am treizeci și trei și sunt căsătorită, am copii, dar mi-e încă prea teamă să îl resping.*

Nu pune confesiunea înapoi în cutie. O mototolește și o aruncă, parcă furioasă împotriva acesteia. Pune capacul la loc și împinge cutia la câțiva metri. Îmi dau seama că urăște cutia la fel de mult ca mine.

— Uite, îi spun și îi dau cutia nedeschisă încă. Citește câteva de aici, o să te simți mai bine.

Ia una dintre confesiuni, ezitând. Înainte să o citească, își îndreaptă coloana și trage adânc aer în piept.

— *De fiecare dată când ies să iau masa, plătesc în secret și consumația altei persoane. Nu îmi permit, dar o fac fiindcă mă face să mă simt bine când îmi imaginez cum se simt atunci când știu că*

un străin tocmai a făcut ceva drăguț pentru ei fără să aștepte nimic în schimb.

Zâmbește, dar are nevoie de încă una. Caut prin cutie până o găsesc pe cea scrisă pe hârtie albastră, de schițe.

— Citește-o pe asta. E preferata mea.

— *În fiecare seară, după ce fiul meu adoarme, ascund o jucărie nouă în camera lui. În fiecare dimineață, când se trezește și o găsește, mă prefac că nu știu cum a ajuns acolo. Asta fiindcă ar trebui să fie Crăciunul în fiecare zi și pentru că vreau ca fiul meu să creadă mereu în magie.*

Râde și se uită la mine, apreciativ.

— Copilul ăsta o să fie foarte dezamăgit când se va trezi pentru prima dată în patul din cămin și nu va găsi o jucărie nouă. O pune la loc în cutie și continuă să scotocească. Este vreuna a ta?

— Nu. Nu am scris niciodată vreuna.

Mă privește șocată.

— Niciodată?

Clatin din cap, iar ea și-l înclină, confuză.

— Asta nu-i bine, Owen.

Se ridică imediat și iese din cameră. Confuz, nu știu ce ar trebui să fac, însă, înainte să mă pot ridica și eu ca s-o urmez, se întoarce.

— Uite, îmi spune dându-mi o bucată de hârtie și un pix.

Se așază înapoi pe podea în fața mea, îmi indică bucata de hârtie cu capul și mă încurajează să scriu.

Mă uit la hârtie și o aud continuând:

— Scrie ceva despre tine ce nu mai știe nimeni, ceva ce nu ai mai spus nimănui.

Zâmbesc când spune asta, fiindcă sunt atâtea lucruri pe care aş putea să i le zic. Atât de multe pe care probabil nici nu le-ar crede şi atât de multe pe care nici nu sunt sigur că vreau să le ştie.

— Poftim. Rup hârtia în două şi îi dau şi ei o bucată. Trebuie să scrii şi tu una.

O scriu întâi pe a mea, dar, imediat ce termin, îmi ia pixul. O scrie pe a ei fără ezitare. O împătureşte şi vrea să o arunce în cutie, dar eu o opresc.

— Trebuie să facem schimb.

Scutură imediat din cap.

— N-o citeşti pe-a mea, spune cu fermitate.

E atât de hotărâtă, încât mă face să vreau şi mai mult s-o citesc.

— Nu e o confesiune dacă nu o citeşte nimeni, e doar un secret neîmpărtăşit.

Îşi vâra mâna în cutie şi dă drumul mărturisirii în grămada celorlalte.

— Nu trebuie să o citeşti în faţa mea ca să se considere mărturisire. Îmi ia hârtia din mână şi o pune în cutie, între celelalte. Nici pe celelalte nu le citeşti de îndată ce sunt scrise.

Are dreptate, dar sunt foarte dezamăgit că nu ştiu ce a scris. Vreau să răstorn cutia pe podea şi să caut printre confesiuni până o găsesc pe a ei, însă ea se ridică şi îmi întinde mâna.

— Condu-mă acasă, Owen. Se face târziu.

Cea mai mare parte din drumul spre apartamentul ei o parcurgem în tăcere. Nu e o tăcere stânjenitoare. Cred că suntem amândoi tăcuţi fiindcă niciunul nu e pregătit să-şi ia la revedere încă.

Nu se oprește când ajungem la blocul unde locuiește, ci merge mai departe, așteptându-se să o urmez.

Asta și fac.

O urmez până la apartamentul 1408. Mă uit la plăcuța de pe ușă și vreau s-o întreb dacă a văzut vreodată filmul horror *1408*, cu John Cusack. Dar mă tem că, dacă nu a auzit de el, n-o să-i placă faptul că există un film horror cu același nume ca numărul apartamentului ei.

Vără cheia în broască și deschide ușa. După aceea, se întoarce să mă privească, însă nu înainte de a arăta spre numărul apartamentului.

— Straniu, așa-i? Ai văzut filmul?

— Da. Nu voiam să-l menționez.

Se uită la număr și oftează.

— Mi-am găsit colega pe internet. Locuia deja aici. Crezi sau nu, Emory ar fi putut să aleagă între trei apartamente și l-a ales pe ăsta tocmai pentru coincidența bizară.

— E puțin... deranjant.

Încuviințează și trage aer în piept.

— E... diferită.

Își privește picioarele. Eu trag aer în piept și mă uit la tavan.

Privirile noastre se întâlnesc la mijloc, iar eu detest momentul ăsta. Îl detest fiindcă n-am terminat de discutat cu ea, însă e timpul să plec. E prea devreme pentru un sărut, însă se simte ciudățenia unei prime întâlniri care se termină. Detest momentul fiindcă îmi dau seama cât de nelalocul ei se simte, așteptând să îi urez noapte bună.

În loc să fac ce se așteaptă de la mine, arăt spre interiorul apartamentului.

— Așa-i că pot folosi baia înainte să plec?

E suficient de platonice, însă îmi oferă scuza de a mai vorbi cu ea. Aruncă o privire înăuntru și văd cum îndoiala i se strecoară pe chip, fiindcă nu mă cunoaște și nu știe că nu i-aș face rău niciodată, și vrea să procedeze corect și să se protejeze. Asta îmi place. Mă face să fiu mai puțin îngrijorat, știind că are un dram de spirit de autoconservare.

Zâmbesc inocent.

— Am promis deja că nu te torturez, nu te violez și nu te ucid.

Nu știu cum de asta o face să se simtă mai bine, dar râde.

— Păi, dacă tot ai promis... spune ea deschizând ușa mai larg. Dar, în orice caz, să știi că pot să țip foarte tare, mai ceva decât Jamie Lee Curtis.

N-ar trebui să mă gândesc la cum țipă. Dar ea a menționat.

Îmi arată unde e baia, iar eu intru, închizând ușa după mine. Mă prind de marginea chiuvetei și mă privesc în oglindă. Încerc să îmi spun, din nou, că e numai o coincidență că a apărut în seara asta la atelier. Că s-a conectat cu arta mea. Că avem același al doilea prenume.

Ar putea fi mâna destinului.

CAPITOLUL CINCI

Auburn

Ce naiba fac? Eu nu fac lucruri din astea. Nu invit tipi acasă.

Texasul mă transformă într-o târfă.

Pornesc filtrul de cafea, știind prea bine că nu am nevoie de cofeină. Dar, după ziua pe care am avut-o, știu că nu voi putea oricum să dorm, deci de ce nu?

Owen iese din baie, dar nu se îndreaptă spre ieșire. Îi atrage atenția o pictură de pe peretele livingului. Se duce la ea și o studiază.

Ar face bine să nu spună nimic nașpa despre ea. Dar e artist. Probabil o s-o critice. Ce nu știe el e că tabloul e ultimul lucru pe care Adam l-a făcut pentru mine înainte să moară și

că pentru mine înseamnă mai mult decât orice alt lucru pe care-l am. Dacă Owen îl critică, îl dau afară. Orice ar fi flirtul ăsta sau ce s-o fi petrecând între noi, se va termina mai repede decât a început.

— Tu ai făcut asta? întrebă arătând spre tablou.

Începem.

— Colega mea, mint eu.

Simt că va fi mai onest cu critica dacă nu crede că îmi aparține.

Se uită din nou la mine pentru câteva secunde, înainte de a privi din nou tabloul. Își trece degetele spre centrul lui, unde cele două mâini sunt despărțite.

— Incredibil, spune el încet, de parcă nici nu ar vorbi cu mine.

— Era, spun eu în șoaptă, știind că mă poate auzi, însă fără să-mi pese. Vrei cafea?

Spune da fără să se întoarcă spre mine. Se uită la tablou o vreme, apoi continuă să privească prin living, înregistrând totul. Din fericire, fiindcă mai toate lucrurile mele au rămas în Oregon, singura parte din mine în acest apartament este tabloul acesta, așa că nu va putea afla mai multe despre mine.

Îi torn o ceașcă de cafea și o împing în direcția lui, peste bar. Intră în bucătărie și se așază, trăgând ceașca spre el. Îi dau frișca și zahărul când termin cu ele, însă le refuză și ia o gură de cafea neagră.

Nu pot să cred că e aici, în apartamentul meu. Ce mă șochează și mai mult este că mă face să mă simt confortabil. E probabil singurul tip, de la Adam încoace, cu care am simțit dorința să flirtez. Nu că aş fi mers la multe întâlniri de atunci.

De fapt, m-am dus doar la două și numai una s-a încheiat cu un sărut.

— Ai spus că ți-ai întâlnit colega pe internet? întreabă el. Cum s-a întâmplat?

Pare că vrea tot timpul să lovească drept la țintă cu întrebările lui, așa că sunt ușurată că mi-a pus în sfârșit o întrebare ușoară.

— Am candidat on-line pentru un job când am decis să mă mut aici din Portland. Am discutat la telefon și, la finalul discuției, m-a invitat să mă mut cu ea și să împărțim chiria.

Zâmbește.

— Cred că i-ai făcut o primă impresie grozavă.

— Nu a fost vorba de asta, spun. Avea nevoie de cineva cu care să împartă chiria, altfel ar fi fost evacuată.

El râde.

— Sincronizare perfectă.

— O mai poți spune o dată.

— Sincronizare perfectă, repetă rânjind.

Râd și eu. Nu e deloc cum mă așteptam să fie când am intrat prima dată în atelierul lui. Am presupus că artiștii sunt tăcuți, suferă în tăcere și sunt ușor labili emoțional. Owen pare foarte stăpân pe sine. E foarte matur pentru vârsta lui, ținând cont că are o afacere de succes, însă e și cu picioarele pe pământ și... amuzant. Viața lui pare echilibrată, iar asta e, probabil, cea mai atrăgătoare trăsătură a lui.

Și totuși, un sentiment contradictoriu mă consumă, fiindcă îmi dau seama încotro se îndreaptă lucrurile. Iar pentru o fată tipică de vârsta mea, ar fi amuzant și încântător. Ar fi un lucru despre care să-i scrii mesaje celei mai bune prietene. *Salut. Am*

întâlnit un tip superb, de succes, care chiar pare normal. Însă eu sunt departe de a fi tipică, iar așa se explică prăpastia de ezitare care se cascadează încontinuu sub mine, însoțită de nervozitate și anticipare. Sunt curioasă în privința lui, iar uneori mă surprind uitându-mă la buzele sale, sau la gâtul său, sau la mâinile care par capabile să facă multe lucruri minunate, nu doar să picteze.

Dar ezitarea mea se datorează, în mare parte, lipsei mele de experiență, fiindcă nu sunt sigură că aș ști ce să fac cu mâinile dacă s-ar ajunge acolo. Încerc să-mi amintesc scene din filme sau cărți în care tipul și tipa sunt atrași unul de altul și felul în care trec de la momentul inițial de atracție la... acțiune. A trecut atât de mult de când am fost cu Adam, că am uitat ce urmează.

Firește că nu am de gând să mă culc cu el în seara asta, dar a trecut atât de mult de când m-am simțit îndeajuns de confortabil ca să consider că un tip merită măcar sărutat! Nu vreau să-mi dezvălui lipsa de experiență, deși sunt convinsă că deja am făcut-o.

Lipsa încrederii e un impediment în calea gândurilor mele și se pare că și a conversației noastre, fiindcă eu nu vorbesc, iar el doar se uită la mine.

Îmi place asta. Îmi place când se uită la mine, fiindcă a trecut multă vreme de când m-am simțit frumoasă în ochii altcuiva. Și chiar acum mă privește atât de atent și cu o privire atât de satisfăcută și de fierbinte, încât aș fi mulțumită dacă și-ar petrece restul serii făcând asta și nevorbind deloc.

— Vreau să te pictez, spune întrerupând tăcerea.

Vocea îi debordează de încrederea care-mi lipsește.

Se pare că inima mea e îngrijorată că am uitat de existența ei, așa că îmi amintește brusc și cu putere de prezența ei în piept. Fac tot ce pot să înghit în sec, fără ca el să observe.

— Vrei să mă pictezi? întreb cu o voce jenant de slabă.

— Da, încuviințează încet.

Zâmbesc și încerc să nu dezvălui faptul că vorbele lui tocmai au devenit cel mai erotic lucru pe care mi l-a spus vreodată un tip.

— Dar eu... Expir, ca să mă calmez. Ar fi... știi tu, cu hainele pe mine? Fiindcă eu nu pozez goală.

Mă aștept să zâmbească sau să râdă de comentariul meu, însă nu o face. Se ridică lent și își duce ceașca de cafea la gură. Îmi place cum bea cafeaua, de parcă ar fi atât de importantă încât să merite toată atenția lui. După ce termină de băut, așază ceașca pe bar și se concentrează asupra mea, fixându-mă cu privirea.

— Nici măcar nu trebuie să fii acolo cât timp te pictez. Vreau doar să te pictez.

Nu știu de ce s-a ridicat, dar mă simt agitată. Faptul că s-a ridicat înseamnă fie că se pregătește de plecare, fie că vrea să facă o mișcare. Și încă nu sunt pregătită pentru niciuna din aceste două posibilități.

— Cum vrei să mă pictezi dacă nu sunt acolo?

Detest că nu pot să imit siguranța care îl înconjoară ca o aură.

Îmi confirmă temerea că urmează să facă o mișcare, fiindcă înconjoară încet barul și se îndreaptă spre mine. Mă uit la el tot timpul, până când spatele mi se lipește de bar, iar el e chiar în fața mea. Ridică mâna dreaptă și — da, știu că ești acolo,

inimă! — degetele lui mă apucă delicat de bărbie, împingându-mi ușor fața în sus. Tresar. Privirea îi alunecă asupra gurii mele, apoi îmi scanează lent trăsăturile, oprindu-se asupra fiecăreia, concentrându-se complet asupra fiecărei părți din mine, de la gât în sus. Îi urmăresc ochii mișcându-se de la bărbie la pomeți, apoi la frunte și înapoi la ochi.

— Te voi picta din memorie, spune și îmi dă drumul.

Face doi pași înapoi și se oprește lângă barul din spatele lui. Nu îmi dau seama cât de greu respir până când privirea nu îi alunecă o secundă pe pieptul meu. Dar nu am timp să-mi fac griji dacă reacția mea este sau nu evidentă pentru el, fiindcă mă concentrez doar să trag aer în piept și să-mi recapăt vocea.

Respir sacadat și îmi dau seama că nu de cafea am nevoie acum, ci de apă, de apă rece ca gheața. Mă îndrept spre el și deschid un dulap, de unde îmi iau un pahar și îmi torn apă. El se proptește cu mâinile pe barul din spatele lui și își încrucișează picioarele, rânjind la mine în timp ce dau paharul pe gât.

Sunetul pe care-l face paharul când îl pun pe bar e cam tare și dramatic, ceea ce îi stârnește râsul. Mă șterg la gură și mă blestem fiindcă sunt atât de evidentă.

Râsul lui e întrerupt când îi sună telefonul. Se ridică rapid și îl scoate din buzunar. Se uită la ecran, îl pune pe silențios și îl vâă înapoi. Privirea îi umblă prin încăpere, înainte să-i cadă iar asupra mea.

— Cred că trebuie să plec.

Uau. Chiar că lucrurile au mers bine.

Dau din cap și îi iau ceașca, pe care o face să alunece spre mine. Mă întorc și încep să o spăl.

— Păi, mersi pentru job, spun. Și că m-ai condus acasă.

Nu mă întorc să îl văd plecând. Simt că evidenta mea lipsă de experiență tocmai a ucis tot ce se petrecea între noi. Și nu sunt supărată pe mine pentru asta, ci pe el. Sunt supărată că a fost demoralizat din cauză că nu am fost mai directă sau că nu m-am aruncat asupra lui. Sunt supărată că a primit un singur apel, cel mai probabil de la Hannah, și că s-a folosit imediat de el ca să dea bir cu fugiții.

Tocmai de aceea evit întotdeauna astfel de situații.

— Nu era o fată.

Vocea lui mă face să tresar și mă răsucesc imediat pe călcâie, ca să-l găsesc chiar în spatele meu. Încerc să răspund, dar nu știu ce să spun, așa că îmi țin gura. Mă simt aiurea fiindcă m-am enervat tocmai acum, chiar dacă el habar n-are ce-mi trece prin cap.

Face un pas mai aproape și eu mă lipesc de barul din spatele meu, lăsând aproape un metru între noi, distanța necesară ca să-mi păstrez coerența.

— Nu vreau să crezi că plec din cauză că m-a sunat altă fată, spune el, explicându-și remarca.

Ador că îmi spune asta și face ca toate gândurile negative pe care le aveam despre el să dispară. Poate m-am înșelat. Uneori am o tendință spre reacții iraționale.

Mă întorc din nou cu fața la chiuvetă, fiindcă nu vreau să vadă cât de mult mă bucură că nu inventa nicio scuză ca să plece.

— Nu e treaba mea cine te sună, Owen.

Încă sunt cu fața spre chiuvetă, iar el își pune mâinile pe bar, înconjurându-mă. Fața i se apropie de capul meu și îi pot simți respirația pe gât. Nu suntem chiar atât de aproape pe cât

cram în timpul dansului, însă e mult mai intim, fiindcă acum nu dansăm.

Își odihnește bărbia pe umărul meu, iar eu închid ochii și trag aer în piept. Sentimentul e copleșitor și mi se pare greu să rămân în picioare. Apuc și eu blatul barului, sperând că nu va observa că mi s-au albit încheieturile.

— Vreau să te revăd, șoptește el.

Nu mă gândesc la toate motivele pentru care mi se pare o idee foarte proastă. Nu mă gândesc la ce ar trebui să mă concentrez. În schimb, mă gândesc la cât de bine mă simt când e atât de aproape și la cât de mult îmi doresc să fie și altă dată așa. Toate părțile mele rele îi răspund și îmi forțează vocea să spună „OK”, pentru că toate părțile mele bune sunt prea slabe ca să se împotrivească.

— Mâine-seară, spune. Vei fi acasă?

Mă gândesc la ziua de mâine și, pentru câteva secunde, n-am idee în ce lună suntem, cu atât mai puțin în ce zi a săptămânii. După ce îmi dau seama unde și cine sunt și îmi amintesc că încă e joi, iar mâine e vineri, ajung la concluzia că, de fapt, sunt liberă mâine-seară.

— Da, șoptesc.

— Bun, spune el.

Sunt aproape sigură că zâmbește, simt asta în vocea lui.

— Dar... Mă întorc cu fața spre el. Credeam că ți-ai învățat lecția despre ce înseamnă să amesteci afacerile cu plăcerea. Nu așa te-ai trezit azi în impas?

Rânjește, apoi râde încetisor.

— Te poți considera concediată.

Zâmbesc, fiindcă nu știu dacă am mai fost vreodată atât de fericită să pierd un job. Aș alege în orice clipă să vină mâine-seară pe la mine în defavoarea unei slujbe plătite cu 100 de dolari pe oră. Iar asta mă surprinde, și încă mult.

Se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

— Ne vedem mâine-seară, Auburn Mason Reed.

Zâmbim amândoi când ni se întâlnesc ochii, timp de două secunde cât îi ia să închidă ușa în urma lui. Mă las să cad pe blatul barului și îmi pun capul pe brațe, inhalând tot aerul care mi-a lipsit în seara asta, direct în plămâni.

— O — M — G! spun răsufilând.

Cu siguranță m-am abătut neașteptat de mult de la rutina zilnică.

Un ciocănit brusc în ușă mă face să tresar și mă ridic. Ușa se crapă ușor, iar el re apare în prag.

— Te rog să încui după mine. Nu locuiești în cel mai sigur cartier.

Nu mă pot abține să nu rânjesc auzind asta. Mă îndrept spre ușă, iar el o împinge încă puțin.

— Și încă un lucru, adaugă. N-ar trebui să intri atât de repede în clădiri cu străinii.. Nu e foarte inteligent din partea cuiva care nu știe nimic despre Dallas.

Mijesc ochii la el.

— Păi, n-ar trebui să fii atât de disperat să angajezi pe cineva, spun în apărarea mea.

Ridic mâna spre zăvor, însă el deschide ușa și mai mult, în loc s-o închidă.

— Și nu știu cum o fi în Portland, însă nu ar trebui nici să permiți străinilor să intre în apartamentul tău.

— M-ai condus acasă. Nu aş fi putut să-ţi refuz accesul la baie.

Râde.

— Mulţumesc. Apreciez. Doar că te rog să nu laşi pe altcineva să îţi folosească baia, bine?

Rânjesc la el, flirtând, mândră că reuşesc să fac asta.

— Nici nu am ieşit împreună şi deja încerci să decizi cine poate şi cine nu poate să-mi folosească baia?

Îmi adresează acelaşi rânjet.

— Nu mă pot abţine, sunt niţel posesiv. E o baie mişto.

Îmi dau ochii peste cap şi dau să închid uşa.

— Noapte bună, Owen.

— Vorbesc serios, spune. Ai până şi săpunele din alea drăguţe, în formă de scoică. Le ador.

Acum râdem amândoi, iar el mă priveşte prin crăpătura uşii. De îndată ce uşa se închide, iar eu trag zăvorul, el bate din nou. Clatin din cap şi deschid, dar uşa se blochează în lanţul zăvorului.

— Ce mai e acum?

— E miezul nopţii! spune el disperat, izbind în uşă. Sună-ţi colega! Acum!

— La naiba, mormăi eu şi îmi iau telefonul, începând să formez numărul lui Emory.

— Tocmai mă pregăteam să sun la 911, spune Emory la telefon.

— Scuze, aproape că am uitat.

— Ai nevoie să foloseşti cuvântul-cheie? întreabă ea.

— Nu, sunt în regulă. L-am dat deja afară, deci nu cred că mă mai omoară în seara asta.

Emory oftează.

— Ce aiurea, spune ea. Nu că nu te-a ucis, adaugă repede, doar că voiam să te aud spunând cuvântul-cheie.

Râd.

— Îmi pare rău că siguranța mea te dezamăgește.

Oftează iar.

— Te rog! Spune-l pentru mine. Doar o dată.

— Fie, mormăi. Rochie din carne. Fericită?

Urmează o pauză, după care zice:

— Nu știu. Acum nu sunt sigură că ai spus cuvântul-cheie doar ca să mă mulțumești sau fiindcă ești într-adevăr în pericol.

— Sunt bine, râd. Ne vedem acasă.

Închid și mă uit la Owen prin crăpătura ușii. Are o sprâncenă ridicată și capul înclinat.

— Codul vostru era *rochie de carne*? Nu e puțin cam morbid?

Zâmbesc, deoarece chiar este.

— La fel este și alegerea unui apartament pe baza legăturii cu un film horror. Ți-am zis deja că Emory este diferită.

Încuviințează din cap.

— M-am distrat azi, îi spun.

Zâmbește.

— Eu *mă distras* și mai mult.

Zâmbim amândoi, aproape galeș, până când mă îndrept de spate și hotărâsc să închid ușa pe bune, de data asta.

— Noapte bună, Owen.

— Noapte bună, Auburn, spune. Mersi că nu mi-ai corectat gramatica.

— Mersi că nu m-ai ucis, răspund.

— Încă.

Zâmbetul îi dispare. Nu știi dacă să râd sau nu.

— Glumesc, spune când îmi remarcă ezitarea. Glumele mele sunt mereu proaste când încerc să impresionez o fată.

— Nu-ți face griji, îi spun liniștindu-l. Am fost impresionată de îndată ce am intrat în atelierul tău, în seara asta.

Zâmbește apreciativ și își strecoară mâna prin crăpătura ușii, înainte să o închid iar.

— Așteaptă, spune scuturând din degete. Dă-mi mâna.

— De ce? Ca să-mi ții o predică despre cum n-ar trebui să ating mâinile străinilor prin uși întredeschise?

Îmi respinge întrebarea, clătinând din cap.

— Nu suntem deloc străini, Auburn. Dă-mi mâna.

Ridic degetele ezitant și le ating pe ale lui. Nu sunt sigură ce face. Privirea îi cade asupra degetelor noastre și își sprijină capul de cadrul ușii. Fac la fel și ne privim amândoi mâinile, cât timp el își strecoară degetele printre ale mele.

Ne aflăm de-o parte și de alta ale unei uși zăvorâte, așa că habar n-am cum de simpla atingere a mâinii lui mă poate face să mă sprijin de perete ca să mă țin pe picioare, însă exact asta fac. Mă trec fiori pe brațe și închid ochii.

Degetele lui îmi ating delicat palma și îmi trasează conturul mâinii. Respir întretăiat, iar mâna îmi tremură. Trebuie să mă abțin să descui ușa, să-l trag înăuntru și să-l implor să facă și restului corpului întocmai ce-i face mâinii mele.

— Simți? șoptește el.

Dau din cap, fiindcă știu că mă privește direct. Îi simt privirea. Nu mai spune nimic, iar mâna i se oprește, așa că deschid încet ochii. El încă se uită la mine prin crăpătura ușii, dar

de îndată ce ochii mi s-au deschis complet, îşi ridică repede capul şi îşi trage mâna înapoi, lăsând-o goală pe a mea.

— La dracu', spune îndreptându-se. Îşi trece mâna prin păr şi se prinde de ceafă. Scuze. Mă fac de râs. Îşi ia mâna de la ceafă şi apucă clanţa. Acum chiar plec, înainte să te sperii, adaugă cu un zâmbet.

— Noapte bună, OMG, rânjesc şi eu.

Clatină încetişor din cap, iar ochii i se îngustează, în joacă.

— Ai noroc că te plac, Auburn Mason Reed.

Şi închide uşa.

— Doamne, şoptesc eu. Cred că m-am îndrăgostit de băiatul ăsta.

— Auburn.

Gem, fiindcă nu sunt pregătită să mă trezesc, însă mâna cuiva e pe umărul meu şi mă scutură.

Câtă nesimţire!

— Auburn, trezeşte-te. E vocea lui Emory. A venit poliţia.

Mă rostogolesc imediat pe o parte şi o văd stând deasupra mea. Are urme de rimel sub ochi, iar părul blond e ciufulit în toate direcţiile. Înfăţişarea ei neaşteptată, neîngrijită mă sperie mai mult decât faptul că a spus că e şi poliţia aici. Încerc să îmi găsesc ceasul deşteptător, să verific ora, dar nu mi se deschid ochii şi nu îl văd.

— Cât e ceasul?

— Trecut de nouă, spune ea. Şi, ai auzit? Am zis că e un poliţist aici care întreabă de tine.

Mă dau jos din pat și îmi caut blugii. Îi găsesc mototoliți pe podea, de cealaltă parte a patului. De îndată ce îi închei, încep să scotocesc după o bluză.

— Ai probleme? întreabă Emory, de lângă ușa camerei mele.
Fir-ar! Am uitat că nu știe nimic despre mine.

— Nu e poliția, îi spun. E doar Trey, cumnatul meu.

Văd că e nedumerită, și e și normal, fiindcă nu e chiar cumnatul meu. Doar că uneori e mai simplu să mă refer așa la el. Nici nu știu de ce se află acum aici. Deschid ușa dormitorului și îl văd pe Trey în bucătărie, unde își prepară o ceașcă de cafea.

— E totul în regulă? îl întreb.

Se răsuște pe călcăie și, de îndată ce îi văd zâmbetul, știu că totul e în regulă. A venit doar în vizită.

— Da, e totul OK, spune. Am terminat tura și eram prin zonă. M-am gândit să-ți aduc micul dejun.

Ridică o pungă și o aruncă spre mine, pe bar. Emory trece pe lângă mine și o deschide.

— E adevărat? întreabă ea privindu-l pe Trey. E adevărat că poliștii primesc toate gogoșile gratis?

Înșfacă un produs de patiserie și îl vâă în gură, în timp ce se îndreaptă spre living. Trey se uită la ea cu dispreț, însă Emory nu remarcă. Mă întreb dacă știe că nu s-a uitat în oglindă pe ziua de azi, dar mă îndoiesc că îi pasă. Ador asta la ea.

— Mersi pentru micul dejun, îi spun.

Mă așez la bar, întrebându-mă de ce i s-ar părea în regulă să treacă pe aici fără să anunțe, mai ales atât de devreme. Dar nu spun nimic, fiindcă sunt sigură că sunt eu morocănoasă pentru că m-am culcat târziu.

— Lydia vine acasă azi?

Clatină din cap.

— Măine-dimineață. Își pune ceașca pe bar. Unde ai fost aseară?

Ridic capul, întrebându-mă de ce vrea să știe asta.

— Poftim?

Se uită la mine.

— Lydia spune că ai sunat cu o oră întârziere.

Acum am înțeles de ce e aici. Oftez.

— Chiar ai vrut să-mi aduci micul dejun sau ai folosit asta ca scuză să mă verifici?

Privirea ofensată pe care mi-o aruncă mă face să regret comentariul. Expir, exasperată, și mă sprijin de bar.

— Lucram, îi spun. Am ținut locul cuiva la o galerie de artă pentru niște bani în plus.

Trey se află în exact același loc în care a stat Owen aseară. Trey și Owen au, probabil, aceeași înălțime, însă Trey pare mult mai intimidant, din cine știe ce motiv. Nu știu dacă e fiindcă poartă mereu uniformă sau din cauza trăsăturilor dure. Ochii săi întunecați par mereu supărați, în timp ce Owen nu se poate abține să zâmbească. Doar gândul la Owen și la faptul că o să-l revăd diseară îmi ameliorează dispoziția.

— O galerie de artă? Care?

— Cea de pe strada Pearl, aproape de coaforul unde lucrez. Se numește *Confess*.

Maxilarul lui Trey se încleștează, iar el își pune ceașca de cafea pe bar.

— O știi. Fiul lui Callahan Gentry deține clădirea.

— Se presupune că trebuie să știi cine este Callahan Gentry?

Clatină din cap și varsă cafeaua în chiuvetă.

— Cal e avocat, spune el. Iar fiul lui e o pacoste.

Tresar, fiindcă nu înțeleg insulta. Owen este ultima persoană pe care aş asocia-o cu o pacoste. Trey își ia cheile și se îndreaptă spre ușă.

— Nu-mi place ideea că lucrezi pentru el.

Nu că opinia lui Trey ar conta, însă sunt puțin necăjită de comentariul lui.

— Nu-ți face griji, îi spun. Am fost deja concediată. Nu cred că am fost pe gustul lui.

Nu îi explic adevăratul motiv al concedierii mele. Sunt convinsă că l-ar supăra și mai mult.

— Bine, spune. Vii la cină duminică seara?

Îl însoțesc până la ușă.

— Nu am ratat niciuna până acum, nu?

Trey se întoarce spre mine, după ce deschide ușa.

— Nu ai ratat niciun telefon până acum, dar uite ce s-a întâmplat aseară.

Punct lovit, Trey.

Urăsc confruntările, iar atitudinea mea va declanșa una, dacă nu dau înapoi.

— Scuze, mormăi. Am stat până târziu aseară, după ce am lucrat două ture. Mersi pentru micul dejun. Data viitoare când mai vii neanunțat voi fi mai prezentabilă.

Zâmbește și se întinde să-mi aranjeze o șuviță de păr după ureche. E un gest intim și nu-mi place că se simte suficient de confortabil să îl facă.

— E în regulă, Auburn. Lasă mâna jos și iese pe hol. Ne vedem duminică seara.

Închid ușa și mă sprijin de ea. Primesc semnale foarte diferite de la el în ultima vreme. Când locuiam în Portland, nu-l vedeam niciodată. Dar, de când m-am mutat în Texas, mă întâlnesc mult mai des cu el și nu sunt sigură că suntem pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește definiția prieteniei noastre.

— Nu-mi place de el, spune Emory.

Mă uit spre living, unde stă pe canapea, mâncându-și gogoșa în timp ce răsfoiește o revistă.

— Nici nu îl cunoști, îi iau apărarea lui Trey.

— Mi-a plăcut mult mai mult de tipul cu care ai fost aici aseară.

Nici nu se obosește să își ridice privirea din revistă. Doar mă judecă.

— Ai fost aici aseară?

Încuviințează dând din cap și soarbe dintr-un pahar cu suc, fără măcar să mă privească.

— Da.

Poftim? Și crede că e în regulă?

— Erai aici când te-am sunat pentru cuvântul-cheie?

— Eram în camera mea. Mă pricep la tras cu urechea.

Dau și eu din cap și mă îndrept spre camera mea.

— Asta e bine de știut, Emory.

CAPITOLUL ȘASE

Owen

Dacă aș fi mai isteț, acum aș fi la mine în atelier, îmbrăcându-mă.

Dacă aș fi mai isteț, m-aș pregăti psihic să apar la ușa lui Auburn, fiindcă asta i-am promis că voi face în seara asta.

Dacă aș fi mai isteț, n-aș sta aici, așteptându-l pe tata să intre și să mă vadă cu mâinile prinse în cătușe la spate.

Nu știu cum ar trebui să mă simt acum, însă amorțeala nu e tocmai răspunsul potrivit. Știu doar că urmează să intre pe ușa asta în orice secundă și că ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-l privesc în ochi.

Ușa se deschide, iar eu îmi întorc privirea.

Îi aud pașii când intră încetișor în cameră. Mă foiesc pe scaun, dar de-abia mă pot mișca, din cauza metalului care-mi

strânge încheieturile. Îmi mușc buza de jos ca să nu spun ceva ce aş putea să regret. Mușc atât de tare încât simt gust de sânge. Evit în continuare să mă uit la el și aleg să mă concentrez asupra afişului agăţat pe perete. Este o imagine care prezintă evoluția consumului de metamfetamină pe o durată de zece ani. Mă holbez la afiş, conștientizând că toate cele zece imagini sunt ale aceluiași tip, toate standard de la arestare. Asta înseamnă că a fost reţinut de nu mai puțin de zece ori.

Are cu nouă arestări mai mult decât mine.

Tata oftează din scaunul lui, care se află chiar vizavi de mine. Oftează atât de adânc încât respirația lui ajunge la mine de dincolo de masă. Mă dau înapoi câțiva centimetri.

Nici nu vreau să-mi imaginez la ce se gândește acum. Știu doar ce-mi trece mie prin cap, și anume o enormă dezamăgire. Nu atât pentru arestare, cât pentru că am dezamăgit-o pe Auburn. Ea pare să aibă o viață plină de oameni care o dezamăgesc și detest să știu că am devenit și eu unul dintre ei.

Detest asta.

— Owen, spune tata, solicitându-mi atenția.

Nu i-o acord. Aștept să termine, dar nu spune nimic altceva.

Nu-mi place că mi-a rostit doar prenumele, fiindcă știu că sunt multe alte lucruri pe care vrea să mi le spună acum. Cu siguranță *eu* am multe lucruri pe care vreau să i le spun, dar Callahan Gentry și fiul său nu comunică foarte bine.

Nu din noaptea în care Owen Gentry a devenit singurul fiu al lui Callahan Gentry.

Accea e, probabil, *singura* zi din întreaga mea viață pe care nu aş da-o în schimbul zilei de azi. Ziua aceea e motivul

pentru care continui să fac ceea ce fac și motivul pentru care sunt aici, gata să discut cu tata despre opțiunile mele.

Uneori mă întreb dacă Carey ne mai poate vedea. Mă întreb ce ar crede despre ce s-a ales de noi.

Îmi iau privirea de la afișul despre metamfetamină și mă uit la tata. Am perfecționat o artă a tăcerii, în ultimii câțiva ani.

— Crezi că ne poate vedea Carey acum?

Fața tatei rămâne nemișcată. Singurul lucru pe care i-l citesc în ochi este dezamăgire și nu știu dacă e cauzată de eșecul său ca tată sau de situația în care mă aflu — sau doar de faptul că l-am pomenit pe Carey.

Nu îl menționez niciodată pe fratele meu. Nici tata. Nu știu de ce am făcut-o acum.

Mă aplec și îl fixează cu privirea.

— Ce crezi că gândește despre mine, tată? spun încet, foarte încet.

Dacă vocea mea ar fi o culoare, ar fi albă.

Maxilarul tatei se contractă, așa că decid să continui.

— Crezi că e dezamăgit fiindcă nu pot spune nu?

Tata trage aer în piept și își mută privirea, ca să evite contactul vizual cu mine. Îl stânjenesc. Nu pot să mă aplec și mai mult, așa că-mi împing scaunul spre el până când pieptul îmi atinge masa dintre noi. Sunt cât se poate de aproape.

— Ce crezi că gândește Carey despre *tine*, tată?

Propoziția asta ar fi pictată în negru.

Pumnul tatei se izbește de masă, iar scaunul lui cade pe spate, când el se ridică dintr-odată. Pășește prin încăpere, o străbate de două ori și lovește scaunul, izbindu-l de perete. Continuă să pășească de la un capăt la celălalt al cămăruței,

adică vreo doi metri și jumătate. E atât de furios încât îmi pare rău că ne aflăm într-un spațiu atât de mic. Omul are nevoie de spațiu ca să-și elibereze furia. Ar trebui să se ia în considerare astfel de situații când sunt arestați oameni și băgați în celule pătrate, ca să discute cu avocații lor. Fiindcă nu se știe nicio dată când avocatul este și tatăl arestatului, iar acel tată are nevoie de spațiu ca să-și descarce toată *furia*.

Inspiră și expiră adânc de câteva ori. Așa ne-a învățat pe mine și pe Carey să facem când eram mai mici. Frați fiind, ne băteam des. Nu mai des decât alți frați, însă, pe atunci, pe când Callahan Gentry era tată, ar fi făcut tot posibilul să ne învețe cum să ne controlăm furia și să nu o eliberăm pe căi fizice.

— Doar voi vă puteți controla reacțiile, ne spunea. Nimeni altcineva. Vă controlați furia și fericirea. Țineți-le sub control, băieți.

Mă întreb dacă ar fi cazul să-i repet acum acele cuvinte.

Ține-o sub control, tată.

Probabil că nu. Nu vrea să-l întrerup în timp ce încearcă în tăcere să se convingă că nu am intenționat să spun ce am spus. Încearcă să-și spună că am zis asta doar fiindcă sunt foarte stresat.

Callahan Gentry se pricepe să se mintă pe sine.

Dacă l-aș picta acum, l-aș picta în fiecare nuanță de albastru pe care o cunosc. Își pune calm palmele pe masa care ne desparte. Își privește mâinile și nu se uită la mine. Trage adânc și lent aer în piept, apoi îi dă drumul și mai lent.

— Îți plătesc cauțiunea cât pot de repede.

Vreau să cred că mi-e indiferent. Nu e adevărat, totuși. Nu vreau să fiu aici, dar nu pot face nimic în acest sens.

— Nu e ca și cum trebuie să plec undeva, îi spun.

Cum așa? Chiar nu trebuie să plec nicăieri? Aș fi deja oricum în întârziere, dacă mi-aș mai face apariția, și în plus nu pot să apar și să-i spun lui Auburn unde am fost. Sau de ce. Pe lângă asta, am fost mai mult sau mai puțin avertizat să stau departe de ea noaptea trecută, așa că mai e și asta.

Așa că asta-i. Cine are nevoie de cautiune? Nu eu.

— Nu e ca și cum trebuie să plec undeva, repet.

Ochii tatălui meu îi întâlnesc pe ai mei și e prima dată când îi observ lacrimile. Împreună cu acele lacrimi, vine speranța. Speranța că și-a atins apogeul, că a fost picătura care a umplu paharul. Speranța că va spune, în sfârșit: „Cum pot să te ajut, Owen? Cum pot să-ți ameliores situația?”

Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta, iar speranța mea se evaporază împreună cu lacrimile din ochii lui. Se întoarce și se îndreaptă spre ușă.

— Vorbim diseară. Acasă.

Și dispare.

— Ce naiba ți s-a întâmplat? întrebă Harrison. Arăți groaznic.

Mă așez la bar. Nu am dormit de mai bine de 24 de ore. De îndată ce mi s-a plătit cautiunea, cu câteva ore în urmă, am plecat direct la atelier. Nici nu m-am obosit să mă duc la tata și să discut situația, fiindcă mai am nevoie de timp înainte să dau ochii cu el.

Acum e aproape miezul nopții, așa că știu că Auburn fie a adormit, fie e *prea supărată* ca să doarmă, fiindcă nu am apărut, așa cum promisesem. Probabil că e mai bine așa. Trebuie să-mi clarific viața dacă vreau să facă parte din a ei.

— Am fost arestat seara trecută.

Harrison se oprește imediat din a-mi turna un pahar de bere. Se întoarce spre mine.

— Scuze, ai spus cumva *arestat*?

Încuviințez și mă întind peste bar, luându-i paharul pe jumătate plin.

— Sper că te pregătești să-mi dai detalii, spune privind cum beau îndelung.

Așez paharul pe bar și mă șterg la gură.

— Posesie de droguri.

Expresia lui Harrison devine un amestec de furie și nervozitate.

— Stai așa, spune. Se apleacă și își coboară vocea până la șoaptă. Nu le-ai spus că eu...

Sunt ofensat că poate întreba asta, așa că i-o tai scurt, înainte să-și termine întrebarea.

— Evident că nu, zic. Am refuzat să spun orice despre proveniența pastilelor. Din păcate, asta nu-mi va ușura situația când voi apărea în fața tribunalului. Se pare că ți se face viața mai ușoară dacă îi torni pe alții. Râd și scutur din cap. Ce porcărie, nu? Ne învățăm copiii că e greșit să pârăști, dar, ca adulți, suntem răsplătiți pentru asta.

Harrison nu răspunde. Îmi dau seama că vrea să spună multe, dar se străduiește să-și rețină cuvintele.

— Harrison, spun aplecându-mă. E în regulă. Va fi bine. E prima mea abatere, deci nu cred să primesc...

— Nu e *bine*, Owen, clatină el din cap. Ți-am spus deja să te oprești de mai bine de un an. Am știut c-or să te prindă și

urăsc să fiu cel care-ți zice „ți-am spus eu”, însă ți-am spus eu de un milion de ori!

Răsuflu. Sunt prea obosit ca să mai ascult. Mă ridic și pun o bancnotă de zece dolari pe bar, apoi plec.

Are dreptate totuși. Mi-a spus. Și nu e singurul, fiindcă și eu mi-am tot spus c-o să fiu prins, mult mai demult decât a făcut-o Harrison.

CAPITOLUL ȘAPTE

Auburn

— **M**ai dorești un rând?
Zâmbesc și îi spun „desigur” chelneriței, deși știu că nu am nevoie de încă un rând. Ar trebui doar să plec, dar mai există o părticică din mine care speră că Lydia va apărea. Cu siguranță nu a uitat.

Mă gândesc dacă să-i mai scriu sau nu un mesaj. Întârzie de mai bine de o oră, iar eu stau aici, așteptând lamentabil și sperând că nu mi-a tras clapa.

Nu că ar fi prima persoană care face asta. Premiul îi revine lui Owen Mason Gentry.

Ar fi trebuit să știu. Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru asta. Întreaga seară petrecută cu el a părut prea plăcută ca să fie reală,

iar faptul că n-am mai auzit de el de trei săptămâni dovedește numai că decizia mea să renunț la tipi a fost una înțeleaptă.

Dar doare. Doare al naibii de rău, fiindcă, atunci când a plecat din apartamentul meu, joi seara, eram plină de speranță. Nu doar cu privire la el, ci și fiindcă mă făcuse să cred că Texasul ar putea fi un loc bun pentru mine, la urma urmelor. M-am gândit că, pentru prima dată, lucrurile aveau să funcționeze, iar karma să devină mai îngăduitoare.

Dar, dacă mă doare să-mi dau seama ce mincinos de primă clasă e Owen, să-mi tragă clapa Lydia doare și mai mult, fiindcă măcar Owen n-a făcut asta de ziua mea.

Cum a putut să uite?

N-o să plâng. N-o să fac asta. Am vărsat destule lacrimi din cauza femeii ăsteia și nu mai vreau altele.

Chelnerița a revenit la masă și îmi umple paharul. E o băutură fără alcool.

Beau un suc jalnic, stau singură într-un restaurant, mi se trage țeapă a doua oară într-o lună și e aniversarea mea de 21 de ani.

— Aș dori nota, spun învinsă.

Chelnerița se uită la mine cu milă și pune hârtia pe masă. Plătesc și plec.

Detest că trebuie să trec în continuare pe lângă atelierul lui ca să ajung de la serviciu acasă. Sau, în cazul ăsta, pe drumul de la țeapă acasă. Uneori, în apartamentul lui de sus e lumină, iar mic-mi vine să-i dau foc.

Nu chiar. E un pic dur ce spun. Nu i-aș arde lucrările.

Doar pe el.

Când ajung în dreptul clădirii, mă opresc și privesc lung. Poate că merită să merg o stradă-două în plus de acum încolo, doar ca să nu trebuiască să trec iar pe lângă atelier. Înainte să-mi schimb ruta, poate că ar trebui să scriu o mărturisire. Am așteptat trei săptămâni să las una, iar acum s-a aliniat totul perfect, ca să fiu suficient de furioasă s-o fac.

Mă îndrept spre ușa din față și mă uit prin crăpătură, în timp ce-mi caut în geantă un pix. Nu am hârtie, așa că scotocesc până găsesc nota de la cina fantastică de ziua mea, pe care tocmai am luat-o în compania mea. O întorc și pun chitanța pe vitrină, începând să scriu mărturisirea.

Am întâlnit un tip grozav acum trei săptămâni. M-a învățat să dansez, mi-a amintit cum e să flirtezi, m-a condus acasă, m-a făcut să zâmbesc și apoi EȘTI UN TICĂLOS, OWEN!

Închid pixul și îl pun înapoi în geantă. Ciudat, dar faptul că am scris asta m-a făcut să mă simt mai bine. Încep să împăturesc nota, dar o despăturesc și îmi caut din nou pixul, ca să adaug:

P. S. Inițialele tale sunt idioate.

Mult mai bine. Strecor mărturisirea prin crăpătură înainte să mă răzgândesc. Mă îndepărtez de clădire făcând câțiva pași și îmi iau adio.

Mă întorc în direcția apartamentului meu, când îmi bâzâie telefonul. Îl scot și citesc mesajul.

Lydia: *Scuze! Am fost distrasă și am avut o zi foarte ocupată. Sper că n-ai așteptat mult. Mă întorc în Pasadena de dimineață, dar vei veni la cină duminică seara, nu?*

Citesc mesajul și tot ce pot gândi e: ticăloasă, ticăloasă ordinară.

Sunt foarte imatură. Dar nu putea să-mi spună nici măcar un „la mulți ani”?

Doamne, ce rău mă doare capul! Mă pregătesc să-mi pun telefonul înapoi în buzunar, când bâzâie iar. Poate și-a amintit că e ziua mea. Măcar se va simți puțin vinovată. Poate n-ar fi trebuit s-o fac ticăloasă.

Lydia: Data viitoare, adu-mi aminte înainte când trebuie să fiu undeva. Știi că sunt foarte ocupată.

Ticăloasă, ticăloasă mare și ordinară.

Scrâșnesc din dinți și țin de frustrare. Nu pot câștiga niciodată lupta asta împotriva ei.

Nu pot să cred că sunt pe cale să fac asta, dar am nevoie să beau ceva. O băutură alcoolică. Și, din fericire pentru mine, știu exact și unde să mă duc.

— Ai mințit.

Harrison se uită la cartea mea de identitate.

Presupun că tocmai a văzut că de-abia azi e ziua mea și că nu aveam încă 21 de ani când am venit aici cu Owen, prima dată.

— Owen m-a obligat.

Harrison clatină din cap și îmi înapoiază documentul.

— Owen face o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le evite.

Șterge barul pe suprafața dintre noi și aruncă într-o parte cârpa, iar eu sper că va detalia comentariul.

— Deci, ce să fie, domnișoară Reed? Jack și Cola, din nou?

Scutur imediat din cap.

— Nu, mersi. Ceva mai puțin tare.

— Margarita?

Încuviințez.

Se întoarce să-mi prepare prima mea băutură alcoolică legală. Sper să-i pună o umbreluță.

— Unde-i Owen? mă întreabă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Arăt ca și cum l-aș păzi? Probabil în Hannah.

Harrison se întoarce, făcând ochii mari. Ridic din umeri, iar el râde înainte să se întoarcă la băutura mea. După ce o termină de preparat, o pune pe bar, în fața mea. Încep să mă încrunt, însă el se întinde spre dreapta, scoate o umbreluță dintr-un borcan și o pune în băutură.

— Vezi dacă-ți place.

Duc margarita la buze și ling întâi sarea, apoi iau o gură. Ochii mi se aprind, fiindcă e mult mai bună decât scârboșenia pe care a comandat-o Owen. Dau din cap și îi fac semn să îmi mai pregătească una.

— De ce n-o termini întâi pe asta? sugerează el.

— Mai vreau una, spun și mă șterg la gură. E ziua mea și sunt un adult responsabil care vrea două băuturi.

Ridică din umeri și clatină din cap, dar face exact ce i-am cerut. Ceea ce e un lucru bun, fiindcă imediat ce termină de preparat al doilea cocktail, mai comand unul. Fiindcă pot. Fiindcă e ziua mea și sunt singură, Portland e departe, iar eu sunt aici, tocmai în partea opusă, iar *Owen Mason Gentry* e un ticălos!

Și Lydia e o vacă.

CAPITOLUL OPT

Owen

— **A**m aici pe cineva care-ți aparține.
Îmi ia câteva secunde să mă dezmeticesc, primind un telefon la miezul nopții. Mă ridic în pat și mă frec la ochi.

— Harrison?

— Dormeai? Pare șocat. Nu e nici măcar unu dimineața.

Îmi trec picioarele de-o parte a patului și îmi pun mâna pe frunte.

— A fost o săptămână grea și nu prea am dormit. Mă ridic și îmi caut blugii. De ce mă suni?

Urmează o pauză și aud o izbitură la celălalt capăt al firului.

— Nu! Oprește-te, nu poți atinge aia!

Îndepărtez telefonul de ureche ca să-mi protejez timpanul.

— Owen, mișcă-ți fundul încoace. Închid în cînșpe minute și ea nu prea e de acord cu asta.

— Despre ce vorbești? Despre *cine* vorbești?

Apoi îmi dau seama.

Auburn.

— La dracu'. Vin.

Harrison închide fără să spună nimic, iar eu îmi trag un tricou pe mine în timp ce cobor.

„De ce ești acolo, Auburn? Și de ce singură?”

Ajung la ușa din față și dau la o parte câteva dintre confesiunile care s-au adunat pe podea. Primesc cam zece în zilele săptămânii, însă traficul din centru le triplează numărul săptămăta. De obicei, le arunc pe toate într-o grămadă până când sunt pregătit să încep un nou tablou, înainte să le citesc, însă acum una dintre ele îmi atrage atenția. O remarc fiindcă are numele meu pe ea, așa că o ridic.

Am întâlnit un tip grozav acum trei săptămăni. M-a învățat să dansez, mi-a amintit cum e să flirtezi, m-a condus acasă, m-a făcut să zămbesc și apoi EȘTI UN TICĂLOS, OWEN!

P. S. Inițialele tale sunt idioate!

„Se presupune că trebuie să fie anonime, Auburn.” Asta nu e. Pe cât de mult aș vrea să rîd, confesiunea ei îmi amintește de cât de mult am dezamăgit-o și cred că sunt ultima persoană de la care ar dori s-o salveze dintr-un bar.

Traversez strada și deschid ușa barului, căutând-o cu privirea. Harrison mă vede apropiindu-mă și îmi face semn din cap spre baie.

— Se ascunde.

Mă iau cu mâna de ceafă și privesc în direcția toaletelor.

— Ce face acolo?

Harrison ridică din umeri.

— Își sărbătorește ziua de naștere, cred.

„Glumești. E posibil să mă simt și mai nasol?”

— E ziua ei? Încep să-mi croiesc drum spre baie. De ce nu m-ai sunat mai devreme?

— M-a pus să jur că n-o s-o fac.

Bat la ușa toaletei, dar nu primesc răspuns. O deschid încet și îi văd imediat picioarele ieșind de sub ultima ușă.

La naiba, Auburn.

Mă grăbesc spre locul în care se află, dar mă opresc la fel de repede când văd că nu e leșinată. De fapt, e foarte trează. Pare puțin prea confortabilă pentru cineva care zace pe podeaua unei toalete. Își sprijină capul de perete, privindu-mă.

Nu sunt surprins că e atâta furie în ochii ei. Nici eu nu aș vrea să-mi vorbesc acum, probabil. De fapt, nici nu o s-o fac să-mi vorbească. O să mă așez pe podea, lângă ea.

Mă privește intrând și așezându-mă chiar în fața ei. Îmi trag genunchii la piept și îi înconjur cu brațele, apoi îmi sprijin și eu capul de perete.

Nu își ia privirea de la mine, nu spune nimic, nu zâmbește. Inspiră încet și clatină ușor din cap.

— Arăți ca dracu', Owen.

Zâmbesc, fiindcă nu pare atât de beată pe cât credeam. Dar are dreptate, cred. Nu m-am mai uitat în oglindă de trei zile. Așa se întâmplă când încep să lucrez. Nu m-am bărbierit, deci e foarte posibil să am o barbă de toată frumusețea.

Dar ea nu arată deloc rău și ar trebui s-o spun cu voce tare. Arată tristă și puțin beată, dar, pentru o fată întinsă pe podeaua unei toalete, e chiar foarte atrăgătoare.

Știu că ar trebui să îmi cer scuze pentru ce am făcut. Știu că e singurul lucru care ar trebui să-mi iasă acum pe gură, dar mă tem că, dacă mă scuz, va începe să pună întrebări, iar eu nu vreau să-i spun adevărul. Prefer să fie dezamăgită că i-am tras țeapă decât să știe adevăratul motiv.

— Ești în regulă?

Își dă ochii peste cap și se uită la tavan, iar eu o văd clipind ca să-și alunge lacrimile. Își duce mâinile la față și le freacă în sus și în jos, încercând să-și revină sau fiindcă e frustrată că sunt aici. Probabil puțin din fiecare.

— Mi s-a tras țeapă aseară.

Continuă să privească tavanul. Nu sunt sigur ce să cred despre mărturisirea asta, fiindcă prima mea reacție e de gelozie și știu că nu sunt îndreptățit. Doar că nu îmi place ideea că e supărată din cauza cuiva care nu sunt eu, chiar dacă nu e treaba mea.

— Ai fost păcălită de un tip, așa că-ți petreci restul serii bând într-un bar? Nu-ți stă în fire.

Bărbia îi cade imediat în piept și mă privește printre gene.

— Nu m-a păcălit niciun tip, Owen. Foarte urât că gândești așa. Și, ca să știi, îmi place să beau. Dar nu băuturile comdate de tine.

Nu ar trebui să mă concentrez tocmai pe cuvântul acela din frază, dar...

— Ți-a tras țeapă o fată?

„N-am nimic cu lesbienele, dar, te rog, nu fi una dintre ele. Nu așa îmi imaginez că se termină lucrurile între noi.”

— Nicio fată. O ticăloasă. O vacă rea și egoistă.

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc, fără să vreau. În situația de față nu e nimic care să provoace zâmbete, dar felul cum a strâmbat din nas când a insultat pe Dumnezeu știe cine a fost chiar simpatic.

Îmi întind picioarele și le flanchez pe ale ei. Arată învinsă — exact cum mă simt eu.

Ce mai pereche facem și noi! Vreau să-i spun adevărul, dar știu că adevărul nu va îmbunătăți situația dintre noi. Adevărul are mai puțin sens decât o minciună și nici măcar nu știu pe care să o mai adopt.

Tot ce știu e că, fie că este furioasă, bucuroasă, tristă sau încântată, emană o energie liniștitoare. În fiecare zi a vieții mele mă simt de parcă m-aș lupta să urc cu un lift care doar coboară. Și, indiferent cât de repede fug sau cât de mult mă străduiesc să ajung sus, rămân pe loc, sprintând, fără să ajung nicăieri.

Când sunt cu ea nu mă mai simt ca în lift, ci ca pe o bandă rulantă în mișcare, pe care sunt purtat înainte fără niciun efort. Simt că, în sfârșit, mă pot relaxa și respira liniștit, fără să simt presiunea constantă de a o lua la fugă ca să nu mă lovesc de fund.

Prezența ei mă calmează, mă relaxează, mă face să mă simt de parcă lucrurile nu sunt atât de grave precum par când nu e în preajmă. Așa că, indiferent cât de jalnici părem acum, stând pe podeaua toaletei fetelor, nu există alt loc în care aș prefera să mă aflu în acest moment.

— OMG, spune ea, aplecându-se să mă tragă de păr. Chipul i se răsuțește, încruntat, și nu înțeleg cum de îi displace atât de mult părul meu, tocmai acum. Trebuie să rezolvăm asta, mormăie.

Se sprijină cu o mână de perete și cu una pe umărul meu și se ridică. Odată în picioare, îmi întinde mâna.

— Haide, Owen. Să-ți rezolvăm problemele.

Nu știu dacă e suficient de trează să rezolve ceva. Dar e OK, fiindcă sunt încă pe banda rulantă, așa că o urmez fără probleme oriunde dorește să meargă.

— Hai să ne spălăm pe mâini, Owen. Podeaua e jengoasă.

Se duce la chiuvetă și îmi toarnă săpun în palme. Se uită la mine în oglindă și apoi la palmele mele.

— Poftim săpun, spune întinzând săpunul pe mâna mea.

Nu-mi dau seama ce e cu ea. Nu știu cât a băut, dar nu mă așteptam la interacțiunea asta în seara asta. Mai ales după ce i-am citit confesiunea.

Ne spălăm pe mâini în tăcere. Trage două prosoape de hârtie și îmi dă unul.

— Usucă-ți mâinile, Owen.

Iau prosopul de hârtie și fac ce-mi spune. E sigură pe ea, preia conducerea și cred că mai bine las lucrurile așa, până-mi dau seama cât e de trează. Nu vreau să stârnesc vreo reacție diferită de ce primesc acum.

Mă duc la ușă și o deschid. Ea se îndepărtează de chiuvetă și o privesc împleticindu-se ușor, dar se ține de perete. Privește imediat în jos, la pantofi, și se încruntă.

— Dracu' să le ia de tocuri, mormăie.

Doar că nu poartă tocuri. Poartă pantofi cu talpă plată, însă tot dă vina pe ei.

Ne întoarcem în bar, iar Harrison a închis deja și a stins câteva dintre lumini. Ridică o sprânceană când trecem pe lângă el.

— Harrison? spune ea arătând cu un deget în direcția lui.

— Auburn, spune el, cu glas egal.

Ea îl amenință cu degetul și îmi dau seama că Harrison vrea să râdă, dar se abține.

— Să pui băuturile acelea grozave în contul meu, da?

— Închidem casa la finalul serii, clatină el din cap.

Ea își pune mâinile în șolduri și se bosumflă.

— Dar nu am bani. Mi-am pierdut geanta.

Harrison se apleacă și culege o geantă din spatele barului.

— Nu ai pierdut-o.

O aruncă peste bar, iar ea se uită de parcă ar fi supărată că nu a pierdut-o.

— La naiba. Acum trebuie să plătesc. Face un pas înainte și deschide geanta. Plătesc o singură băutură, fiindcă nici măcar nu știu dacă ai pus alcool în a doua.

Harrison se uită la mine și își dă ochii peste cap, apoi împinge banii deoparte.

— E din partea casei. La mulți ani, spune. Și, ca să știi, ai băut trei cocktailuri. Toate cu alcool.

Auburn își aruncă geanta peste umăr.

— Mersi. Ești singura persoană din întreg statul Texas care mi-a urat azi la mulți ani.

E oare posibil să mă detest și mai mult decât în urmă cu trei săptămâni? Da, cred că e.

Se întoarce spre mine și își pune bărbia în piept când îmi vede expresia feței.

— De ce ești atât de trist, Owen? Mergem să-ți rezolvăm problemele, ai uitat? Face un pas spre mine și mă prinde de mână. Pa, Harrison. Te urăsc fiindcă l-ai sunat pe Owen.

Harrison zâmbește și mă privește nervos, parcă spunând pe mutește „Succes”. Ridic din umeri și o las să mă tragă după ea spre ieșire.

— Azi am primit cadouri din Portland, spune ea. Acolo lumea mă iubește. Mama și tata. Fratele și surorile mele.

Împing ușa și o aștept să iasă. E prima zi din septembrie — la mulți ani! —, iar noaptea e deosebit de răcoroasă pentru Texas.

— Dar cât de multe persoane care pretind că mă iubesc și locuiesc în Texas mi-au luat un cadou? Ia ghici!

Nu vreau să ghicesc. Răspunsul este evident, iar eu vreau să îndrept situația. I-aș propune să mergem să-i luăm unul acum, dar nu cât timp e beată și supărată.

O privesc frecându-și cu palmele pielea dezgolită a brațelor și privind cerul.

— Urăsc vremea asta din Texasul tău, Owen. E stupidă. E cald ziua și frig noaptea, iar în rest, imprevizibil.

Aș dori să îi explic că menționarea zilei și a nopții cam exclude „în rest”, însă nu cred că e un moment propice pentru asemenea precizări. Ea continuă să mă tragă într-o direcție care nu este nici peste drum, spre atelierul meu, și nici spre apartamentul ei.

— Unde mergem?

Îmi dă drumul la mână și încetinește până când mergem unul lângă celălalt. Vreau să o înconjur cu brațul ca să nu se împiedice pe „tocuri”, dar știu și că, probabil, începe să se trezească, așa că abia aștept să își revină. Mă îndoiesc că mă vrea lângă ea, cu atât mai puțin înconjurând-o cu brațul.

— Suntem aproape, spune ea căutând prin geantă.

Se împiedică de câteva ori și, de fiecare dată, brațele mele zboară în aer, pregătite să îi întrerupă căderea, însă, cumva, se redresează mereu.

Își scoate mâna din geantă și o ridică, zornăind un set de chei atât de aproape de fața mea, încât îmi ating nasul.

— Cheile, spune. Le-am găsit.

Zâmbește, mândră de ea, așa că zâmbesc și eu. Își proptește o mână pe pieptul meu, ca să mă opresc. Arată către salonul în fața căruia ne aflăm acum, iar mâna mea fuge imediat spre păr, cu o reacție protectoare.

Ea introduce cheia în broască și, din păcate, ușa se deschide ușor. O împinge și îmi face semn să intru primul.

— Întrerupătorul e în stânga, lângă ușă, spune. Mă întorc spre stânga și mă oprește: Nu, Owen. *Cealaltă* stângă.

Îmi rețin un zâmbet și pipăi în partea dreaptă, apoi aprind lumina. O privesc cum merge hotărât către unul dintre scaune. Își lasă geanta pe comodă, apucă spătarul scaunului și îl învârte spre mine.

— Stai jos.

Asta e rău. Ce tip ar permite unei fete ameteite să se apropie de el cu o foarfecă?

Un tip care i-a tras clapa fetei cu pricina și îi pare foarte rău.

Trag nervos aer în piept și mă așez. Ea mă rotește până ajung cu fața la oglindă. Își trece mâna peste o selecție de piepteni și foarfece, de parcă ar fi un chirurg care încearcă să decidă cu ce unealtă să mă taie.

— Ți-ai permis să te neglijezi, spune ea înșfăcând un pieptene. Stă în fața mea și se concentrează asupra părului meu, începând să îl pieptene. Măcar faci duș?

— Ocazional, zic ridicând din umeri.

Clatină din cap, dezamăgită, întinzându-se în spate după foarfecă. Când se întoarce din nou spre mine, are o expresie concentrată. De îndată ce foarfeca se îndreaptă spre mine, mă cuprinde panica și încerc să mă ridic.

— Owen, oprește-te, spune ea împingându-mă de umeri înapoi pe scaun.

Încerc să o dau ușor la o parte cu mâna, ca să mă ridic, dar mă împinge înapoi. Foarfeca e tot în mâna ei și știu că nu e intenționat, însă se află puțin prea aproape de gâtul meu ca să mă simt în largul meu. Măinile ei mă apasă pe piept și îmi dau seama că am înfuriat-o cu încercarea mea nereușită de a scăpa.

— Ai nevoie de o tunsoare, Owen, spune ea. E OK. Nu te taxezi, am nevoie să exersezi. Ridică un picior și îmi apasă o coapsă cu genunchiul, apoi repetă operațiunea cu celălalt. Stai calm.

Acum că m-a blocat fizic, începe să-și bată joc de părul meu.

Nu trebuie să se îngrijoreze că aș încerca să scap acum, când e în brațele mele. Nu se va întâmpla asta.

Pieptul ei e chiar sub nasul meu și, chiar dacă poartă o cămașă încheiată până-n gât, care nu dezvăluie nimic, faptul că sunt atât de aproape de o parte atât de intimă a ei mă ține lipit de scaun. Ridic încet mâinile și le așez pe talia ei, ca s-o susțin.

Când o ating, se oprește și se uită la mine. Nu vorbim, însă știu că simte. Sunt prea aproape de ea ca să nu-i simt reacția. I se oprește respirația odată cu a mea.

Când privirile ni se încrucișează, se uită în altă parte, agitată, și începe să-mi taie părul. Pot spune sincer că nu am mai beneficiat până acum de vreo tunsoare ca asta. La frizerie nu-ți oferă asemenea servicii.

Simt cum foarfeca îmi trece prin păr ca un fierăstrău, iar ea pufnește.

— Părul tău e foarte des, Owen.

O spune de parcă ar fi vina mea și ar enerva-o.

— N-ar trebui să-l uzi înainte?

Măinile ei se opresc în părul meu, de îndată ce îi pun întrebarea. Se relaxează și coboară până când coapsele îi întâlnesc călcăiele. Acum ne privim în ochi. Măinile mele sunt încă pe talia ei,

iar ea e încă în brațele mele și mă bucur de poziția acestei tunsori spontane, însă pot să-mi dau seama, din tremuratul brusc al buzei sale de jos, că sunt singurul care simte vreo plăcere.

Brațele îi cad moi pe lângă corp și scapă foarfeca și pieptănele pe podea. Observ cum i se formează lacrimi în ochi și nu știu ce să fac ca să le opresc, fiindcă nu sunt sigur ce le-a declanșat.

— Am uitat să-l ud, spune ea, bosumflându-se învinsă. Începe să clatine din cap înainte și înapoi. Sunt cea mai slabă coafeză din întreaga lume, Owen.

Acum chiar plânge. Își duce mâinile la față, încercând să-și ascundă lacrimile, sau jena, sau și una, și alta. Mă aplec și îi dau mâinile la o parte.

— Auburn.

Nu vrea să deschidă ochii și să mă privească. Își ține fruntea plecată și scutură din cap, refuzând să-mi răspundă.

— Auburn, repet eu, de data asta ridicând mâinile spre obraji ei.

Îi țin fața în palme și sunt fascinat de cât de netedă îi este pielea — ca o combinație de mătase, satin și păcat, adunată în palmele mele.

Doamne, cât urăsc că deja am distrus totul! Urăsc că nu știu cum să rezolv situația.

O trag spre mine și, surprinzător, mă lasă. Brațele încă îi atârnă pe lângă corp, însă chipul îi este îngropat în curbura gâtului meu. Oare de ce naiba am distrus totul, Auburn?

Îi mângâi ceafa cu mâna și îmi apropii buzele de urechea ei. Am nevoie să mă ierte, dar nu știu dacă se poate fără explicații. Singura problemă este că eu sunt cel care citește confesiunile. Nu sunt obișnuit să le scriu și, cu siguranță, nici să le rostesc.

Dar trebuie să știe că îmi doresc ca lucrurile să fie diferite acum. Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel în urmă cu trei săptămâni.

O țin strâns, ca să-i transmit sinceritatea din cuvintele mele.
— Îmi pare rău că nu am apărut.

Se încordează imediat în brațele mele, de parcă scuzele mele ar fi trezit-o. Nu știu dacă e de bine sau de rău. Privesc atent cum se ridică încet și se îndepărtează. Aștept un răspuns sau poate o reacție, dar e atât de reținută!

Nu o pot învinui. Nu îmi datorează nimic.

Își întoarce capul spre stânga, încercând să îmi dea mâna la o parte de pe ceafa ei. O trag înapoi, iar ea se prinde de brațele scaunului și reușește să se elibereze.

— Ai primit mărturisirea mea, Owen?

Vocea ei este fermă, lipsită de lacrimile care o consumau cu câteva clipe în urmă. Când se ridică, își șterge ochii cu degetele.

— Da.

Încuviințează, strângând din buze. Își privește geanta și o apucă, împreună cu cheile.

— Ce bine!

Se îndreaptă spre ușă. Mă ridic lent. Mi-e teamă să mă uit în oglindă la tunsoarea neterminată. Din fericire, stinge lumina înainte să am șansa să o văd.

— Plec acasă, spune ea ținând ușa deschisă. Nu mă simt prea bine.

CAPITOLUL NOUĂ

Auburn

Am patru frați și surori mai mici, toți cu vârste între șase și doisprezece ani. Părinții mei m-au avut când erau încă în liceu și au așteptat câțiva ani înainte de a avea și alți copii. Niciunul din părinții mei nu a făcut facultate, iar tata lucrează într-o firmă de producție — aceeași de când avea 18 ani. Din aceste motive, am crescut cu limită de buget, și încă una strictă. Nu ne permiteam aer condiționat pe timpul nopții. „Pentru asta sunt ferestrele”, spunea tata, în caz că se plângea cineva.

E posibil să-i fi adoptat stilul de viață econom, însă nu a fost o problemă de când m-am mutat cu Emory. Era pe punctul de a fi evacuată după ce fosta ei colegă o lăsase baltă și plecase cu jumătate din garanție, așa că lucruri precum aerul condiționat nu sunt considerate necesități, ci lux.

Asta n-ar fi fost o problemă când locuiam în Portland, dar după ce trăisem în vremea bipolară a Texasului timp de o lună, a trebuit să-mi adaptez obiceiurile de somn. În loc să folosesc o pilotă, dorm cu câteva straturi de cearșafuri. Așa, dacă mi se face prea cald în timpul nopții, pur și simplu dau unul sau două la o parte.

Și totuși, de ce-mi este atât de frig acum? Și de ce sunt înfășurată în ceva ce pare a fi o pilotă cu puf? De fiecare dată când încerc să deschid ochii și să găsesc răspunsuri la propriile întrebări, adorm iar, fiindcă nu mi-a mai fost niciodată atât de bine. Mă simt ca un mic heruvim care doarme liniștit pe un norișor.

Stai puțin. N-ar trebui să mă simt ca un înger. Am murit?

Mă ridic în capul oaselor și deschid ochii. Sunt prea confuză și speriată ca să mă mișc, așa că îmi țin capul complet nemișcat și scanez încăperea cu privirea. Văd bucătăria, ușa băii, scara care duce spre atelier.

Sunt în apartamentul lui Owen.

De ce?

Sunt în patul mare și confortabil al lui Owen.

De ce?

Mă întorc imediat și mă uit la pat, dar Owen nu e în el, slavă Domnului. Următoarea mișcare este să văd dacă am hainele pe mine. Sunt complet îmbrăcată, slavă Domnului.

Gândește, gândește, gândește.

De ce ești aici, Auburn? De ce te simți de parcă cineva ți-ar fi folosit capul pe post de trambulină toată noaptea?

Memoria îmi revine, încet-încet. Mai întâi, îmi amintesc cum mi s-a tras clapa. *Ticăloasa*. Îmi amintesc de Harrison. Îmi amintesc cum am fugit la baie după ce m-a trădat,

sunându-l pe Owen. Îl urăsc pe Harrison. Îmi mai amintesc și salonul de coafură, și... Doamne! Serios, Auburn?

Am stat în poala lui. În poala lui, tăindu-i nenorocitul de păr.

Îmi duc mâna la frunte. Asta a fost. Nu mai beau niciodată. Alcoolul îi determină pe oameni să facă lucruri stupide, iar eu nu-mi pot permite să fiu prinsă făcând așa ceva. Cel mai inteligent lucru ar fi acum să plec naibii de aici, ceea ce nu-mi convine, fiindcă mi-aș dori să iau patul ăsta cu mine.

Mă dau ușor jos din pat și mă duc la baie. Închid ușa după mine și încep să caut prin sertare, sperând să găsesc o periută de dinți nefolosită — dar nimic. Îmi folosesc degetul, niște pastă de dinți și o cantitate neobișnuită de apă de gură mentolată, fantastică. Owen are un gust deosebit la produse de toaletă, trebuie să recunosc.

Dar el unde o fi?

După ce termin cu baia, îmi caut pantofi și îi găsesc la piciorul patului. Aș fi putut jura că purtam tocuri la un moment dat azi-noapte. Da, cu siguranță nu mai beau.

Cobor scările și sper că Owen nu e în atelier. Nu pare să fie aici, așa că poate a plecat, ca să evite să dea ochii cu mine, după ce mă trezesc. Firește că are motivele sale ca să nu-și facă apariția, așa că mă îndoiesc că și-a schimbat opinia despre ce simte. Asta înseamnă că e, probabil, ocazia perfectă s-o șterg naibii de-aici și să nu mă mai întorc niciodată.

— Nu mă poți evita încontinuu, Owen. Trebuie să vorbim despre asta până luni.

Mă opresc la baza scărilor și mă lipesc cu spatele de perete. La naiba! Owen e aici și nu e singur. De ce?! Eu nu vreau decât să plec.

— Știi care-mi sunt opțiunile, tată.

Tată? Minunat. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să mă fac de râs în fața lui taică-su. Nu-i a bună. Aud pași apropiindu-se, așa că încep imediat să urc iar scările, însă pașii se îndepărtează la fel de repede.

Mă opresc, dar pașii se aud din nou mai pronunțat. Mai urc două trepte și pașii scad din nou în intensitate.

Oricine ar vorbi se plimbă înainte și înapoi. După câteva ture, se oprește.

— Trebuie să mă pregătesc de închiderea atelierului, spune Owen. E posibil să treacă vreo câteva luni înainte să pot redeschide, așa că astăzi vreau să mă concentrez pe asta.

Să închidă atelierul? Mă surprind strecurându-mă înapoi spre baza scărilor, ca să aud mai bine. Sunt atât de curioasă încât acum mă simt puțin ca Emory.

— Atelierul ăsta e ultimul lucru de care ar trebui să-ți pese acum, spune tatăl lui, furios.

Iar pași.

— Atelierul ăsta e *singurul* lucru de care-mi pasă acum, spune Owen tare.

Pare și mai furios decât tatăl său. Pașii se opresc.

Tatăl lui oftează atât de tare, încât jur că se aude cu ecou în atelier. După o pauză lungă, vorbește iar:

— Ai opțiuni, Owen. Eu încerc doar să te ajut.

N-ar trebui să ascult asta. Nu sunt genul de persoană care să invadeze intimitatea cuiva și mă simt vinovată că o fac. Dar, serios, nu mă pot convinge să mă întorc sus pe scară.

— Încerci să mă ajuți? spune Owen râzând ironic.

Nu e deloc mulțumit de ce spune tatăl lui. Sau de ce nu spune.

— Vreau să pleci, tată.

Inima mea ratează o bătaie. O simt în gât. Stomacul îmi spune să găsesc o cale alternativă de scăpare.

— Owen...

— *Pleacă!*

Închid ochii. Nu știu pentru cine să mă simt mai prost acum, pentru Owen sau pentru tatăl lui. Nu știu care e subiectul certei și firește că nu e treaba mea, însă dacă trebuie să-l înfrunt pe Owen, aș prefera să fiu pregătită pentru dispoziția în care va fi.

Pași. Aud pași din nou, care se îndepărtează, dar se și apropie și...

Deschid încet un ochi și apoi pe celălalt. Încerc să îi zâmbesc, fiindcă pare atât de înfrânt, așa cum stă la baza scărilor, privind în sus, spre mine. Poartă o șapcă albastră de baseball, pe care o ridică și o întoarce, după ce-și trece mâna peste creștet. Își masează ceafa și răsuflă. Nu l-am mai văzut purtând șapcă, dar îi stă bine. E cam greu să-ți imaginezi un artist purtând o șapcă de baseball. Dar el e artist și-i stă bine.

Nu pare nici pe departe atât de supărat pe cât s-a auzit cu un minut în urmă, însă cu siguranță arată stresat. Nu pare același tip cu ochii mari pe care l-am întâlnit la ușa atelierului cu trei săptămâni în urmă.

— Scuze, spun încercând să pregătesc o scuză pentru că stau acolo și trag cu urechea. Mă pregăteam să plec, dar v-am auzit...

Urcă prima treaptă, apropiindu-se de mine, iar eu mă opresc din vorbit.

— De ce plecai?

Ochii săi îi caută pe ai mei și pare dezamăgit. Sunt nedumerită, fiindcă am presupus că-și va dori să plec. Și, sincer, nu-mi dau seama de ce este uimit că aș alege să plec, după ce

nu m-a contactat timp de trei săptămâni. Nu se poate aștepta să doresc să-mi petrec ziua aici, cu el.

Ridic din umeri, neștiind ce să spun.

— Păi, m-am trezit și... vreau să plec.

Owen întinde o mână, îmi atinge talia și mă împinge în sus pe scări.

— Nu pleci nicăieri, spune.

Încearcă să mă conducă pe scări alături de el, însă îi dau mâna la o parte. Cu siguranță își poate da seama, după cât sunt de șocată, că nu am de gând să accept ordine din partea lui. Deschid gura să vorbesc, dar mi-o ia înainte.

— Nu înainte să termini ce-ai început cu părul meu.

Ah.

Își scoate șapca și își trece mâna prin părul ciopârțit.

— Sper că te pricepi mai bine când ești trează.

Îmi acopăr gura cu mâna ca să-mi rețin râsul. Are două porțiuni de păr tăiate, una în față, alta în mijloc.

— Îmi pare foarte rău.

Aș putea spune că suntem chit. Distrugerea unui păr atât de frumos ar trebui să echivaleze cu acel comportament de măgar pe care l-a avut față de mine acum trei săptămâni. Acum, dacă aș putea pune mâna pe părul Lydiei, m-aș simți mult mai bine.

Își pune șapca la loc și începe să urce.

— Putem rezolva acum?

Azi e ziua mea liberă, așa că pot să corectez neplăcerea pricinuită, însă mi se pare aiurea că trebuie să merg la salon dacă nu e neapărat necesar. Emory a marcat deja weekendul acesta liber pentru mine, fiindcă ieri a fost ziua mea. A făcut asta, probabil, fiindcă majoritatea persoanelor de 21 de ani fac lucruri amuzante de ziua lor și au nevoie de sfârșitul săptămânii ca să

poată sărbători. Eu locuiesc deja cu ea de o lună, așa că, dacă nu a remarcat încă, o va face curând: eu nu am viață personală și nici nevoie de „zile de recuperare” marcate pe calendar.

Îmi dau seama că m-am oprit pe scări, iar Owen e deja sus, așa că urc din nou în apartamentul lui. Când ajung în capul scărilor, picioarele mi se blochează iar. Tocmai își schimbă tricoul. E cu spatele la mine și își trage peste cap tricoul stropit cu vopsea. Privesc cum i se contractă mușchii umerilor și mă întreb dacă și-a făcut vreodată un autoportret.

L-aș cumpăra.

Mă surprinde uitându-mă la el când se întoarce să ia celălalt tricou. Mă prefac repede că mă uit în altă parte și, deci, e evident că mă holbasem la el până atunci, fiindcă acum mă uit direct la un perete gol și știu că încă mă privește și, la naiba, nu vreau decât să plec.

— E bine așa? întreabă el atrăgându-mi atenția.

— Ce să fie bine? spun repede, ușurată de sunetul vocilor noastre, care elimină acum stânjeneala în care era să mă înec.

— Putem merge acum să-mi rezolvi părul?

Își pune tricoul curat și sunt dezamăgită că acum trebuie să mă uit la un material gri, plictisitor, în loc de capodopera de sub acesta.

Ce-o fi cu gândurile astea ridicol de superficiale care-mi atacă creierul? Nu-mi pasă de mușchi sau de pătrățele sau de pielea care arată atât de perfect încât îmi vine să fug după taică-su și să bat palma cu el fiindcă a creat un fiu atât de perfect.

Îmi dreg glasul.

— Da, putem merge. N-am alte planuri.

Nici că ai putea fi mai jalnică, Auburn. Să recunoști că nu ai ceva mai bun de făcut într-o sâmbătă decât să te holbezi la corpul lui pe jumătate dezbrăcat. Foarte atrăgător.

Își ia șapca de baseball și o pune pe cap, înainte să se încalțe.
— Ești gata?

Dau din cap și mă întorc spre scări. Încep să le urăsc.

Când deschide ușa din față, soarele strălucește atât de puternic încât încep să îmi pun la îndoială propria condiție și să mă întreb dacă nu cumva am devenit vampir peste noapte. Îmi acopăr ochii cu brațele și mă opresc.

— La naiba, da' arde.

Dacă așa se simte o mahmureală, nu pot să-mi dau seama cum devin oamenii alcoolici.

Owen închide ușa și se apropie de mine.

— Poftim, spune. Îmi pune șapca lui pe cap și trage cozorcul pe ochi. Asta ar trebui să ajute.

Zâmbește, iar eu prind sclipirea aceluia incisiv din stânga ușor strâmb, care mă face și pe mine să zâmbesc, deși propriul cap mă urăște fiindcă-mi folosesc câțiva dintre mușchii faciali. Ridic mâna și îmi așez șapca, trăgând-o și mai adânc pe ochi.

— Mulțumesc.

Owen deschide ușa, iar eu îmi privesc picioarele, încercând să evit asaltul soarelui. Pășesc afară și îl aștept să încuie, apoi începem să mergem. Din fericire, ne îndreptăm în direcția opusă soarelui, așa că pot să ridic privirea și să fiu atentă pe unde pășesc.

— Cum te simți? mă întreabă Owen.

Facem vreo șase pași înainte să-i răspund.

— Confuză, spun. De ce oare beau oamenii dacă se simt așa a doua zi?

Continui să număr pașii și facem cam opt până îmi răspunde:

— E o evadare, spune.

Mă uit la el, însă privesc repede înainte, fiindcă, dacă întorc capul, nu e prea plăcut.

— Am înțeles, dar merită o evadare de câteva ore mahmu-reala din următoarea zi?

Tace timp de opt pași. Nouă. Zece. Unsprezece.

— Cred că depinde de realitatea de care încerci să scapi.

Asta da profunzime, Owen.

Aș putea spune că realitatea mea e destul de nasoală, dar cu siguranță nu suficient încât să pot suporta dimineața asta. Dar poate asta explică ce-i transformă pe oameni în alcoolici. Bei ca să scapi de durerea emoțională în care te bălăcești, iar a doua zi o iei de la capăt ca să uiți de durerea fizică. Așa că bei mai mult și mai des, și în curând ești beat mai tot timpul, și devine cam la fel de rău, dacă nu chiar mai rău, ca realitatea de care încercai să scapi. Doar că acum ai nevoie de o evadare din scăpare, așa că găsești ceva mai puternic decât alcoolul. Și poate că asta îi transformă pe alcoolici în dependenți.

Un cerc vicios.

— Vrei să vorbești despre asta? întrebă el.

Nu fac greșeala să îl privesc iar, dar sunt curioasă unde bate cu întrebarea asta.

— Despre ce să vorbesc?

— Despre lucrul de care încercai să scapi ieri-seară, spune el privindu-mă.

Clatin din cap.

— Nu, Owen, nu vreau. Mă uit totuși la el, suficient încât să mă doară capul când fac asta. Vrei să vorbim despre motivul pentru care închizi atelierul?

Întrebarea mea îl ia prin surprindere. Pot să văd asta în ochii lui, înainte să se întoarcă.

— Nu, Auburn, nu vreau.

Ne oprim amândoi din mers când ajungem la salonul unde lucrez. Pun mâna pe clantă și îmi scot șapca lui de pe cap. O pun înapoi pe capul lui, chiar dacă trebuie să mă ridic pe vârfuri ca să fac asta.

— Superbă conversație. Acum să tăcem și să-ți rezolvăm freza.

Îmi ține ușa deschisă ca să intru.

— Este exact ce aveam în minte.

Intrăm în salon și îi fac semn să mă urmeze. Acum știu că părul lui va fi mult mai ascultător dacă este ud, așa că-l duc direct în camera unde sunt chiuvetele. Pot să simt cum Emory mă privește când trecem pe lângă ea și sunt curioasă cum de nu s-a speriat că nu am apărut aseară sau, cel puțin, nu am sunat-o cu vreun cuvânt-cheie.

Înainte să aibă șansa de a striga la mine, îmi cer scuze în trecere:

— Scuze că nu am sunat aseară.

Se uită la Owen, care se ține după mine.

— Nicio grijă. A avut cineva grijă să-mi dea de veste că trăiești.

Mă întorc imediat să mă uit la Owen și, din felul cum ridică din umeri, este clar că el a anunțat-o pe Emory. Nu sunt sigură dacă-mi place asta, fiindcă e un alt lucru drăguț din partea lui, ceea ce mă face să-mi fie și mai greu să rămân supărată pe el.

Când ajungem în camera din spate, toate chiuvetele sunt libere, așa că mă îndrept spre cea mai îndepărtată. Reglez

înălțimea unei chiuvete și îi fac semn lui Owen să se așeze. Reglez temperatura apei și privesc cum își lasă capul pe spate în chiuvetă. Încerc să mă concentrez pe orice altceva decât fața lui, în timp ce îi ud părul. El se uită la mine tot timpul cât îi masez scalpul, făcând o spumă densă din șampon. Fac deja asta de mai bine de o lună, iar majoritatea clienților sunt femei. Nu am remarcat niciodată cât de intim poate fi să-i speli părul cuiva.

Dar nimeni altcineva nu se holbează așa cât încerc să lucrez. Știind că-mi urmărește fiecare mișcare, sunt incredibil de stresată. Pulsul mi se accelerează, iar mâinile îmi tremură. După o vreme, deschide gura și vorbește.

— Ești supărată pe mine? mă întreabă încetișor.

Mâinile mele se opresc din ce fac. E o întrebare atât de copilărească! Mă simt de parcă am fi copii și ne-am fi arătat reciproc spatele. Dar, pentru o întrebare atât de simplă, răspunsul e greu de găsit.

Am fost supărată pe el acum trei săptămâni. Am fost supărată pe el aseară. Dar acum nu sunt. De fapt, să fiu în preajma lui și să văd cum mă privește mă face să mă gândesc c-o fi avut o scuză foarte bună de n-a apărut și că n-a avut nicio legătură cu sentimentele lui față de mine. Aș vrea doar să-mi dea o explicație.

Ridic din umeri, înainte să încep din nou să îi masez scalpul cu șampon.

— Am fost. Dar m-ai avertizat, nu? Mi-ai spus că totul are prioritate în fața fetelor. Așa că „supărată” e un pic cam dur. Dezamăgită, da. Enervată, desigur. Dar nu chiar supărată.

Asta a fost o explicație prea elaborată, pe care nu o merita.

— Am spus că munca e prioritatea mea numărul unul, dar nu am zis niciodată c-aș fi un tâmpit. Dacă am nevoie de răgaz ca să lucrez, o anunț pe fată.

Îi arunc o privire scurtă, apoi mă întorc spre recipientul cu balsam. Storc puțin în palme și i-l împrăștiu în păr.

— Deci ai bunul-simț de a-ți avertiza prietenele că urmează să dispari, dar nu suficient ca să le avertizezi pe fetele cu care *nu te culci*?

Îi întind balsamul în păr, nefiind nici pe departe cât de blândă ar trebui să fiu.

Cred că m-am răzgândit... acum chiar sunt supărată.

Scutură din cap și se ridică, întorcându-se să se uite la mine.

— Nu asta am vrut să spun, Auburn. Apa îi curge pe toată fața, în jos pe gât. Am vrut să zic că nu am dispărut din cauza artei. Nu a fost o astfel de situație. Nu vreau să crezi că nu am vrut să mă întorc, fiindcă am vrut.

Îmi încheștez maxilarul și scrâșnesc din dinți.

— Faci apă peste tot, îi spun și îl trag înapoi la chiuvetă.

Iau pulverizatorul și încep să îi clătesc părul. Din nou, privirea lui rămâne asupra mea tot timpul, însă eu nu vreau să-l privesc în ochi. Nu vreau să-mi pese care-i este scuza, fiindcă, sincer, nu vreau să mă implic într-o relație acum. Dar, la naiba, îmi pasă. Vreau să știu de ce nu a apărut și de ce nu a făcut niciun efort să mă contacteze, de atunci.

Termin de clătit și spăl chiuveta.

— Te poți ridica.

Se ridică în capul oaselor, iar eu iau un prosop și-i storc apa din păr. Arunc prosopul în coșul din partea cealaltă a camerei

și vreau să trec pe lângă el, dar mă prinde de încheietură și mă oprește. Se ridică, continuând să mă țină de încheietură.

Nu vreau să mă desprind de el. Știu că ar trebui, dar sunt prea curioasă să aflu care-i următoarea lui mișcare ca să-mi pese de ce ar trebui să fac. Nu mă desprind și pentru că ador felul în care cea mai ușoară atingere a lui îmi taie respirația.

— Te-am mințit, spune el încet.

Nu-mi plac cuvintele astea și, cu siguranță, nu-mi place sinceritatea de pe chipul lui.

— Nu am... Ochii i se îngustează, iar el expiră ușor. Nu m-am întors fiindcă nu am văzut rostul. Mă mut luni.

Termină atât de greu propoziția, de parcă n-ar putea rosti cuvintele suficient de rapid. Nu-mi place deloc mărturisirea asta.

— Te muți?

Vocea mea trădează o mare dezamăgire. Simt că tocmai am fost părăsită, dar nici măcar nu am prieten.

— Te muți? întreabă Emory.

Mă răsucesc pe călcâie, iar ea conduce un client spre una dintre chiuvete, holbându-se la Owen și așteptând un răspuns. Mă uit iar la Owen și-mi dau seama că momentul adevărului a trecut. Mă îndepărtez de el și ies din încăpere, îndreptându-mă spre locul meu. El mă urmează în tăcere.

Niciunul din noi nu vorbește cât timp îi pieptăn părul și încerc să-mi dau seama cum să rezolv prostia pe care am făcut-o aseară. Va trebui să-l tai cam pe tot. Va arăta foarte diferit și nu sunt sigură că îmi place ideea să aibă părul mult mai scurt.

— O să fie scurt, îi spun. L-am nenorocit rău.

El râde și tocmai de asta am nevoie acum.

— De ce m-ai lăsat să-ți fac asta?

Îmi zâmbește.

— Era ziua ta. Te-aș fi lăsat să faci orice doreai.

Owen cel care flirtează mereu a revenit, iar eu ador și detest asta în același timp. Mă îndepărtez puțin ca să-i studiez părul. Când sunt sigură că știu cum să-l rezolv, mă întorc și iau foarfeca și pieptănele, care sunt la locul lor. Îmi aduc aminte că le-am scăpat pe podea aseară și îmi dau seama că dimineată Emory a pășit, cu siguranță, direct într-un mic haos.

Nu măturasem nici ce tăiasem din părul lui Owen înainte să plecăm de la salon, dar a dispărut, așa că va trebui să-i mulțumesc mai târziu.

Încep să îi tai părul și fac tot posibilul să mă concentrez pe asta, și nu pe el. Cândva, între momentul când am început tunsoarea și acest moment, Emory s-a întors la locul ei. Acum stă pe scaun și ne privește. Lovește dulapul cu piciorul și începe să se rotească.

— Te muți pentru totdeauna sau doar pentru o vreme? întreabă ea.

Owen se uită în direcția mea și ridică o sprânceană.

— Ah, spun eu, uitând că nu le-am făcut încă propriu-zis cunoștință. Arăt spre Emory. Owen, ea e Emory, colega mea ciudată.

El încuviințează scurt și privește în direcția ei, fără să se întoarcă prea mult. Cred că e stresat că o să-i stric părul și mai rău, așa că stă cât de nemișcat poate.

— Pentru câteva luni, probabil, îi răspunde el. Nu e permanent. Are legătură cu pictura.

Emory se încruntă.

— Păcat, spune ea. Deja te plac mult mai mult decât pe celălalt tip.

Casc ochii, iar capul mi se rotește în direcția ei.

— Emory!

Nu pot să cred că a spus asta.

Owen își redirectionează atenția spre mine și ridică o sprânceană.

— Celălalt tip?

Scutur din cap.

— E prost informată. Nu există alt tip. Mă uit urât la ea. Nu poate exista un alt tip, când nu există nici măcar *un* tip.

— Te rog. Emory se proptește cu piciorul în dulap și încetează să se mai învâртеască. Arată spre Owen. El e tipul. Un tip cu care se pare că ți-ai petrecut noaptea trecută. Un tip despre care cred că-i mult mai simpatic decât celălalt și că mutarea lui te întristează.

Ce-a pățit fata asta? Simt cum Owen se holbează la mine, însă sunt prea jenată să mă uit la el. Mă uit din nou urât la Emory.

— Începusem să te respect fiindcă nu bârfești niciodată.

— Nu e bârfă când v-o spun în față. E conversație. Discutăm despre cum sunteți voi atrași unul de altul și vreți să vă îndrăgostiți ca... doi... Se oprește o clipă, apoi scutură din cap. Detest metaforele. Vrei să te îndrăgostești, dar acum trebuie să se mute și ești tristă. Dar nu trebuie să fii, pentru că, datorită mie, acum știi că se mută doar pentru câteva luni. Nu pentru totdeauna. Doar te rog să nu-i cedezi întâi celui alt.

Owen râde, dar eu nu. Iau foehnul ca să acopăr cuvintele lui Emory și termin de aranjat părul acum scurt al lui Owen, care arată chiar foarte bine. Îi scoate și mai mult în evidență ochii. Mult mai mult. Arată mai strălucitori — atât de strălucitori încât mi se pare greu să nu mă cufund în ei.

Opresc foehnul, iar Emory începe imediat să vorbească din nou.

— Deci, când pleci, Owen?

Se uită la mine când îi răspunde.

— Luni.

Emory lovește brațul scaunului.

— Ce sincronizare perfectă! spune. Auburn are liber azi și mâine. Vă puteți petrece weekendul împreună.

Nu îi spun să tacă, fiindcă știu că nu aș opri-o. Pășesc în spatele lui Owen și îi dezleg pelerina de tuns, apoi o arunc într-un sertar, privind-o pe Emory în tot acest timp cu o dorință ucigașă.

— Îmi place ideea, spune Owen.

Vocea lui mă face să mă tem pentru siguranța lumii, fiindcă o privesc de rezerva de oxigen, atât de adânc inspir când aud asta. Îl privesc în oglindă și el se apleacă pe scaun, uitându-se la reflexia mea.

Vrea să-și petreacă weekendul cu mine? Nu, la naiba. Dacă se întâmplă asta, înseamnă că se vor întâmpla și altele și nu știu dacă sunt încă pregătită pentru așa ceva. În plus, o să fiu ocupată cu... La dracu'. Nu sunt deloc ocupată. Ăsta e weekendul în care Lydia pleacă la Pasadena. Nu mai am nicio scuză.

— Ia uite cum încearcă să găsească scuze, spune Emory amuzată.

Acum se uită amândoi la mine, așteptând un răspuns. Iau șapca lui Owen, o pun pe cap și ies direct pe ușa din față. Nu-i datorez lui Owen un weekend și, cu siguranță, nici lui Emory un spectacol. Deschid ușa și încep să merg spre apartamentul meu, iar direcția coincide cu cea în care se află atelierul lui Owen, așa că nu mă surprinde când apare lângă mine.

Pașii noștri se sincronizează, iar eu încep să-i număr. Mă întreb dacă o să ajungem la atelier fără să ne vorbim.

Treisprezece, paisprezece, cincisprezece...

— La ce te gândești? întreabă el încetișor.

Încetez să număr pașii, fiindcă m-am oprit. Și Owen s-a oprit drept în fața mea și mă privește cu ochii lui mari, remarcabili, pe care tunsoarea pe care i-am făcut-o i-a scos în evidență.

— Nu îmi petrec weekendul cu tine. Nu pot să cred că ai putut sugera asta.

El clatină din cap.

— N-am sugerat asta. Colega ta ciudată a făcut-o. Eu am spus doar că-mi place ideea.

Pufnesc și îmi încrucșez brațele peste piept. Mă uit la bucata de trotuar dintre noi și încerc să-mi dau seama de ce sunt atât de supărată. Dacă plec de lângă el, nu voi fi mai puțin supărată, fiindcă asta e problema. Ideea de a petrece weekendul cu el mă încântă, iar faptul că nu pot inventa un motiv pentru care ar fi o idee proastă mă enervează. Cred că încă sunt de părere că-mi datorează o explicație sau o scuză. Dacă Harrison nu l-ar fi sunat aseară, probabil nu aș mai fi primit niciun semn de la el. Încrederea mea are de suferit din cauza asta, așa că mi se pare greu de acceptat că, brusc, vrea să-și petreacă timpul cu mine.

Îmi pun mâinile în șolduri și mă uit la el.

— De ce nu mi-ai spus că ai de gând să te muți înainte să-mi tragi clapa?

Știu că a încercat să-mi explice mai devreme, dar nu a fost suficient, fiindcă încă sunt supărată. Sigur, e posibil să nu fi vrut să înceapă o relație dacă știa că se mută, dar, dacă asta era

ideea, nu ar fi trebuit să-mi spună că avea să se întoarcă seara următoare.

Expresia lui nu se schimbă, dar face un pas mai aproape.

— Nu am apărut în seara aceea fiindcă îmi placi.

Închid ochii și las capul în jos, dezamăgită.

— Asta e un răspuns atât de prostesc, mormăi eu.

Mai face un pas și e chiar aici, chiar în fața mea. Când vorbește iar, vocea lui e atât de șoptită încât o simt în stomac.

— Știam că urmează să plec și îmi placi. Astea două nu fac casă bună împreună. Ar fi trebuit să îți spun că nu urma să mă întorc, dar nu aveam numărul tău.

Frumoasă încercare.

— Știi unde stau.

Nu dă niciun răspuns. Doar oftează.

Se foiește, iar eu îmi permit, în sfârșit, mișcarea curajoasă de a-l privi. Pare că regretă, însă știu eu mai bine că nu trebuie să am încredere în expresia feței unui tip. Singurul lucru demn de încredere sunt faptele, iar până acum nu mi-a demonstrat mare lucru.

— Am greșit, spune. Îmi pare rău.

Cel puțin nu-mi oferă o scuză. Bănuiesc că e necesar un minimum de sinceritate ca să fii capabil să recunoști când greșești, chiar dacă nu ești foarte explicit cu motivele. Măcar atât.

Nu sunt sigură când a ajuns atât de aproape de mine, însă e *foarte aproape*, încât pentru trecători pare, probabil, ca și cum ne-am despărți sau tocmai ne-am pregăti să ne giugiulim.

Îl ocolesc și încep iar să merg, până ajungem la atelierul lui. Nu sunt sigură de ce mă opresc la ușa lui. Ar trebui să merg mai departe. Ar trebui să merg până la apartament, dar nu o

fac. Descuie ușa și privește peste umăr, ca să se asigure că sunt încă aici.

N-ar trebui. Ar trebui să mă despart de ce știu că ar putea fi două dintre cele mai bune zile pe care le-am avut în ultima vreme, dar vor fi urmate de una dintre cele mai nasoale zile de luni din istorie.

Dacă îmi petrec weekendul cu el, mă voi simți exact cum m-am simțit aseară, când am băut. Va fi amuzant și încântător și voi uita de toate cât sunt cu el, apoi va veni ziua de luni. Se va muta, iar eu voi avea o mahmureală după Owen, care va fi mult mai urâtă decât cea pe care o voi avea dacă dispar acum.

Deschide ușa atelierului și mă învăluie o briză de aer rece, care mă invită înăuntru. Îi arunc o privire lui Owen. El poate vedea nesiguranța din ochii mei și mă prinde de mână. Mă conduce în atelier și, din nu știu ce motiv, nu mă împotrivesc. Ușa se închide după noi și suntem înconjurați de întuneric.

Îmi ascult ecoul inimii, fiindcă sunt convinsă că bate suficient de tare ca să aibă unul. Simt că el se află foarte aproape de mine, însă niciunul din noi nu se mișcă. Îl aud respirând și inspir parfumul curat de balsam amestecat cu ceva ce-l face să miroasă a ploaie.

— Ideea de a petrece un weekend cu cineva pe care abia l-ai cunoscut te face să ai dubii sau gândul de a-l petrece cu mine, în mod deosebit?

— Nu mi-e teamă de tine, Owen. Iau în considerare ideea fiindcă e vorba despre tine.

Se dă un pas înapoi. Ochii mei s-au obișnuit suficient cu întunericul și îi văd chipul destul de clar. E plin de speranță. Entuziasmat. Zâmbește. Cum aș putea să-i spun nu în față?

— Și dacă aș fi de acord să petrec deocamdată o singură zi cu tine? Și după aceea mai vedem?

Râde la sugestia mea, de parcă i s-ar părea prostesc să nu vreau să rămân întregul weekend după ce am petrecut o zi cu el.

— Foarte amuzant, Auburn. Dar fie și așa.

Rânjetul lui este imens când mă trage spre el. Mă ia în brațe și mă ridică de la podea, tăindu-mi respirația. Mă lasă apoi jos și împinge ușa, deschizând-o.

— Haide. Mergem la Target.

— La Target?

Zâmbește și îmi potrivește șapca pe cap, împingându-mă înapoi în lumina soarelui.

— Nu am nimic de mâncare pentru tine. Mergem la cumpărături.

CAPITOLUL ZECE

Owen

Dea pierd șirul minciunilor pe care i le spun, și să mint pe cineva ca ea nu mi se întâmplă, în mod normal. Dar nu am știut cum să îi spun adevărul. Mi-a fost teamă s-o las să plece și să recunosc că nu mă mut nicăieri luni, pentru că luni voi fi la tribunal. Iar după ce se încheie audiența, voi fi la închisoare sau la reabilitare, în funcție de cine va obține ce-și dorește: eu sau Callahan Gentry.

Când tata a trecut pe la atelier în dimineața asta, am avut grijă să nu spun multe, fiindcă știam că Auburn ar putea asculta. Dar să-mi păstrez calmul a fost mai greu decât credeam. Voiam doar să vadă ce se întâmpla cu mine. Voiam să-l iau de mână și să-l trag în sus pe scări, să i-o arăt dormind în

patul meu. Voiam să spun: „Uite, tată. Uite ce mă costă egoismul tău.”

În schimb, am făcut ce fac întotdeauna. Am permis amintirilor mamei și fratelui meu să mă scoată din situația de a mă opune lui. Ei sunt scuza mea și scuza lui, deopotrivă. Au fost scuza noastră deja de câțiva ani și mi-e teamă că, dacă nu găsesc o metodă de a mă folosi de noaptea aceea ca de o scuză, Callahan și Owen Gentry nu vor mai fi niciodată tată și fiu.

Nimic nu m-a făcut să-mi doresc să pun capăt acestui stil de viață așa cum o face ea. Indiferent cât am încercat și cât de mult m-am gândit la asta și cât de copleșit mă simt de fiecare dată când vinovăția mea învinge, nu m-am simțit niciodată mai puternic decât când sunt cu ea. Doar când sunt cu ea simt că am un scop. Mă gândesc la primele cuvinte pe care i le-am spus când a apărut la ușa mea: „Ai venit să mă salvezi?”

Ai venit pentru asta, Auburn? Cu siguranță, așa mi se pare și a trecut multă vreme de când am simțit speranță.

— Unde mergi? mă întreabă.

Vocea ei ar putea fi folosită ca modalitate de terapie. Sunt sigur de asta. Ar putea intra într-o cameră plină cu oameni deprimați și tot ce ar trebui să facă pentru a-i vindeca ar fi să deschidă o carte și să citească cu voce tare.

— La Target.

Mă lovește în umăr și râde, iar eu mă bucur să văd că și-a revenit. Abia dacă a râs întreaga zi.

— Nu acum, prostule. Luni. Unde te duci? Unde te muți?

Privesc peste drum.

Privesc cerul.

Privesc în jos.

Privesc oriunde, numai în ochii ei nu, fiindcă nu vreau să o mint iar. Am mințit-o deja o dată azi și nu vreau s-o mai fac.

Îi iau mâna într-a mea. Mă lasă, iar simpla idee că știu că nu mi-ar permite să o țin de mână dacă ar ști adevărul mă face să regret că am mințit-o vreodată. Dar, cu cât aștept mai mult ca să recunosc adevărul, cu atât îmi este mai greu.

— Auburn, nu vreau să răspund la întrebarea asta, bine?

Continui să mă uit în jos, pentru că nu vreau să vadă pe chipul meu că mi se pare o nebunie că a acceptat să-și petreacă weekendul cu mine, fiindcă merită mult mai mult decât ce-i pot oferi eu. Totuși, nu cred că merită pe cineva mai bun decât mine. Cred că ar fi perfectă pentru mine, iar eu aș fi perfect pentru ea, însă toate alegerile greșite pe care le-am făcut în viață sunt ceea ce nu merită să împărtășească. Așa că, până îmi dau seama cum să îndrept totul, două zile cu ea sunt tot ce merit. Și știu că a spus că se va concentra pe ziua de azi, înainte să decidă dacă vrea să petreacă întregul weekend cu mine, însă cred că amândoi știm că astea-s aberații.

Mă strânge de mână.

— Dacă nu ai de gând să-mi spui de ce pleci, atunci nici eu nu-ți voi spune de ce m-am mutat aici.

Speram să pot afla totul despre ea weekendul ăsta. Aveam întrebări deja alese și pregătite, iar acum trebuie să renunț la ele, fiindcă în niciun caz nu îi povestesc despre viața mea. Cel puțin, nu acum.

— Corect, spun, fiind în sfârșit capabil s-o privesc din nou.

Zâmbește și îmi strânge din nou mâna, iar eu nu pot să-mi revin; cât ești de frumoasă acum, Auburn! Fără griji, calmă, nevinovată. Vântul îi lipește o şuviță de păr peste gură, iar ea o dă la o parte cu vârfurile degetelor.

Mai târziu voi picta clipa asta.

Dar acum o duc la Target, să facem cumpărături. Fiindcă rămâne cu mine.

Tot weekendul.

O fi ea modestă în multe privințe, dar cu siguranță nu și când vine vorba despre mâncare. Știu că înțelege că va sta la mine acasă doar două zile, însă a luat suficiente provizii pentru două săptămâni.

O las să facă așa cum vrea, fiindcă vreau să fie cel mai frumos weekend pe care l-a avut, iar pizza congelată și cerealele sigur mă vor ajuta în demersul meu.

— Cred că avem tot ce ne trebuie. Se uită la coșul de cumpărături, scotocind prin el, asigurându-se că avem tot ce vrea. Totuși, va trebui să luăm un taxi până la tine. Nu putem căra singuri toate astea.

Întorc coșul spre dreapta înainte să ajungem la coada de la casă.

— Am uitat ceva, spun.

— Poftim? Am cumpărat tot magazinul.

Mă îndrept în direcția opusă.

— Cadoul tău.

Mă aștept să fugă după mine și să protesteze, cum ar face mai toate fetele, dar, în schimb, începe să bată din palme. Mi s-a părut că a icnit. Mă prinde de mână cu amândouă mâinile ei și spune:

— Cât pot cheltui?

Asta-mi amintește de data aceea când tata ne-a luat pe mine și pe Carey la Toys „R” Us. Carey era cu doi ani mai

mare, însă zilele noastre de naștere erau la doar o săptămână distanță. Tata făcea astfel de lucruri, pe vremea când Callahan Gentry știa cum să fie tată. Îmi amintesc de data aceea fiindcă a vrut să transforme cumpărarea cadoului într-un joc. Ne-a spus să ne alegem un număr de raion și un număr de raft și că putem primi orice doream de pe acel raft. Carey a fost primul și am ajuns la raionul de Lego — Carey era întotdeauna norocos. Când a venit rândul meu, nu mi-a mers la fel de bine. Numerele mele ne-au dus la raionul Barbie și ar fi puțin spus că am fost supărat.

Carey era tipul de frate care, dacă nu mă bătea, mă proteja cu ferocitate. S-a uitat la tata și a spus: „Ce se întâmplă dacă inversează numerele? Poate că, în loc de raionul patru, raftul trei, a vrut să spună raftul patru din raionul trei.”

Tata a rânjit cu mândrie. „Cât de avocațesc din partea ta, Carey”, a spus. Ne-am dus la raionul trei, cel de articole sportive. Nu-mi amintesc deloc ce am ales, dar îmi amintesc ziua aceea și felul în care, în ciuda acelui moment de teroare de la raionul cu păpuși Barbie, mi-a rămas în memorie ca una dintre cele mai frumoase amintiri cu noi trei.

I-am luat mâna într-a mea și nu am mai împins căruciorul.

— Alege un număr de raion.

Ridică o sprânceană și privește în spate, încercând să tragă cu ochiul la semnele de pe raion, însă îi blochez perspectiva.

— Nu trișa. Alege un număr de raion și unul de raft. Îți cumpăr orice vrei de pe raftul la care nimerim.

Zâmbește. Îi place jocul.

— Treisprezece norocos, îmi spune. Dar de unde să știu câte rafturi sunt?

— Ghicește. Poate ai noroc.

Își strânge buza de jos între degetul mare și arătător, fixându-mă cu privirea.

— Dacă spun raftul unul, e cel mai de sus sau cel mai de jos?

— Cel mai de jos.

Zâmbește, iar ochii îi strălucesc.

— Rândul treisprezece, raftul numărul doi.

E atât de încântată încât ai crede că n-a mai primit niciodată un cadou. Își mușcă buza de jos, ca să nu-și dea în vileag entuziasmul.

E adorabilă!

Mă întorc, fiindcă ne aflăm exact în partea opusă a magazinului față de numărul treisprezece.

— Se pare că sunt fie articole sportive, fie electronice.

Sare pe loc și exclamă:

— Sau bijuterii!

La naiba. Bijuteriile sunt aproape de electronice. S-ar putea să fie cel mai scump cadou pe care l-am cumpărat vreodată. Îmi dă drumul la mână și se prinde de un capăt al căruciorului, împingând mai repede.

— Haide, Owen.

Dacă știam că e atât de entuziasmată la gândul cadourilor, i-aș fi cumpărat unul în ziua în care ne-am cunoscut. Și câte unul în fiecare zi, de atunci.

Încă ne îndreptăm spre raionul treisprezece, trecând pe lângă bijuterii, apoi pe lângă electronice, eliminând astfel ambele posibilități. Ne oprim la doisprezece și, chiar dacă ne aflăm la articole sportive, încă pare entuziasmată.

— Sunt atât de emoționată, spune ea mergând pe vârfuri spre raionul treisprezece.

Ia prima colțul și se uită în direcția respectivă. Mă privește și rânjește cu gura până la urechi.

— Corturi!

Apoi dispare.

O urmăresc și iau colțul împingând căruciorul, însă ea trage deja un cort de pe raft.

— Îl vreau pe ăsta, spune încântată. Apoi îl pune pe loc. Nu, pe ăsta îl vreau, mormăie pentru sine. Albastru este culoarea lui preferată.

Îl ia pe cel albastru și aş ajuta-o, însă nu sunt sigur că mă pot încă mișca. Încă încerc să-i absorb toate cuvintele.

Albastru este culoarea lui preferată.

Vreau s-o întreb cine e el și de ce se gândește să meargă să campeze cu cineva a cărui culoare preferată este albastru, albastru, pur și simplu albastru. Dar nu spun nimic, fiindcă nu am dreptul să întreb nimic. Îmi oferă doar două zile, nu o eternitate.

Două zile.

Nu va fi de ajuns pentru mine, Auburn. Deja îmi dau seama de asta. Și oricine ar fi cel care preferă albastrul nu are nicio șansă în cortul ăsta, fiindcă mă voi asigura că singurul lucru pe care-l va gândi când va vedea din nou un cort va fi *Oh My God*.

Încarc toate cumpărăturile în taxi și mă întorc ca să iau cortul, dar mi-l ia din mână înainte să-l pun în portbagaj.

— Duc eu ăsta. Vreau să trec pe la apartamentul meu înainte să mergem la tine, așa că-l iau cu mine.

Mă uit la cumpărături, apoi la ea.

— De ce?

Închid portbagajul și văd cum se înroșește când ridică din umeri.

— Mă poți lăsa pur și simplu acolo, mai întâi. Ne vedem la apartamentul tău în câteva ore.

Nu vreau s-o las acolo. S-ar putea răzgândi.

— Da, spun. Sigur.

O iau prin spatele mașinii și îi deschid portiera. Cred că-și dă seama că nu vreau să plece acasă, dar mă străduiesc să-mi ascund dezamăgirea. Când urc în taxi, o iau de mână și închid portiera. Îi spune șoferului adresa ei.

Mă uit pe geam, când simt că mă strânge de mână.

— Owen?

Mă uit la ea, iar zâmbetul ei e atât de dulce încât mă topește.

— Vreau doar să fac un duș și să-mi iau niște haine înainte să vin, dar promit că vin, bine?

Expresia ei emană siguranță.

Dau din cap, dar nu sunt sigur dacă să o cred. Ar putea fi metoda ei de a se răzbuna fiindcă am dus-o de nas. Îmi remarcă ezitarea din priviri, așa că râde.

— Owen Mason Gentry, spune împingând cortul din poală pe scaunul de lângă ea.

Se strecoară în poala mea și eu o prind de talie, fără să știu ce vrea exact să facă, însă nici îndeajuns de îngrijorat încât s-o opresc. Mă privește în ochi, ținându-mi capul în mâini.

— Ai face bine să zâmbești și să nu te mai îndoiești.

— Rimează, spun zâbind.

Ea râde tare și... oare am mai spus că o iubesc? Nu, nu am mai spus-o. Fiindcă ar fi nebunesc și imposibil.

— Rimelor le sunt regină, zice rânjind. Secretul e-n adrenalină. Mâna ei îmi cade pe piept, iar ea privește o secundă spre tavanul mașinii, analizându-și următorul vers, înainte să-și coboare iar privirea spre mine. Crede-mă, Owen, mi-ai mers direct la... inimă!

Încearcă să fie seducătoare și-i reușește, dar nu se poate abține și râde, ceea ce destinde atmosfera.

Taxiul se oprește în fața clădirii în care locuiește Auburn. Ea se întinde după cort, însă eu o prind și o trag înapoi spre mine, lipindu-mi buzele de urechea ei.

— Fugi la duș, te aștept într-o oră și să știi, Auburn, că suntem prinși în horă!

Când mă retrag și mă uit la ea, observ că i-a dispărut zâmbetul. Înghite în sec, iar reacția ei la cuvintele mele mă face să rânjesc. Împing portiera din spate ca să se deschidă, iar ea iese din transă.

— Ești mereu atât de superior, Owen.

Se întinde peste banchetă să ia cortul. După ce coboară din taxi, îi zâmbesc și îmi zâmbesc la rândul ei, însă niciunul nu-și ia la revedere. Eu îmi voi lua la revedere o singură dată, și asta va fi de-abia luni dimineață.

Sunt pe punctul de a suna la ușa ei. Știu că a trecut doar o oră și că nici măcar nu ar fi avut timp să ajungă la atelier, dar nu m-am îndurat s-o las să bată tot drumul acela de una singură. Nu-mi place că face drumul acela de două ori pe zi, plecând la serviciu și întorcându-se.

Totuși, nu vreau s-o grăbesc și nu vreau să pară că am apărut fiindcă am îndoieli cu privire la ea. Poate ar trebui să mă

așez pe scări și să aștept să deschidă ușa. Așa, va părea că am ajuns aici chiar când se pregătea să plece. Și dacă nu mai deschide ușa niciodată, atunci voi ști, în câteva ore, că s-a răzgândit. Dacă se va întâmpla așa, pot pur și simplu să plec și nici nu va ști că am fost aici.

Dar dacă a plecat deja, iar eu am ratat-o fiindcă a luat taxiul? Ar putea fi la atelier, în timp ce eu am luat decizia stupidă de a veni aici. *Rahat.*

— Vrei să intri?

Mă întorc repede și iat-o pe Emory stând în prag și uitându-se la mine. Își ține geanta cu o mână și cheile în cealaltă.

— Auburn mai e aici?

Emory dă din cap și deschide ușa mai larg.

— E în camera ei. Abia a ieșit de la duș.

Ezit, fiindcă nu mă simt foarte confortabil să intru în apartament fără ca ea să știe. Emory îmi remarcă ezitarea, așa că își vâra capul înăuntru.

— Auburn! Tipul ăla cu care ar trebui să te culci e aici! Nu polițistul, celălalt!

Polițistul.

Emory se întoarce iar spre mine și dă din cap, de parcă mi-ar ura bun-venit. Aș spune că-mi place, însă de fiecare dată când deschide gura îl pomenește pe „celălalt”. Mă întreb dacă el e cel căruia îi place albastrul.

O aud pe Auburn mormăind din interior:

— Pentru Dumnezeu, Emory! Ai nevoie de un curs de abilități sociale.

Apare în prag, iar Emory se strecoară afară, îndreptându-se spre ieșire. Părul îi este ud și și-a schimbat hainele. Poartă tot

blugi și un tricou simplu, însă sunt diferite de cele de mai de vreme. Îmi place că e atât de relaxată. Mă privește de sus în jos.

— Nu a trecut nici măcar o oră, domnule Nerăbdător.

Nu pare supărată, iar asta e bine. Îmi face semn să intru, așa că o urmez în apartament.

— Voiam să aștept afară, spun.

Intră în dormitorul ei și iese iar, cu un rucsac. Îl aruncă pe bar și se întoarce spre mine, în expectativă.

— Mă plictiseam, îi spun. M-am gândit să te conduc la atelier.

Buzele i se curbează într-un rânet.

— Mă placi prea mult, Owen. Luni nu vei fi prea fericit.

O spune în glumă, dar nu are idee cât de multă dreptate are.

— Ah! Se întoarce spre living și ia cortul de pe canapea. Te rog să mă ajuți să montez cortul înainte să plecăm. Se îndreaptă spre dormitor, ținând cortul în brațe. E mic, nu va dura mult.

Clatin din cap, fără să înțeleg de ce vrea să pună cortul în dormitor. Dar nu pare deranjată, așa că nu-i pun întrebări. Pentru că nu merită orice fată să aibă un cort în dormitor?

— Aici îl vreau.

Îmi arată un loc aproape de patul ei, lovind cu piciorul un covoraș de yoga ca să-l dea la o parte. Privesc prin cameră, încercând să-mi dau seama ce pot afla despre ea fără să o întreb ceva. Nu sunt poze pe pereți sau pe comodă, iar ușa dulapului e închisă. De parcă ar fi decis într-o zi să plece din Portland și nu a luat cu ea nimic când a venit aici. Mă întreb de ce. N-o fi vorba despre o mutare permanentă pentru ea?

O ajut să despacheteze cortul. Nu am remarcat la magazin, dar e un cort foarte mic. Încap în el două persoane și are un

separator opțional chiar la mijloc. Îl montăm în mai puțin de cinci minute, dar se pare că asta nu este suficient pentru ea. Se duce la dulap și scoate două pături de pe raftul de sus. Le așterne în cort și se târăște înăuntru.

— Ia două perne de pe patul meu, îmi spune. Trebuie să stăm în el câteva minute, înainte să plecăm.

Iau pernele și îngenunchez în fața cortului. Le împing în interior, iar ea mi le ia din mână. Trag înapoi clapeta și mă târăsc înăuntru, lângă ea, însă mă tolănesc pe o parte, în loc să fac ceea ce vreau de fapt, și anume să mă așez deasupra ei.

Sunt prea mare pentru cort, iar picioarele îmi ies afară, dar la fel și ale ei.

— Cred că ai cumpărat un cort pentru personaje imaginare. Ea clatină din cap și se proptește într-un cot.

— Nu l-am cumpărat eu, tu l-ai cumpărat. Și e un cort pentru copii, Owen. Firește că nu încăpem în el.

Ochii îi fug spre fermoarul care atârnă de tavanul cortului.

— Uite.

Îl prinde și începe să tragă. O plasă coboară din partea de sus, iar ea continuă să tragă fermoarul până când suntem separați de un perete din plasă. Își pune capul pe braț și îmi zâmbește.

— Parcă am fi într-un confesional.

Mă rostogolesc pe o parte, îmi sprijin capul în mână și mă uit la ea.

— Care din noi se spovedește?

Își îngustează ochii și ridică un deget, arătând spre mine.

— Cred că nu greșesc dacă spun că tu datorezi lumii mai multe mărturisiri.

Ridic mâna și îi ating degetul prin plasă. Ea își desface palma și o lipește de a mea.

— Ai o noapte la dispoziție, Auburn? Am multe de mărturisit.

Aș putea să îi spun de unde o cunosc. Să o fac să înțeleagă de ce simt nevoia asta copleșitoare de a o proteja. Dar unele secrete le voi lua cu mine în mormânt, iar asta e unul dintre ele.

Îi mărturisesc altceva, în schimb. Ceva ce nu înseamnă atât de mult pentru mine.

— Am trei numere în telefon. Al tatei. Al lui Harrison. Al vărului meu Riley, cu care nu am mai vorbit de șase luni. Atât.

Ea tace. Nu știe ce să spună, fiindcă cine are doar trei numere de telefon în agendă? Cineva cu probleme, desigur.

— De ce nu ai mai multe numere de telefon?

Îmi plac ochii ei. Sunt foarte sinceri, iar acum suferă pentru mine, fiindcă își dă seama că nu e singura persoană singuratică din Dallas.

— După ce am terminat liceul, am luat-o pe drumul meu. M-am concentrat pe artă și pe nimic altceva. Mi-am pierdut toate vechile contacte când mi-am schimbat telefonul, acum un an, și atunci mi-am dat seama că nu prea mai vorbeam cu nimeni. Bunicii mei au murit cu mult timp în urmă. Am un singur verișor și, după cum ți-am zis, nu prea vorbim. În afară de cele al lui Harrison și al tatei, nu am nevoie de niciun alt număr.

Degetele ei îmi desenează în palmă. Se uită la mâinile ei, nu la mine.

— Dă-mi telefonul.

Îl scot din buzunar și i-l dau, pe sub plasă, fiindcă i-am spus adevărul. Poate verifica și singură. Trei numere, asta-i tot.

Degetele ei se plimbă peste ecran timp de câteva secunde, înainte să îmi dea înapoi telefonul.

— Uite. Acum ai patru.

Mă uit la ecran și îi citesc datele de contact. Râd când văd numele pe care l-a salvat.

Auburn Mason-cel-mai-tare-nume Reed.

Îmi pun telefonul înapoi în buzunar și îi ating din nou mâna prin plasă.

— E rândul tău, îi spun.

Ea clatină din cap.

— Mai ai încă mult de lucru. Continuă.

Oftez și mă rostogolesc pe spate. Nu vreau să-i mai zic nimic altceva deocamdată, însă mi-e teamă că, dacă nu ieșim curând din cortul ăsta, îi voi spune tot ce știu și tot ce nu vrea să audă. Dar poate e mai bine așa. Poate că, dacă îi spun adevărul, îl va accepta și va avea încredere în mine și va ști că, de îndată ce mă întorc, lucrurile vor fi diferite. Poate că, dacă îi spun adevărul, avem o șansă ca luni să nu fie ultima zi.

— În noaptea aceea în care nu am apărut... încep, dar mă opresc, fiindcă inima îmi bate atât de repede încât mi-e greu să gândesc.

Știu că e cazul să recunosc asta, dar nu am știut cum s-o spun până acum. Indiferent cum o întorc, știu că va reacționa urât și înțeleg asta. Dar am obosit să nu fiu sincer cu ea.

Mă rostogolesc din nou și o privesc. Deschid gura să mărturisesc, dar sunt cruțat de o bătaie la ușă.

Expresia ei confuză îmi spune că nu este obișnuită să aibă musafiri.

— Trebuie să răspund. Așteaptă aici.

Iese imediat din cort, iar eu mă rostogolesc pe spate și răsuflu ușurat. În câteva secunde, se întoarce în cameră și ingenunchează în fața cortului.

— Owen.

Vocea ei e agitată, iar eu mă ridic în coate când își vâără capul înăuntru cortului. Privirea ei e plină de îngrijorare.

— Trebuie să răspund la ușă, dar te rog să nu ieși din cameră, bine? Ți explic totul de îndată ce pleacă ea, promit.

Încuviințez. Detest teama din vocea ei. Urăsc și că vrea deodată să mă ascundă de oricine o fi la ușă.

Se dă înapoi și închide ușa dormitorului. Cad înapoi pe pernă și ascult, știind că urmează să am parte de o confesiune, chiar dacă nu pare pregătită să o împartă cu mine.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și imediat o voce de copil.

— Mami, uitate! Uitate ce mi-a luat buni Lydia!

Apoi o aud răspunzând:

— Uau, exact cea pe care o voiai!

Tocmai i-a spus „mami”?!

Aud pași străbătând podeaua. Aud o voce de femeie care spune:

— Știu că e pe nepusă masă, dar trebuia să plecăm în urmă cu câteva ore la Pasadena. Soacra mea a fost însă internată, iar Trey e de gardă...

— Oh, nu, Lydia, o întrerupe Auburn.

— E bine. Are iar probleme cu diabetul, dar ar putea să evite astfel de situații dacă ar avea grijă de ea, așa cum îi zic. Dar nu face asta și apoi se așteaptă ca întreaga familie să renunțe la planuri ca să se îngrijească de ea.

Aud o clanță mișcându-se.

— AJ, nu, o aud pe Auburn. Nu intra în camera lui mami.

— Oricum, spune femeia, trebuie să îi duc câteva lucruri, dar este interzis accesul copiilor la terapie intensivă, așa că am nevoie să îl supraveghezi câteva ore.

— Desigur, spune ea. Aici?

— Da, nu am timp să te duc până la noi acasă.

— Bine, răspunde Auburn.

Pare entuziasmată, ca și cum nu ar fi obișnuită ca femeia aceea să o roage să facă asta. E atât de entuziasmată încât nu cred că observă când AJ deschide iar ușa dormitorului.

— Trec să-l iau mai târziu, diseară, spune femeia.

— Poate rămâne peste noapte, răspunde Auburn, plină de speranță. Îl aduc eu mâine-dimineață.

Ușa de la dormitorul ei s-a deschis și un băiețel cade în genunchi chiar în fața cortului. Mă sprijin în coate și îi zâmbesc, fiindcă și el zâmbește.

— Ce cauți în cort? întreabă.

Îmi duc un deget la gură și îi fac semn să tacă.

Rânjește și se târăște în cort. Pare să aibă patru sau cinci ani, iar ochii lui nu sunt ochii lui Auburn. Sunt de culori diferite, căprui și cenușii și verzi, asemenea unei pânze. Nu are nici culoarea ei de păr unică. E șaten-închis. Presupun că-l moștenește pe taică-su, dar pot vedea multe dintre trăsăturile lui Auburn la el. Mai ales în expresiile faciale: acum pare curios.

— Cortul e un secret? întreabă el.

— Da, încuviințez. Și nimeni nu știe că e aici, așa că trebuie să rămână secret, OK?

Zâmbește și aprobă dând încântat din cap.

— Pot să țin un secret.

— Asta e bine. Pentru că nu mușchii îl fac pe un bărbat puternic, ci secretele. Cu cât ții mai multe secrete, cu atât ești mai puternic pe dinăuntru.

Rânjește.

— Vreau să fiu puternic.

Mă pregătesc să-i spun să se întoarcă în living, înainte ca atenția femeii să cadă asupra mea, dar aud cum ușa de la dormitor se deschide iar.

— AJ, hai să-i dai lui buni Lydia o îmbrățișare, spune femeia.

Pașii ei se apropie, iar ochii lui AJ se măresc.

— Lydia, așteaptă, aud vocea panicată a lui Auburn.

Dar spune asta cu o secundă prea târziu, fiindcă nu am timp să îmi trag picioarele în cort înainte ca Lydia să intre în cameră.

Văd cum pașii femeii se opresc brusc. Nu e nevoie să-i văd fața ca să știu că nu e foarte încântată că AJ se află acum în cort.

— AJ. Vocea ei e fermă. Ieși din cort, dragule.

AJ rânjește spre mine și își duce degetul la gură.

— Dar nu sunt în cort, buni Lydia. Nu e niciun cort aici.

— Lydia, pot să-ți explic, spune Auburn aplecându-se. Îi face lui AJ semn să iasă, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei pentru o secundă. E un prieten care m-a ajutat să montez cortul ăsta pentru AJ.

— AJ, hai să mergem, iubire. Lydia îl apucă de mână, trăgându-l afară din cort. Poate că ție-ți place să-i permiți fiului tău să se afle în preajma străinilor, dar mie nu.

Pot vedea dezamăgirea care o cuprinde pe Auburn. Se revarsă și asupra lui AJ, când își dă seama că Lydia nu-i dă voie să rămână. Ies și eu după el, mă târăsc afară din cort și mă ridic.

— E în regulă, eu plec, spun. Tocmai am terminat de montat cortul pentru el.

Lydia mă măsoară din priviri, fără să fie impresionată de ce vede. Îmi vine să mă uit și eu la ea cu același dispreț, dar nu vreau să fac ceva care să înrăutățească situația lui Auburn. Când mă uit mai bine la ea, îmi dau seama că am mai văzut-o. A trecut ceva vreme, dar nu s-a schimbat deloc, atâta doar că părul ei negru și drept are mai multe șuvițe cenușii. Arată la fel de fermă și de intimidantă ca în urmă cu câțiva ani.

Se întoarce spre AJ.

— AJ, ia-ți jucăria. Plecăm.

Auburn o urmează pe Lydia afară din cameră.

— Lydia, te rog. Face un semn în direcția mea. El pleacă. Rămânem doar eu și AJ, promit.

Mâna Lydiei se oprește pe clanța ușii de la intrare, iar ea se întoarce spre Auburn. Oștează scurt.

— Poți să-l vezi duminică seara, Auburn. Serios, e în regulă. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să nu trec pe aici fără să te anunț dinainte.

Privește peste umărul lui Auburn, către AJ.

— Ia-ți la revedere de la mama, AJ.

O văd pe Auburn făcând o grimasă și, la fel de repede, încruntarea i se transformă în zâmbet când se întoarce și îngenunchează în fața lui AJ. Îl trage mai aproape și îl îmbrățișează.

— Îmi pare rău, dar acum trebuie să pleci cu buni Lydiă, bine? Se îndepărtează de el și îi trece o mână prin păr. Ne vedem duminică seara.

— Dar eu vreau să rămân aici, spune copilul dezamăgit.

Auburn încearcă să se ascundă în spatele zâmbetului, dar îmi dau seama cât de mult o dor cuvintele lui. Îi ciufulește părul și spune:

— Într-o altă seară, bine? Mami trebuie să se trezească devreme ca să se ducă la serviciu mâine și nu te-ai distra dacă tot ce-am face ar fi să mergem la culcare.

— Dar ar fi amuzant, spune el. Arată spre dormitor. Ai un cort și putem dormi în...

Ochii lui se întorc spre ai mei și își dă seama că tocmai a dezvăluit secretul cortului. Se uită din nou la Auburn și clatină din cap.

— Nu contează. Nu ai niciun cort. Am greșit, nu ai.

Indiferent cât de aiurea mă simt din cauza situației, puștiul mă face să zâmbesc.

— AJ, să mergem.

Auburn îl mai îmbrățișează o dată și șoptește:

— Te iubesc. Te voi iubi mereu.

Ea îl sărută pe frunte, iar el o sărută pe obraz înainte să o ia pe Lydia de mână. Auburn nici măcar nu se întoarce să îi spună Lydiei la revedere, iar eu nu o învinuiesc. De îndată ce ușa se închide, se ridică și trece pe lângă mine, intrând direct în dormitor. O văd trăgând clapeta și intrând târâș în cort.

Stau la ușa dormitorului ei și o ascult cum plânge.

Acum totul are sens. De ce a fost atât de supărată că Lydia îi trăsese clapa de ziua ei, fiindcă asta însemnase că nu și-o petrecuse împreună cu AJ.

De ce a spus că albastru e culoarea lui preferată.

De ce s-a mutat în Texas, chiar dacă pare atât de nefericită aici.

Și de ce, pentru nimic în lume, nu mai pot să plec de lângă ea. Nu după tot ce am văzut. Nu după ce am văzut cât e de incredibilă când își iubește băiatul.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Auburn

Aud separatorul deschizându-se, apoi simt o mână pe braț, urmată de un alt braț care mi se strecoară sub pernă. Owen mă trage lângă el și vreau să mă îndepărtez, însă, în același timp, sunt surprinsă de cât de bine mă simt în brațele lui. Închid ochii și aștept să plouă cu întrebări. O să zac aici și o să mă bucur de confort până când îl va face să dispară prin curiozitatea lui.

Mâna lui se mișcă în sus și în jos pe brațul meu, mângâindu-mă ușor. După câteva minute de tăcere, îmi găsește degetele și le împletește cu ale mele.

— Când aveam șaisprezece ani, spune el încet, mama și fratele meu mai mare au murit într-un accident de mașină. Eu conduceam.

Uneori mă întreb dacă nu ar fi mai ușor
să fiu moartă decât să-i fiu mamă.

Owen Gentry

*Te voi iubi mereu.
Chiar și când nu voi putea.*

Închid strâns ochii. Nu-mi pot imagina. Dintr-odată, toate problemele mele par inexistente.

— Tata a fost în comă câteva săptămâni. Am rămas lângă el tot timpul, nu fiindcă voiam să fiu prezent când urma să se trezească, ci fiindcă nu știam unde altundeva să mă duc. Casa noastră era pustie. Prietenii mei își vedeau de viețile lor, așa că abia i-am mai văzut după înmormântare. Aveam rude care, la început, mai treceau pe la noi, dar apoi au renunțat. La sfârșitul acelei luni, eram doar eu și tata. Iar eu eram îngrozit că, dacă murea și el, nu avea să-mi rămână nimic pentru care să merite să trăiesc.

Mă rostogolesc încet pe spate și mă uit la el.

— Ce s-a întâmplat?

Owen îmi atinge fruntea cu degetele și îmi dă părul pe spate.

— A supraviețuit, evident, spune încetișor. S-a trezit chiar cu o zi înainte de comemorarea a o lună de la accident. Și, pe cât de bucuros am fost să-l văd trezindu-se, pe atât de cruntă a fost realitatea când a trebuit să-i povestesc ce se petrecuse. Nu-și amintea nimic din ziua accidentului și nici de după. Iar când a trebuit să-i spun că mama și Carey nu mai erau, am văzut cum viața înceta să-i licărească în ochi. Și de atunci nu și-a mai revenit.

Îmi șterg lacrimile din ochi.

— Îmi pare rău, îi spun.

Clatină din cap, de parcă nu ar avea nevoie de condoleanțele mele.

— Să nu-ți pară, îmi spune. Nu e ceva la care să mă gândesc des. Accidentul nu a fost din vina mea. Firește că îmi

e dor de ei și mă doare în fiecare zi absența lor, dar mai știu și că viața trebuie să continue. Mama și Carey nu erau genul de oameni care ar fi vrut să mă folosesc de moartea lor ca de o scuză.

Degetele lui se mișcă încet, înainte și înapoi, pe obrazul meu. Nu mă privește în ochi, ci dincolo de mine, peste capul meu, gânditor.

— Uneori mi-e atât de dor de ei încât mă doare aici, spune lipindu-și pumnul strâns de piept. Mă simt de parcă cineva mi-ar strânge inima cu puterea întregii lumi.

Dau din cap, fiindcă știu exact la ce se referă. Mă simt așa de fiecare dată când mă gândesc la AJ și la faptul că nu stă cu mine.

— De fiecare dată când simt asta, încep să mă gândesc la lucrurile care-mi lipsesc cel mai mult. La mama și la felul în care îmi zâmbea. Fiindcă, indiferent unde eram și ce făceam, zâmbetul ei mă calma întotdeauna. Ne-am fi putut afla în mijlocul unui război și tot ce trebuia să facă era să îngenuncheze și să mă privească în ochi zâmbind, iar teama sau grija dispărea. Cumva, chiar și când avea o zi proastă, când știu că nu avea chef să zâmbească, tot o făcea. Mi-e dor de asta. Uneori mi-e atât de dor încât singurul mod de a mă simți mai bine este să o pictez. Râde încetișor.

Am vreo douăzeci de tablouri cu mama puse deoparte. E de-a dreptul ciudat.

Râd împreună cu el, dar, văzând cât de mult își iubește mama, mi-a readus durerea în piept, iar râsul mi se transformă în încruntare. Mă face să mă întreb dacă AJ va simți vreodată

atâta afecțiune față de mine, fiindcă nu pot fi o mamă așa cum mi-aș dori pentru el.

Owen îmi cuprinde obrazul cu palma și mă privește foarte serios în ochi.

— Am văzut cum te-ai uitat la el, Auburn. Cum îi zâmbeai. Îi zâmbeai la fel cum o făcea mama mie. Și nu-mi pasă ce crede femeia aia despre tine ca mamă. Eu de-abia te cunosc și mi-am dat seama imediat cât de mult îl iubești.

Închid ochii și îi las cuvintele să învâluie fiecare gând de îndoială pe care l-am avut vreodată cu privire la capacitățile mele de mamă.

Sunt mamă deja de mai bine de patru ani.

Patru.

Și în toți acești patru ani Owen e prima persoană care îmi spune ceva care mă face să mă simt capabilă să fiu o mamă bună. Și chiar dacă de-abia mă cunoaște și nu știe nimic despre situația mea, simt că e convins de adevărul spuselor sale. Simplul fapt că e sincer în ceea ce spune mă face și pe mine să fiu încrezătoare.

— Serios? spun încet. Deschid ochii și mă uit la el. Pentru că uneori simt că...

Mă întrerupe scuturând hotărât din cap.

— Nu, spune cu fermitate. Nu îți cunosc situația, dar presupun că, dacă voiai să știi, mi-ai fi zis. Așa că nu întreb. Dar îți spun că tocmai am asistat la o scenă cu o femeie care a profitat de nesiguranța ta. Nu-i permite să te facă să te simți așa, Auburn. Ești o mamă bună. O mamă foarte bună.

Încă o lacrimă îmi scapă și întorc repede capul. În sufletul meu, știu că aș putea fi o mamă bună dacă Lydia mi-ar da

șansa. Știu că nu e vina mea pentru că lucrurile au ajuns în acest punct. Aveam 16 ani și nu eram pregătită când l-am născut. Dar nu am știut niciodată cât de bine te simți când cineva crede în tine.

Faptul că a aflat despre AJ l-ar fi putut determina pe Owen să plece imediat. Aflând că nu dețin custodia fiului meu, l-ar fi putut determina să-și facă cele mai greșite idei despre mine. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Dimpotrivă, m-a încurajat. M-a făcut să mă simt mai bine. Și nimeni nu m-a mai făcut să mă simt așa de când a murit Adam.

Nu pare de ajuns să-i mulțumesc, așa că, în loc să vorbesc, mă uit iar la el. Încă se află deasupra mea, privindu-mă. Îi prind ceafa cu mâna și-mi ridic gura spre a lui.

Îl sărut încet, iar el nu face nimic să împiedice asta, dar nici să lungească momentul. Acceptă doar sărutul, inspirând încet. Nu-mi desprind buzele, dar niciunul din noi nu încearcă să ducă sărutul mai departe. Cred că știm amândoi că sărutul ăsta e mai mult „mulțumesc” decât „te vreau”.

Când mă trag înapoi, ochii lui sunt închiși, iar el pare la fel de împăcat cum m-a făcut și pe mine să mă simt acum.

Mă întind pe pernă și îl privesc cum deschide lent ochii. Schițează un zâmbet și se întinde alături de mine, uitându-ne amândoi la tavanul cortului.

— Tatăl lui a fost primul meu iubit, spun explicându-mi situația. Mă simt bine că fac asta. Nu le spun multor oameni detalii, dar lui Owen vreau să-i spun totul. A murit când aveam cincisprezece ani. Două săptămâni mai târziu, am aflat că eram însărcinată cu AJ. Când au aflat părinții mei, au vrut să-l dau spre adopție. Au alți patru copii în grijă, în afară de

mine, și era deja destul de greu pentru ei să pună mâncare pe masă pentru toți. Nu aveau nicio șansă să își permită un copil mic, însă nici eu nu voiam să renunț la fiul meu. Din fericire, Lydia a venit cu o propunere de compromis. A spus că, dacă renunț la custodie după ce se naște, pot locui cu ea și o pot ajuta să-l crească. A vrut s-o asigur că nu-l voi da spre adopție, iar custodia lui i-ar fi oferit această siguranță. A mai spus și că ar fi mai ușor din punct de vedere medical și social. Nu i-am pus întrebări. Eram tânără și nu știam ce însemnau lucrurile astea. Știam doar că era singura mea șansă să îl păstrez pe AJ, așa că i-am dat ascultare. Aș fi semnat orice, numai să fiu cu el. Dar, după ce s-a născut, ea a preluat controlul. Nu era nicio-dată mulțumită de nimic din ce făceam. M-a făcut să mă simt ignorantă și, după o vreme, am început să o cred. În fond, eram tânără, iar ea mai crescuse copii înainte, așa că am presupus că știe mai multe decât mine. Când am absolvit liceul, Lydia lua deja toate deciziile pentru el. Iar una dintre ele a fost că va locui cu ea cât timp fac eu facultatea.

Owen îmi găsește mâna și o trage între noi, ținând-o strâns. Apreciez gestul de încurajare, fiindcă asta nu e o mărturisire ușoară.

— În loc să merg la o universitate de patru ani, am ales școala de cosmetică, fiindcă avea un program de un an. Am crezut că, după absolvire, îmi voi lua un apartament și ea îi va permite să locuiască împreună cu mine. Dar, cu trei luni înainte de absolvire, soțul ei a murit. S-a mutat înapoi în Texas, ca să fie mai aproape de Trey, celălalt fiu al ei. Și mi-a luat *fiul* cu ea.

Owen oftează.

— De aceea te-ai mutat în Texas? N-ai putut să o împiedici să părăsească Oregon?

Clatin din cap.

— Are dreptul să-l ia oriunde dorește. A spus că Texas e un loc mai bun să crești un copil și că, dacă-i voiam binele lui AJ, trebuia să mă mut aici după absolvire. Ultimul curs s-a încheiat la ora cinci, într-o vineri, iar eu mă mutasem în apartamentul ăsta la mai puțin de douăzeci și patru de ore după aceea.

— Dar părinții tăi? întreabă el. Nu au putut face nimic să împiedice asta?

Clatin din cap.

— Părinții mei mi-au susținut deciziile, dar nu s-au implicat. Nu au o relație apropiată cu AJ, fiindcă m-am mutat din casa lor în a Lydiei când eram însărcinată cu el. În plus, au destule pe cap. M-aș simți prost să le spun cum mă tratează Lydia, fiindcă i-ar face doar să se simtă vinovați pentru că m-au lăsat să mă mut aici cu ani în urmă.

— Așa că te prefaci că e totul în regulă?

Mă uit la el și dau din cap, ușor îngrijorată de ce aş putea vedea în ochii lui. Dispreț? Dezamăgire? Când ni se întâlnesc privirile, nu văd nimic din toate astea. Văd compasiune. Și poate un pic de furie.

— E în regulă să spun că o urăsc pe Lydia?

— Și eu o urăsc, zic zâmbind. Dar o și iubesc. Ține foarte mult la AJ și știu că și el o iubește. Pentru asta îi sunt recunoscătoare. Dar nu i-aș fi cedat niciodată custodia dacă știam că lucrurile se vor termina așa. Am crezut că voia să mă ajute, dar acum știu că îl folosește pe AJ ca să-l înlocuiască pe fiul pierdut.

Owen se apropie până când ne uităm drept unul la celălalt.

— Îl vei recupera, spune. Nu există motiv pentru care un tribunal nu ar vrea să fii împreună cu fiul tău.

Cuvintele lui optimiste mă fac să zâmbesc, chiar dacă știu că nu are dreptate.

— Am făcut cercetări. Tribunalul nu va lua un copil de lângă cineva lângă care s-a aflat, legal, de la naștere, decât dacă există un motiv întemeiat. Lydia nu va fi niciodată de acord să-l lase să stea cu mine permanent. Singura opțiune pe care o am, sincer, este să fac tot ce pot să rămână în toane bune, în timp ce economisesc fiecare bănuț pentru avocatul pe care l-am angajat să mă ajute. Dar nici măcar el nu are speranțe.

Își sprijină capul într-o mână și mă atinge cu cealaltă. Degetele lui îmi trasează conturul pometelui, iar atingerea lui mă face să vreau să închid ochii. Cumva, îi țin deschiși, în ciuda sentimentului liniștitor al pielii sale pe obrazul meu.

— Știi ceva? spune el zâmbind. Sunt foarte sigur că ai făcut ca hotărârea să fie calitatea mea preferată la o persoană.

Știu că de-abia îl cunosc, dar cu siguranță nu vreau să se mute luni. Simt că e singurul lucru bun care mi s-a întâmplat de când am venit în Texas.

— Nu vreau să pleci, Owen.

Își lasă privirea în jos și nu se mai uită la mine. Mâna lui se mișcă spre umărul meu, iar el trasează un model invizibil cu vârful degetului, urmărindu-l cu privirea. Pare vinovat, și nu din cauză că pleacă. E supărat pentru ceva mai serios și pot vedea cum mărturisirea îi stă pe vârful limbii. Îmi ascunde ceva.

— Nu ai primit un job, spun. Nu asta ai de făcut luni, nu?

Încă nu mă privește. Nici măcar nu e nevoie să-mi răspundă, fiindcă tăcerea lui confirmă spusele mele. Dar răspunde oricum.

— Nu.

— Unde pleci?

Îl văd tresărind. Oriunde ar pleca, nu vrea să-mi spună. Se teme de ce aş putea crede. Și, sincer, mi-e teamă de ce urmează să aud. Am avut parte de suficient negativism pentru ziua de azi.

În sfârșit, se uită iar la mine, însă privirea lui plină de regret mă face să-mi doresc să nu fi deschis subiectul. Deschide gura să vorbească, dar eu dau din cap.

— Nu vreau încă să știu, spun repede. Îmi zici după.

— După ce?

— După weekendul ăsta. Nu vreau să mă mai gândesc la mărturisiri. Nu vreau să mă gândesc la Lydia. Hai să ne petrecem următoarele douăzeci și patru de ore evitând cele două realități jalnice în care trăim.

Zâmbește apreciativ.

— De fapt, îmi place mult ideea asta.

Momentul nostru este întrerupt de chiorăitul puternic al stomacului meu. Mă apuc de burtă cu ambele mâini, stânjenită. Owen râde.

— Și mie îmi este foame, spune. Iese din cort și mă ajută să ies și eu, oferindu-mi mâna. Vrei să mâncăm aici sau la mine?

Clatin din cap.

— Nu sunt sigură că pot să aștept cincisprezece străzi, spun îndreptându-mă spre bucătărie. Ți place pizza congelată?

Tot ce facem e să pregătim pizza, dar e cel mai amuzant lucru pe care l-am făcut cu un tip, de la Adam încoace. Dacă rămâi însărcinată la 15 ani, nu îți rămâne mult timp pentru interacțiuni sociale, așa că ar fi puțin spus să zic că nu prea am experiență în ceea ce privește relațiile cu bărbații. De obicei, eram deja neliniștită la gândul apropierii de un tip, însă Owen are efectul opus asupra mea. Mă simt mult mai calmă când sunt în preajma lui.

Mama spune că există persoane pe care le întâlnești și ajungi să le cunoști și persoane pe care le întâlnești și le cunoști deja. Simt că Owen face parte din a doua categorie. Personalitățile noastre par să se completeze reciproc, de parcă ne-am cunoaște de-o viață. Nu știam, până acum, cât de mult am nevoie de cineva ca el. Cineva care să umple golurile pe care Lydia le-a creat în stima mea de sine.

— Dacă n-ai fi fost atât de grăbită să termini școala, ce carieră ai fi ales, în locul cosmeticii?

— Orice, spun entuziasmată. Totul.

Owen râde. Se sprijină de dulapul de lângă aragaz, iar eu stau la bar, vizavi.

— Nu sunt deloc bună la tuns părul. Urăsc să ascult problemele tuturor cât timp stau în scaunul de la salon. Jur că oamenii consideră că totul li se cuvine și mă indispoze să le aud văicărelile.

— Avem domenii asemănătoare, dacă privești lucrurile așa, spune Owen. Eu pictez confesiuni, iar tu trebuie să le ascuți.

Încuviințez dând din cap, dar simt și că par nerecunoscătoare.

— Există doar puțini clienți cu adevărat buni. Oameni pe care aștept să îi revăd. Cred că nu e vorba atât de persoane pe care nu le plac, ci de faptul că a trebuit să aleg să fac ceva ce nu am vrut.

Mă studiază o clipă.

— Partea bună e că ești tânără. Tata îmi spunea că nicio decizie de viață nu este permanentă, ci este doar un tatuaj.

— Aș putea să contrazic logica asta, spun râzând. Dar tu? Ai vrut întotdeauna să fii artist?

Cuptorul țiuie, iar Owen îl deschide imediat, să verifice pizza. O pune înapoi. Știu că e doar pizza congelată, dar să vezi un bărbat care se descurcă în bucătărie e chiar atrăgător.

Se sprijină iar de dulap.

— Nu am ales eu să fiu artist. Cred că am fost ales.

Ador răspunsul ăsta. Sunt și invidioasă pe el, fiindcă îmi doresc să mă fi născut cu un talent natural. Ceva care să mă fi ales pe mine, ca să nu trebuiască să tund părul oamenilor toată ziua.

— Te-ai gândit vreodată să te întorci la școală? mă întreabă. Să studiezi ceva care chiar te interesează?

Ridic din umeri.

— Poate, la un moment dat. Acum scopul meu este AJ.

Zâmbește, apreciindu-mi răspunsul. Nu mă pot gândi la nicio întrebare pe care să i-o pun, fiindcă îmi place tăcerea. Îmi place felul în care se uită la mine când tace. Zâmbetul lui persistă, iar privirea lui mă acoperă ca o pătură.

Îmi apăs mâinile pe blatul barului de sub mine și îmi privesc picioarele, care se clatină. Dintr-odată, mi se pare greu să-l privesc, fiindcă mă tem că poate vedea cât de mult îl plac.

Fără să spună nimic, începe să înlăture distanța dintre noi. Îmi mușc agitată buza de jos, fiindcă se apropie de mine cu intenție, iar eu nu cred că intenția este să mai pună întrebări. Văd cum palmele lui îmi ating genunchii, apoi o iau în sus. Îmi mângâie coapsele, până sus, și se opresc pe șolduri.

Când mă uit în ochii lui, mă pierd complet în ei. Se uită la mine cu o nevoie pe care nu știam c-o pot stârni în cineva. Îmi cuprinde talia și mă trage spre el. Îmi pun mâinile pe antebrațele lui și îl prind cu putere, fără să știu ce urmează, însă pe deplin pregătită.

Zâmbetul slab de pe buzele lui dispare, pe măsură ce se apropie de mine. Pleoapele mele fâlfâie, apoi se închid complet, chiar când gura lui o cuprinde pe a mea.

— Vreau să fac asta de când te-am văzut prima dată, șoptește.

Gura lui se contopește cu a mea și, la început, sărutul e la fel ca acela din cort. Ușor, dulce, inocent. Dar inocența dispare de îndată ce el își trece mâna prin părul meu și îmi mângâie buzele cu limba.

Nu știu cum de mă pot simți atât de ușoară și de grea în același timp, dar acest sărut mă face să mă simt ca un nor. Îmi face mâinile să alunece pe gâtul lui și mă străduiesc să îl sărut și eu așa cum mă sărută el, însă mă tem că tehnica mea nu se compară cu a lui. Sub nicio formă nu îl pot face să se simtă așa cum mă simt eu acum.

Îmi trage picioarele până când îi înconjoară talia, apoi mă ridică de pe bar și mă duce spre living, fără să ne întrerupem sărutul. Încerc să ignor mirosul de pizza care se arde în cuptor, fiindcă nu vreau să se oprească. Dar mi-e și foarte, foarte foame și n-aș vrea să se ardă.

— Cred că se arde pizza, îi șoptesc când ajungem pe canapea. El mă așază încet pe spate, scuturând din cap.

— Îți pregătesc alta.

Gura lui o regăsește pe a mea și, deodată, puțin îmi pasă de pizza.

Se lasă și el pe canapea, fără să mă acopere complet. Își ține brațele de-o parte și de alta a capului meu și nu face nimic ca să arate că își dorește mai mult decât acest sărut.

Așa că asta îi ofer. Îl sărut, iar el mă sărută pe mine și nu se oprește până când nu sună alarma de fum. De îndată ce ne dăm seama că sunetul vine din interiorul apartamentului, ne despărțim dintr-un salt. El se grăbește spre cuptor și îl deschide, iar eu iau cutia de carton de la pizza și încep să ventilez alarma de fum.

Owen scoate pizza din cuptor și e atât de arsă încât nu se poate mânca.

— Poate ar trebui pur și simplu să mâncăm în oraș, în drum spre apartamentul meu.

Alarma de fum se oprește în sfârșit, iar eu arunc cutia de pizza pe dulap.

— Sau putem mânca ceva din proviziile pe un an pe care le-ai cumpărat azi de la Target.

Își scoate mânușa pentru cuptor și o aruncă pe aragaz. Îmi ia mâinile și mă trage în jos, apropiindu-și gura de a mea.

Sunt convinsă că săruturile lui sunt cea mai grozavă dietă pe care o cunosc, fiindcă, de fiecare dată când buzele lui le ating pe ale mele, uit complet că mor de foame.

Imediat ce limbile ni se întâlnesc, la ușă bate cineva, și încă tare. Gurile noastre se despart când ne întoarcem amândoi

spre ușă, care se deschide brusc. Când îl văd pe Trey stând în prag, mă îndepărtez imediat de Owen. Urăsc faptul că primul meu instinct a fost să mă îndepărtez de el, fiindcă ultimul lucru pe care-l vreau e ca Owen să creadă că am vreo legătură cu Trey. Adevărul e că m-aș fi îndepărtat de el indiferent cine ar fi fost la ușă.

Doar că îmi doresc să nu fi fost Trey.

— La naiba, mormăie Owen.

Mă uit la el. I-a căzut fața, iar umerii i s-au lăsat. Îmi dau seama imediat că trebuie să-și fi făcut o idee greșită despre felul în care Trey a intrat pe ușă.

Mă uit la Trey, care, fără să știu de ce, își face drum spre bucătărie, privindu-l cu ură pe Owen.

— Ce cauți aici?

Îl privesc pe Owen, care nu-i dă atenție lui Trey, ci se uită direct la mine.

— Auburn, îmi spune, trebuie să vorbim.

Râsul lui Trey mă face să tresar.

— Despre ce trebuie să discuți cu ea, Owen? Nu i-ai spus deja?

Ochii lui Owen se închid pentru câteva secunde, apoi îi redeschide și își fixează privirea asupra lui Trey.

— Când o să te sature, Trey? La dracu'!

Inima îmi bate în piept și mă tem că voi afla imediat de ce se poartă așa unul cu altul, însă acum nu sunt sigură că vreau să știu. Nu poate fi ceva de bine.

Trey face doi pași spre Owen și acum se află la câțiva centimetri de el.

— Ieși din apartamentul ei, ieși din viața ei! Dacă poți face aceste două lucruri, atunci voi fi mulțumit.

— Auburn, spune Owen, ferm.

Trey face câțiva pași spre mine, interpunându-se între mine și Owen, ca să nu-l mai văd. Îl privesc pe Trey și văd doar furie în ochii lui.

Arată cu degetul în spatele lui.

— Tipul ăsta cu care ai venit aici? Căruia i-ai permis să stea în preajma fiului tău? A fost arestat pentru că deținea droguri, Auburn.

Clatin din cap, râzând fără să cred. Nu știu de ce spune Trey asemenea lucruri. Se dă la o parte și îl văd pe Owen.

Simt o greutate pe inimă și mi-e greu să rezist, fiindcă privirea din ochii lui Owen spune totul. Văd scuzele și regretul. Asta urma să îmi spună mai devreme. Aceasta e mărturisirea pe care i-am spus să o păstreze pentru luni.

— Owen? îi rostesc numele și e doar o șoaptă.

— Am vrut să-ți spun, răspunde el. Nu e atât de rău cum pare, Auburn, îți jur.

Owen vrea să facă un pas spre mine, însă Trey se întoarce brusc și îl izbește de perete. Îl prinde cu brațul de gât.

— Ai cinci secunde să ieși dracului de-aici.

Ochii lui Owen mă privesc încă direct, în ciuda brațului care îl strânge de gât. Dă din cap.

— Dă-mi voie să-mi iau lucrurile din camera ei și plec.

Trey îl privește cu atenție, timp de câteva secunde, apoi îi dă drumul. Văd cum Owen intră în camera mea să-și ia „lucrurile”.

Știu sigur că Owen nu a venit aici cu nimic la el.

Trey se uită acum la mine.

— Unchiul copilului tău este un nenorocit de polițist și tu nu te gândești să verifici oamenii cărora le permiți să intre în viața ta?

Nu am niciun răspuns la asta. Are dreptate.

Trey își clatină capul, dezamăgit, imediat ce Owen iese din dormitorul meu. Înainte ca Trey să se întoarcă și să se uite la el, Owen aruncă o privire scurtă spre cort. Ochii lui îmi spun ceva ce nu dorește să spună cu voce tare. Trece pe lângă Trey și iese pe ușa de la intrare, fără să privească înapoi.

Trey trănțește ușa. Se ridică, ținând mâinile în șold, privind-mă și așteptând o explicație. Dacă nu aș ști că se va întoarce la Lydia și îi va povesti tot, i-aș zice să plece naibii și el. În schimb, fac ceea ce fac de obicei și spun ceea ce le face plăcere amândurora.

— Îmi pare rău. Nu am știut.

Vine spre mine și mă strânge ușor de antebraț, privind-mă în ochi.

— Îmi fac griji pentru tine, Auburn. Te rog să n-ai încredere în nimeni până când nu îi verific eu. Te-aș fi putut avertiza în privința lui.

Mă îmbrățișează și, deși îmi vine foarte greu, îl îmbrățișez și eu.

— Nu e în avantajul tău ca reputația lui să intervină între tine și fiul tău. N-ar fi bine pentru tine.

Dau din cap, strânsă la pieptul lui, însă vreau să-l împing departe de mine, fiindcă aceea a fost o amenințare voalată. Este exact ca mama lui. Se folosește mereu de situația cu AJ ca să mă manipuleze. Mă enervează și mă face să-mi dispară

orice urmă de încredere câștigată cât timp m-am aflat în brațele lui Owen.

Mă desprind din îmbrățișare și încerc să zâmbesc.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu el, spun.

Sunt cuvinte greu de rostit, fiindcă e posibil să existe în ele o urmă de adevăr. Nu vreau să mă gândesc la cât de supărată sunt pe Owen acum, cât timp Trey se află încă aici cu mine.

— Mulțumesc că mi-ai spus, îi mai zic îndreptându-mă spre ușă, pe care o deschid, ca să înțeleagă aluzia. Aș vrea să rămân puțin singură, totuși. A fost o zi lungă.

Trey se îndreaptă spre ușă și se oprește.

— Ne vedem duminică la cină?

Încuviințez și mai încerc să schițez un zâmbet fals, ca să-l liniștesc. De îndată ce închid ușa, o încui și dau buzna în dormitor. Mă târăsc în cort și găsesc un bilețel pe pernă. Îl iau și îl citesc.

Te rog să vii în seara asta la atelier. Trebuie să vorbim.

Citesc de suficiente ori încât să pot reproduce bilețul cu același tip de scris. Mă întind pe pernă și oftez din greu, fiindcă nu știu ce să fac. Nimic nu poate scuza faptul că va face închi-soare sau că m-a mințit. Dar, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, fiecare părticică din mine tânjește după el. Abia dacă îl cunosc și totuși simt un imbold familiar în inimă. Trebuie să îl mai văd o dată, chiar dacă doar pentru a-mi lua rămas-bun.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Owen

Ar fi trebuit să îi spun. În secunda în care am fost eliberat din arest, ar fi trebuit să mă duc direct la apartamentul ei și să îi spun totul.

M-am tot plimbat prin atelier în ultima oră. Mă plimb așa doar când sunt furios, iar acum nu sunt sigur că am mai fost vreodată la fel de furios. O să fac o gaură în podeaua asta dacă nu mă opresc.

Dar știu că mi-a citit deja mesajul. Au trecut mai bine de două ore de când l-am lăsat pe perna ei și încep să cred că deja a renunțat la mine. Nu o pot învinui. Îmi doresc foarte mult să o conving că Trey nu e bun pentru ea și că nici eu nu sunt atât de rău cum mă crede, dar am senzația că nu voi primi această

șansă. Chiar când încep să mă îndrept spre scări, aud pe cineva ciocănind la ușa de sticlă. Nu mă grăbesc spre ea, ci sprintez de-a dreptul.

Când deschid ușa, ochii ei îi întâlnesc pe ai mei pentru scurtă vreme, înainte să privească neliniștită peste umăr. Apucă clanța ușii și se strecoară repede înăuntru, închizând-o după ea.

Urăsc asta. Urăsc că îi este teamă să se afle aici și teamă că ar putea să o vadă cineva intrând.

Nu are încredere în mine.

Se întoarce spre mine, iar eu urăsc și dezamăgirea din privirea ei.

Trebuie să discutăm și nu vreau să facem asta aici, așa că trec pe lângă ea și încui ușa.

— Mulțumesc că ai venit.

Ea nu răspunde. Așteaptă să spun eu ceva.

— Vrei să vii sus cu mine?

Se uită spre coridor, peste umărul meu, și încuviințează. Mă urmează prin atelier până la apartament. E o nebunie cât sunt de diferite lucrurile între noi acum. Cu două ore în urmă, totul era perfect. Iar acum...

E fantastic cât de mare e distanța pe care un adevăr o poate crea între doi oameni.

Mă duc la bucătărie și îi ofer ceva de băut. Poate, dacă îi torn o băutură, conversația va dura mai mult. Vreau să îi explic atât de multe, doar să îmi dea ocazia.

Nu vrea nimic de băut.

Stă în mijlocul încăperii și pare să-i fie teamă să se apropie de mine. Își rotește privirea în jur de parcă nu ar mai fi fost

niciodată aici. Îi remarc expresia. Acum, că știe adevărul, mă vede complet diferit.

O privesc în tăcere cum analizează încăperea. Într-un final, ochii ei îi întâlnesc din nou pe ai mei și se instalează o tăcere lungă înainte să-și facă suficient curaj să mă întrebe ce dorește să știe.

— Ești dependent, Owen?

Nu evită deloc subiectul. Mă face să tresar cât este de directă, fiindcă la nimic nu poți răspunde simplu, cu da sau nu. Iar ea nu pare să dorească să aștepte o explicație, după cum se uită la scară.

— Dacă spun nu, ar face vreo diferență pentru noi?

Mă privește câteva secunde, apoi clatină din cap.

— Nu.

Am știut că acesta va fi răspunsul. Și, pur și simplu, nu mai simt nevoia să îi explic versiunea mea. Care ar fi rostul, dacă nu contează? Să îi spun adevărul ar complica și mai mult lucrurile.

— Te duci la închisoare? întreabă ea. De aceea ai spus că te muți?

Înclin sticla și îmi torn un pahar cu vin. Sorb îndelung înainte să îi răspund.

— Probabil. E prima mea abatere, așa că mă îndoiesc că voi lipsi mult.

Ea răsuflă și închide ochii. Când îi deschide din nou, își privește picioarele. Măinile ei i se avântă spre șolduri și continuă să evite contactul vizual cu mine.

— Vreau custodia fiului meu, Owen. Ei te-ar folosi împotriva mea.

— Cine sunt ei?

— Lydia și Trey. Se uită la mine din nou. Nu vor avea niciodată încredere în mine, dacă știu că noi doi avem o relație de orice fel.

M-am așteptat la un fel de „rămas-bun” când a venit aici, însă nu m-am așteptat la durerea care îi însoțește cuvintele. Mă simt aiurea fiindcă nu m-am gândit la cum ar afecta-o situația. Am fost atât de preocupat de ce va crede despre mine când va afla, încât nu m-am gândit până acum că i-aș putea pune în pericol relația cu fiul său.

Îmi mai torn un pahar cu vin. Probabil că nu e o idee bună să mă vadă dând vin pe gât, acum că știe despre arestarea mea.

Mă aștept să se întoarcă și să plece acum, dar nu o face. Se apropie puțin de mine.

— O să te lase să alegi reabilitarea, mai degrabă?

Dau pe gât al doilea pahar cu vin.

— Nu am nevoie de reabilitare.

Pun paharul în chiuvetă. Văd cum dezamăgirea se instalează. Cunosc privirea asta. Am văzut-o de suficiente ori ca să știu ce înseamnă și nu îmi place că sentimentele ei au regresat atât de repede de la dorință la milă.

— Nu am o problemă cu drogurile, Auburn. Mă aplec până când suntem la doar mai puțin de jumătate de metru distanță. Am o problemă cu faptul că pari să ai o relație cu Trey. Oi fi eu cel cu cazier, dar de el trebuie să ai grijă când vine vorba despre fiul tău.

Râde încetîșor.

— E polițist, Owen. Tu vei face închisoare pentru că ai fost prins cu droguri. În care din voi să am încredere?

— În instinctele tale, răspund imediat.

Ea își privește mâinile, împreunate pe bar. Își apasă degetele mari unele de altele.

— Instinctul îmi spune să fac ce e mai bine pentru fiul meu.

— Întocmai, îi zic. De aceea ți-am spus să ai încredere în instinctele tale.

Mă privește, iar eu îi văd durerea din ochi. Nu ar fi trebuit să pomenesc despre asta, știu. Știu exact ce simte când mă privește. Simte frustrare, dezamăgire și furie. Văd asta de fiecare dată când mă privesc în oglindă.

Înconjur barul și o prind de încheietură. O trag spre mine și o cuprind cu brațele. Pentru câteva secunde mă lasă, dar apoi se îndepărtează, scuturând vehement din cap.

— Nu pot.

Doar două cuvinte, dar înseamnă un singur lucru: sfârșit.

Se întoarce și coboară scările.

— Auburn, stai! strig după ea.

Nu se oprește. Ajung în capul scărilor și aud cum pașii îi răsună prin atelier. Nu așa ar trebui să se termine. Refuz să o las să plece așa. Ar fi prea ușor să nu se mai întoarcă niciodată.

Cobor imediat scările și fug după ea. O ajung chiar când mâna ei apasă pe clanța ușii de la intrare. O trag de mână, o răsucesc și îmi apăs gura peste a ei.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Auburn

Mă sărută cu convingere, cu regret și cu furie și totul e, cumva, învăluit în tandrețe. Când ni se întâlnesc limbile, pare o evadare momentană din realitatea despărțirii noastre. Amândoi expirăm încet, fiindcă așa trebuie să fie un sărut. Genunchii mei aproape se îndoaie când îi simt buzele peste ale mele.

Îi răspund la sărut, chiar dacă știu că acest sărut nu va duce nicăieri. Nu va schimba nimic. Nu va îndrepta lucrurile, dar mai știu și că ar putea fi ultima dată când simt asta și nu vreau să mă lipsesc de această senzație.

Mă înconjoară cu brațul, urcându-și mâna pe gâtul meu, apoi pe păr. Îmi cuprinde capul și cred că vrea să memoreze

fiecare secundă din felul cum se simte acest sărut, fiindcă știe că, după ce ne oprim, asta va fi tot ce va rămâne: amintirea.

Gândul că acesta este sărutul de rămas-bun începe să mă enerveze, știind că mi-a dat speranțe și apoi i-a permis lui Trey să mi le risipească pe toate.

Sărutul devine dureros, dar nu în sens fizic. Cu cât se prelungește, cu atât ne dăm seama ce avem de pierdut și asta doare. Mă sperie să știu că există șansa să fi întâlnit unul dintre puținii oameni de pe lume care să mă facă să mă simt așa și că deja trebuie să renunț la el.

M-am săturat să trebuiască să renunț la tot ce-mi doresc în viață.

Se retrage și mă privește în ochi, întristat. Îmi mângâie obrazul, trecându-și degetul mare peste buza mea de jos.

— Deja simt că doare.

Gurile noastre se întâlnesc din nou, iar el plantează un sărut ușor precum catifeaua pe buzele mele. Își mișcă ușor capul, până când gura lui îmi atinge urechea.

— Asta e tot? Aici se termină?

Dau din cap, deși e ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Dar aici se termină totul. Chiar dacă și-ar schimba complet viața, alegerile lui anterioare ar afecta-o pe a mea.

— Uneori nu primim a doua șansă, Owen. Uneori lucrurile se sfârșesc.

Tresare.

— Dar nici măcar nu am primit o primă șansă.

Vreau să îi spun că nu e vina mea, ci a lui. Dar știu că e conștient de asta. Nu îmi cere o a doua șansă, e doar supărat că s-a terminat deja.

Își apasă palmele pe ușa de sticlă din spatele meu, imobilizându-mă.

— Îmi pare rău, Auburn, spune. Ai multe pe cap și eu nu am vrut deloc să îți îngreunez situația. Mă sărută pe frunte și împinge ușa. Se dă înapoi doi pași și dă din cap încet. Înțeleg și îmi pare rău.

Nu pot suporta privirea din ochii lui sau resemnarea din cuvintele sale. Mă întorc, deschid ușa și plec.

Aud cum ușa se închide în urma mea și devine cel mai detestabil sunet din întreaga lume. Îmi duc pumnul la piept, fiindcă simt întocmai ce mi-a explicat că simte el când îi este dor de cineva. Și nu înțeleg de ce, fiindcă l-am întâlnit doar în urmă cu câteva săptămâni.

Sunt oameni pe care îi întâlnești și ajungi să îi cunoști și oameni pe care îi întâlnești și îi cunoști deja.

Nu-mi pasă de câtă vreme îl cunosc. Nu-mi pasă dacă m-a mințit. O să-mi permit să fiu tristă și să-mi pară rău pentru mine, fiindcă, indiferent ce o fi făcut în trecut, nimeni nu m-a mai făcut să mă simt așa cum m-am simțit azi. M-a făcut să mă simt mândră de mine, ca mamă. Și pentru asta, faptul că trebuie să-mi iau la revedere merită câteva lacrimi, iar eu nu-mi voi permite să mă simt vinovată fiindcă plâng.

Sunt aproape de casă și, imediat ce îmi șterg ultimele lacrimi pe care mi-am permis să le vărs din cauza acestui rămas-bun, o mașină încetinește lângă mine. Mă uit la ea cu coada ochiului și văd imediat că este o mașină de poliție. Mă opresc când Trey deschide geamul și se apleacă peste banchetă.

— Urcă în mașină, Auburn.

Nu mă împotrivesc. Deschid portiera și urc, iar el începe să conducă în direcția apartamentului meu. Nu-mi place senzația pe care mi-o dă acum. Nu-mi dau seama dacă se poartă ca un iubit gelos sau ca un frate superprotector. Teoretic, nu e nici una, nici alta.

— Acum vii de la atelierul lui?

Mă uit pe geam și mă gândesc ce să-i răspund. Ar ști că mint dacă i-aș spune că nu, iar el trebuie să aibă încredere în mine. Din toți oamenii din lume, trebuie ca atât Lydia, cât și Trey să vadă că tot ce fac este pentru AJ.

— Da. Îmi datora bani.

Pot să-i aud respirația îngreunată. Într-un târziu, trage pe dreapta și oprește mașina. Nu vreau să-l privesc direct, însă îl văd acoperindu-și gura cu mâna și frământându-și bărbia, frustrat.

— Tocmai ți-am spus că tipul e periculos, Auburn. Se uită la mine. Ești proastă?

M-am săturat. Deschid portiera, ies și o trântesc. Înainte să pot face trei pași, Trey e chiar în fața mea.

— Nu e periculos, Trey. Are o problemă. Și nu e nimic între noi, m-am dus la el doar ca să-mi iau banii pe care mi-i datora pentru când am lucrat la atelier.

Trey se uită la mine, mai mult ca sigur încercând să vadă dacă îl mint. Răsufli și îmi dau ochii peste cap.

— Dacă era ceva între noi, aș fi petrecut acolo mai mult de cinci minute. Trec pe lângă el și încep să merg spre apartamentul meu. Doamne, Trey! Te porți de parcă ai avea motive să fii gelos.

E din nou în fața mea, forțându-mă să mă opresc. Se uită la mine pentru câteva secunde, în tăcere.

— Sunt gelos, Auburn.

Trebuie să înghit imediat nodul care mi s-a format în gât. Continui să mă uit la el, așteptând să-și retragă cuvintele, dar nu o face. Mă privește cât se poate de sincer.

E fratele lui Adam. E unchiul lui AJ.

Nu pot.

E Trey.

Îl ocolesc și continui să merg. Ne aflăm la numai o stradă distanță de apartamentul meu, așa că nu mă surprinde când îl aud urmărindu-mă. Merg mai departe, încercând să procesez ultimele două ore din viața mea, dar este cam greu atât timp cât fratele gelos al prietenului meu decedat mă urmărește.

Când ajung la ușa apartamentului meu, o descui și mă întorc spre el. Ochii lui Trey sunt asemenea unor sfredele, săpând în mine, găurindu-mă. Mă pregătesc să-i urez noapte bună, când ridică brațul și îl proptește de cadrul ușii, lângă capul meu.

— Te-ai gândit vreodată la asta?

Știu exact la ce se referă, dar fac pe ignoranta.

— La ce?

Ochii lui cad asupra buzelor mele.

— La noi.

Noi. Eu și Trey.

Pot spune cu sinceritate că nu, nu mă gândesc niciodată la asta. Dar nu vreau să-i rănesc sentimentele, așa că nu răspund.

— Are sens, Auburn.

Clatin din cap, aproape vehement. Nu vreau să par că mă împotrivesc, dar exact așa mă simt.

— Nu are *niciun* sens, răspund. Ai fost fratele lui Adam. Ești unchiul lui AJ. L-ar deruta.

Trey face un pas în față. Apropierea sa e diferită de apropierea lui Owen, e sufocantă. Mă simt de parcă ar trebui să fac o gaură în atmosferă doar ca să pot respira.

— Îl iubesc, Auburn. Sunt singura figură paternă pe care o are băiețelul tău. Locuiește în casa mea, cu mama, iar dacă tu și cu mine am fi împreună...

Mă îndrept imediat de spate.

— Sper că nu ești pe cale să-mi folosești fiul ca scuză pentru ca noi doi să ieșim împreună.

Furia din vocea mea mă surprinde și pe mine, darămite pe Trey. Își trece o mână prin păr și nu pare să-și găsească vorbele. Privirea i se îndreaptă spre hol în timp ce încearcă să găsească un răspuns.

— Uite, începe să vorbească privind-mă iar în ochi. Nu încerc să mă folosesc de el ca să ajung mai aproape de tine. Știu că așa a părut. Spun doar că are sens. Noi doi avem sens.

Nu răspund, fiindcă tot ce spune are o urmă de adevăr. Lydia are încredere maximă în Trey, iar dacă el și cu mine am fi împreună...

— Gândește-te, spune, fără să vrea un răspuns de la mine acum. Putem s-o luăm încet, să vedem dacă ne potrivim. Își ia mâna de pe cadrul ușii și se retrage, lăsându-mă să respir. Putem vorbi despre asta duminică, la cină. Trebuie să mă întorc la serviciu. Îmi promiți că ții ușa încuiată?

Încuviințez și urăsc că fac asta, fiindcă nu vreau să creadă că sunt de acord cu toate celelalte lucruri pe care le-a spus.

Dar... are sens. Trăiește în aceeași casă cu AJ și cu Lydia, iar singurul lucru pe care mi-l doresc e să petrec mai mult timp cu fiul meu. Mă aflu în situația în care nu-mi pasă ce sacrific pentru asta. Am nevoie de asta. Mi-e foarte dor de el.

Nu-mi place că mă gândesc serios la ce a spus Trey. Nu simt pentru el nici măcar o sutime din ce simțeam pentru Adam. Nu pot nici măcar să compar cu ce simt pentru Owen.

Dar are dreptate. Să fiu cu el m-ar aduce mai aproape de AJ. Și pe AJ îl iubesc mai mult decât orice pe lume. Voi face tot ce-mi stă în puteri să-mi recuperez fiul.

Totul.

Înainte de a mă muta aici, Lydia m-a asigurat că traficul din Dallas nu e chiar atât de rău. Când am întrebat cât durează o cursă de la potențialul meu apartament la casa lor, mi-a spus că n-ar fi mai mult de cinci kilometri.

A uitat să precizeze că cinci kilometri în Dallas înseamnă să conduci 45 de minute. În majoritatea serilor, ies de la serviciu la șapte. Când urc în taxi să mă îndrept spre ei, e deja ora de culcare pentru AJ. Din cauza asta, Lydia spune că nu e oportun să-i vizitez în timpul săptămânii, fiindcă „îl agit”.

Cinele de duminică și orice altă zi a săptămânii în care o pot convinge să-mi permită să mă duc la ea acasă sunt singurul timp pe care reușesc să-l petrec cu fiul meu. Firește, prelungesc duminica cât pot de mult. Uneori apar la prânz și nu plec până nu se duce la culcare. Știu că asta o enervează, dar

de-aia nu mai pot eu. E fiul meu și n-ar trebui să cer permisiunea nimănui ca să-l văd.

Astăzi a fost o zi excepțional de lungă petrecută cu el și mi-a plăcut fiecare clipă. Imediat ce m-am trezit dimineață, am făcut duș și am chemat un taxi. Sunt aici încă de dimineață, după micul dejun, iar AJ nu m-a părăsit nicio clipă. Imediat după cină, l-am dus pe canapea, iar el a adormit în poala mea, după o jumătate de episod la desene. De obicei, spăl vasele și fac curat după cină, dar de data asta nu mă ofer. Astăzi vreau doar să-mi țin băiatul în brațe în timp ce doarme.

Nu știu dacă Trey încearcă să dovedească faptul că poate fi casnic sau dacă îl văd eu într-o lumină ușor diferită, dar preia inițiativa și curăță bucătăria. Se pare că tocmai a încărcat și a pornit mașina de spălat vase.

Ridic privirea când apare în cadrul ușii dintre bucătărie și living. Se sprijină de cadru și zâmbeste când ne vede, înghesuți împreună pe canapea. Ne privește scurt, pentru o clipă, până când intră Lydia și ne întrerupe.

— Sper că nu doarme de mult, spune ea privindu-l pe AJ. Când îl lași să adoarmă atât de repede, se trezește în mijlocul nopții.

— A adormit acum câteva minute, îi spun. O să fie bine.

Lydia se așază pe unul dintre scaunele de lângă canapea și îl privește pe Trey, care stă încă în cadrul ușii.

— Lucrezi în seara asta? îl întreabă.

Trey dă din cap, îndreptându-se.

— Da. Ar cam trebui să plec, să știi. Se uită la mine. Vrei să te duc acasă?

Mă uit la AJ, care doarme în brațele mele, și simt că nu sunt pregătită să plec încă, dar nu știu dacă ar trebui să fac ce simt nevoia să fac avându-l pe el în poala mea. Mi-am tot făcut curaj să discut cu Lydia despre aranjamentul nostru, iar seara aceasta pare o ocazie la fel de bună ca oricare alta.

— Speram, de fapt, să vorbesc ceva cu mama ta înainte să plec, îi spun lui Trey.

Simt că Lydia mă privește, dar nu îi întorc privirea. S-ar crede că, după ce am trăit cu ea atâta vreme, nu-mi mai este teamă de ea. Totuși, mi-e greu să nu mă tem de cineva dacă are toată puterea asupra singurului lucru pe care mi-l doresc.

— Orice ar fi, poate aștepta, Auburn. Sunt extenuată și Trey trebuie să plece la serviciu.

Îmi trec mâna prin părul lui AJ. Are părul la fel ca tatăl lui, moale și fin, ca mătasea.

— Lydia, spun încet. O privesc, cu un nod în stomac și inima în gât. Întotdeauna mă inhibă când încerc să discut cu ea despre asta, dar acum trebuie să reușesc. Vreau să discut cu tine despre custodie. Și aș aprecia dacă am putea vorbi acum, fiindcă mă termină faptul că nu-l pot vedea pe AJ la fel de des ca înainte.

Când locuiam cu ei în Portland, îl vedeam zilnic. Custodia nu era importantă atunci, fiindcă mă întorceam de la școală în aceeași casă unde locuia fiul meu. Chiar dacă Lydia avea ultimul cuvânt în privința lui AJ, mă simțeam totuși mama lui.

Totuși, de când l-a luat și s-a mutat în Dallas, cu câteva luni în urmă, m-am simțit cea mai rea mamă de pe pământ. Nu reușesc să-l văd. De fiecare dată când vorbesc cu el la telefon, convorbirea se încheie cu ochii în lacrimi. Nu mă pot

abține să nu cred că distanța pe care o creează între noi e intenționată.

— Auburn, doar știi că poți veni să-l vezi oricând dorești.
Dau din cap.

— Tocmai asta e problema, îi spun. Nu pot. Vocea mea e slabă și nu-mi place — parcă aș fi un copil. Nu-ți place dacă vin în vizită în serile cu școală și nici nu i-ai permis încă să rămână la mine peste noapte.

Lydia își dă ochii peste cap.

— Evident, îmi spune. Cum să am încredere în oamenii care vin la tine? Ultimul pe care l-am găsit în dormitorul tău e un infractor!

Ochii îmi cad asupra lui Trey, iar el se uită imediat în altă parte. Știe că faptul că i-a povestit despre trecutul lui Owen tocmai a ridicat un zid între mine și AJ. Poate să-mi citească furia pe față, așa că intră în living.

— Îl duc pe AJ la culcare, spune.

Măcar pentru atât îi sunt recunoscătoare. AJ nu trebuie să se trezească și să audă ce se discută acum în jurul lui. I-l pun lui Trey în brațe și mă întorc spre Lydia.

— Nu i-aș fi permis să stea în același apartament cu AJ, îi spun, apărându-mă. Nu s-ar fi aflat acolo dacă știam că îl aduci pe AJ.

Își strânge buzele, iar ochii îi sunt îngustați de sentimentul de dispreț. Urăsc felul în care mă privește.

— Ce-mi ceri, Auburn? Vrei ca fiul tău să doarmă la tine? Vrei să apari în fiecare seară, înainte de culcare, și să-l agiți ca să nu mai adoarmă? Se ridică, exasperată. L-am crescut de

când s-a născut, deci nu te poți aștepta să mi se pară în regulă să se afle în preajma unor străini.

Mă ridic și eu. Nu am de gând s-o las să mă domine și să mă facă să mă simt inferioară.

— *Noi l-am crescut, Lydia. Eu am fost prezentă la fiecare pas. E fiul meu și sunt mama lui. Nu ar trebui să-ți cer permisiunea să petrec timp cu el.*

Lydia se holbează la mine, iar eu sper că îmi absoarbe cuvintele și le acceptă. Trebuie să-și dea seama cât de nedreaptă este.

— Auburn, spune ea cu un zâmbet fals pe față, am mai crescut copii, așa că știu cât de importante sunt rutina și programul pentru dezvoltarea lor. Dacă dorești să-l vizitezi, perfect, dar va trebui să adaptăm programul, ca să nu-l afecteze.

Îmi frec fața cu mâinile, încercând să mă eliberez de frustrare. Răsuflu și îmi pun încet mâinile în șolduri.

— Să nu-l afecteze? Cum ar putea să-l afecteze faptul că mama lui îl culcă în fiecare seară?

— Are nevoie de stabilitate, Auburn...

— *Asta încerc să îi ofer, Lydia!* spun cu voce tare.

De îndată ce ridic vocea, mă opresc. Nu am mai ridicat niciodată vocea la ea. Niciodată.

Trey intră în cameră, iar Lydia își mută privirea de la el la mine.

— Lasă-l pe Trey să te ducă acasă, spune ea. E târziu.

Nu-și ia la revedere și nici nu întreabă dacă ne-am încheiat discuția. Iese din cameră de parcă tocmai ar fi terminat, fără să-i pese dacă mie îmi convine sau nu.

— Ah, mârâi complet nemulțumită de cum au decurs lucrurile.

Nu doar că nu i-am spus că vreau ca fiul meu să locuiască împreună cu mine, dar nici măcar nu am prezentat vreun argument în favoarea mea. Mereu pomenește de „stabilitate” și de „rutină”, de parcă încerc să-l dau jos din pat cu forța la miezul nopții ca să mănânce clătite. Tot ce vreau este să-mi văd fiul mai des decât îmi permite ea. Nu înțeleg de ce nu vede cât de mult sufăr. Ar trebui să fie recunoscătoare fiindcă vreau să-mi îndeplinesc rolul. Sunt convinsă că există persoane în situația ei cărora le-ar plăcea ca părinților nepoților să le pese câtuși de puțin de copiii lor.

Sunt trezită din reveria mea iritată de chicotitul lui Trey. Mă întorc spre el. Zâmbește. Nu mi-am dorit niciodată mai mult decât acum să șterg un zâmbet cu un pumn, căci este cel mai nepotrivit moment pentru râs.

Vede că nu mă amuză râsul lui, dar nu și-l ascunde. Clatină din cap și își caută lucrurile în dulapul de la intrare.

— Tocmai ai țipat la mama, spune. Uau!

Mă uit urât la el, în timp ce-și prinde tocul armei de uniformă.

— Mă bucur că situația mea te amuză, spun pe un ton plat. Trec de el și mă îndrept spre ușă.

Când ajung la mașină, intru și trântesc portiera. De îndată ce sunt singură în întuneric, încep să plâng.

Îmi permit să plâng cât pot de tare până când îl văd pe Trey apărând din casă, câteva minute mai târziu. Mă opresc imediat și îmi șterg ochii. Când se urcă în mașină, cu ușa închisă, mă holbez pe fereastră și sper să fie evident că nu am chef de conversație.

Cred că înțelege că m-a enervat, fiindcă nu vorbește deloc tot drumul spre casă. Și chiar dacă nu e deloc aglomerat, 20 de minute tot e un drum lung de parcurs în tăcere.

Când oprește lângă blocul meu, coboară din mașină și mă urmează în clădire. Sunt încă necăjită când ajung la ușa apartamentului meu, dar încercarea mea de a intra fără să-mi iau rămas-bun este zădărnicită când mă prinde de braț și mă obligă să mă întorc.

— Îmi pare rău, spune. Nu râdeam de situația ta, Auburn.

Dau din cap și simt cum mi se încleștează maxilarul.

— Pur și simplu... nu știu. Nimeni nu țipă la mama, iar acum a fost amuzant. Face un pas mai aproape de mine și se sprijină cu brațul de cadrul ușii. De fapt, adaugă, mi s-a părut sexy. Nu te-am mai văzut furioasă până acum.

Privirea mea îl fulgeră.

— Vorbești serios, Trey?

Jur că, dacă a existat vreodată o șansă să mi se pară atrăgător, tocmai a distrus-o cu ultimul comentariu.

Închide ochii și face un pas înapoi. Ridică mâinile, cedând.

— N-am vrut să spun nimic rău cu asta, zice. A fost un compliment. Dar e clar că nu ai chef de complimente, așa că putem încerca altă dată.

Îi salut plecarea fluturând scurt din mână și intru în apartament, închizând ușa după mine. Trec câteva secunde și îl aud pe Trey rostindu-mi numele.

— Auburn, spune încet, deschide.

Îmi dau ochii peste cap, dar mă întorc și deschid. Stă în prag, cu brațele încrucișate peste piept. Expresia i s-a schimbat într-una de regret. Își sprijină capul de cadrul ușii și îmi

amintește de noaptea în care Owen a stat exact la fel. Mi-a plăcut mult mai mult când s-a aflat el aici.

— O să vorbesc cu mama, se oferă Trey.

Cuvintele lui mă fac să mă opresc și să-i acord întreaga mea atenție.

— Ai dreptate, Auburn. Ar trebui să petreci mai mult timp cu AJ și ea îți pune bețe în roate.

— O să vorbești tu cu ea? Serios?

Face un pas în față, până când ajunge în prag.

— Nu am vrut să te supăr mai devreme, spune. Încercam să te fac să te simți mai bine, dar cred că nu mi-a ieșit. Nu te supăra, bine? Nu știi dacă pot suporta să te știu supărată pe mine.

Îi accept scuza și dau din cap.

— Nu sunt supărată pe tine, Trey. Doar că... Respir încet. Mama ta mă disperă cumplit uneori.

Zâmbește plăcut.

— Da, știi ce zici. Privește spre coridor. Trebuie să plec la serviciu. Vorbim mai târziu?

Încuviințez și zâmbesc sincer. Faptul că vrea să discute cu Lydia merită un zâmbet, două. Se îndepărtează câțiva pași, apoi se întoarce și pleacă. Închid ușa după ce dispare după colț. Când mă întorc, inima îmi stă în gât când o văd pe Emory la câțiva metri de mine.

Ține o pisică.

E o pisică foarte familiară.

Arăt spre Owen-Pisica.

— Ce...? Las mâna jos, confuză. Cum?

Se uită în jos, la pisică, și ridică din umeri.

— Owen a trecut pe aici acum o oră. A lăsat asta și un bilet.

— A lăsat pisica? întreb scuturând din cap.

Se întoarce și pleacă spre living.

— Și un bilet. A zis că știi unde să-l cauți.

Intru în camera mea și cad imediat în genunchi. În cort găsesc o bucată de hârtie împăturită pe una din perne. O ridic și mă întind, apoi o desfac.

Auburn,

Știu că e mult din partea mea să-ți cer să ai grijă de Owen, dar nu aveam la cine să apelez. Tata este alergic la pisici și cred că de aceea am și luat-o pe Owen, la început. Harrison nu e în oraș până marți, dar, dacă vrei, o poți lăsa la el.

Știu că am spus deja destule, însă chiar îmi pare rău. Meriți pe cineva care să-ți ofere ce ai nevoie, iar în momentul acesta nu sunt eu cel potrivit. Dacă știam că vei apărea cândva la ușa mea, aș fi făcut totul diferit.

Totul.

Te rog să nu permiți nimănui să te facă să te simți mai puțin importantă decât ești.

Ai grijă de tine.

P. S. Știu că, într-una din zile, va trebui să permiți cuiva să îți folosească baia. Fă-mi o favoare și renunță la săpunurile în formă de scoică. Gândul că altcuiva s-ar putea să-i placă la fel de mult e insuportabil.

P.P.S. Trebuie s-o hrănești pe Owen doar o dată pe zi. E ușor de îngrijit. Mersi anticipat că ai grijă de ea, indiferent

pentru câtă vreme. Știu că va fi pe mâini bune, fiindcă te-am văzut cum ești ca mamă și te pricepi superbine.

Owen

Sunt șocată că îmi curg lacrimile pe obraji. Împăturesc scrisoarea și ies imediat din cameră. Mă duc la Emory, în living, o iau pe Owen-Pisica în brațe și intru din nou în dormitor. Închid ușa după mine și mă târăsc în pat, cu ea. Ea mă suportă și se întinde lângă mine, de parcă exact aici ar trebui să se afle.

Sigur că o să am grijă de ea oricât ar avea nevoie Owen, fiindcă prezența ei aici mă conectează cu el. Și, deși nu știu de ce, simt că am nevoie de legătura asta cu Owen, fiindcă mă face să mă doară mai puțin în piept când mă gândesc la el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Owen

Îl privesc pe tata, care pare vinovat, în ușa care duce spre camera de detenție. Eu stau la o masă foarte asemănătoare cu cea la care am stat acum câteva săptămâni, când am fost arestat. Doar că acum plătesc prețul acelei arestări.

Îmi privesc încheieturile și îmi împing cătușele un centimetru, ca să mai eliberez din strânsoare.

— La ce bun să ai o diplomă în drept dacă nu mă poți scoate din asta?

Știu că e o lovitură sub centură, dar sunt furios și frustrat. Sunt șocat fiindcă tocmai am fost condamnat la 90 de zile de închisoare, deși a fost prima abatere. Știu că totul are legătură cu faptul că judecătorul Corley a prezidat adunarea. Asta-i

norocul meu, în ultima vreme. Soarta mea s-a aflat în mâinile unuia dintre prietenii de fațadă ai tatei.

Tata închide ușa camerei de detenție, încuindu-ne pe amândoi înăuntru. E ultima noastră vizită, înainte să fiu dus în celulă, și, sincer, aș prefera să nu se afle acum aici.

Face încet trei pași prin cameră, se oprește și se apleacă deasupra mea.

— De ce naiba ai refuzat reabilitarea? mormăie.

Închid ochii, dezamăgit de lipsa lui de concentrare.

— Fiindcă nu am nevoie de ea.

— Tot ce trebuia să faci era să stai o perioadă scurtă la clinică și toate astea ți-ar fi fost șterse din cazier.

E furios. Vorbește răstit. Planul lui era să accept reabilitarea, însă știu prea bine că asta era doar ca să se simtă mai bine cu privire la arestarea mea. Dacă mi-aș fi petrecut timpul la clinică în loc de închisoare, ar fi fost mai ușor de suportat. Poate că am ales închisoarea doar ca să-i fac în ciudă.

— Pot discuta cu judecătorul Corley. Îi spun că ai luat decizia greșită și văd dacă se răzgândește.

Scutur din cap.

— Te rog să pleci, tată.

Expresia lui e neschimbată. Nu părăsește camera.

— Pleacă! spun, mai tare de data asta. Pleacă! Nu vreau să mă vizitezi. Nu vreau să mă suni. Nu vreau să vorbesc cu tine cât sunt aici, fiindcă sper că-ți vei urma propriul sfat.

Tot nu se mișcă, așa că fac eu un pas spre el, apoi dincolo de el. Bat în ușă.

— Vreau să ies! îi spun supraveghetorului.

Tata își pune o mână pe umărul meu, iar eu mă scutur.

— Tată, nu. Nu acum.

Ușa se deschide, iar eu sunt escortat pe un coridor, departe de tata. De îndată ce-mi sunt scoase cătușele, iar gratiile se închid în urma mea, mă așez pe pat. Mă iau cu mâinile de cap și mă gândesc la weekendul în care am sfârșit aici. Weekendul în care ar fi trebuit să fac totul diferit.

Dacă aș fi găsit puterea să văd că ceea ce fac nu apără pe nimeni și nici nu ajută nimănui! Fac concesii, și încă de ani buni. *Iar acum plătesc prețul suprem, fiindcă mă costă relația cu tine, Auburn.*

ÎN URMĂ CU TREI SĂPTĂMÂNI

Mă uit la telefon și tresar când văd numărul tatei. Dacă mă sună atât de târziu, poate însemna un singur lucru.

— Trebuie să plec, spun închizând telefonul și strecurându-l în buzunar.

Împing cana spre ea și îi văd fața dezamăgită, însă se întoarce cât de repede poate, ca să-și mascheze expresia.

— Mersi pentru job, spune. Și că m-ai condus acasă.

Mă sprijin de bar și mă iau cu mâinile de cap. Îmi frec fața, când tot ce vreau să fac de fapt e să-mi dau una. Lucrurile mergeau atât de bine și, în secunda în care primesc un telefon de la tata, fac să pară totul exact opusul a ce este.

Crede că plec fiindcă m-a sunat o fată. E cel mai departe lucru de adevăr și, chiar dacă nu pot suporta gândul că tocmai am dezamăgit-o, îmi place că e geloasă acum. Oamenii nu sunt geloși decât dacă există alte sentimente la bază.

Pretinde că e ocupată cu spălatul ceștii mele de cafea și nu vede că mă strecor în spatele ei.

— N-a fost o fată, îi spun.

Apropierea vocii mele o face să tresară și se întoarce, privind în sus, către mine, cu ochi mari. Nu răspunde, așa că mai fac un pas și repet ce am spus, doar ca să mă asigur că înțelege și că mă crede.

— Nu vreau să crezi că plec din cauză că m-a sunat altă fată.

Îi văd ușurarea din priviri și o încercare de zâmbet i se formează pe buze, însă se întoarce iar la chiuvetă, sperând că nu remarc.

— Nu e treaba mea cine te sună, Owen.

Rânjesc, chiar dacă nu mă poate vedea. Firește că nu e treaba ei, dar vrea să devină, la fel de mult cum vreau și eu. Înlătur distanța dintre noi, punându-mi ambele palme pe bar, de o parte și de alta a ei. Îmi sprijin bărbia pe umărul ei și vreau să-mi îngrop nasul în scobitura umărului ei și să îi inspir mirosul, însă mă prind bine de blatul barului și rămân nemișcat. Devine și mai greu să îmi păstrez controlul când simt că se sprijină de mine.

Sunt atâtea lucruri pe care le vreau acum. Vreau să o îmbrățișez. Vreau să o sărut. Vreau să o iau pe sus și să o duc în pat. Vreau să-și petreacă noaptea cu mine. Vreau să-i mărturisesc toate lucrurile pe care le-am ținut în mine de când a apărut la ușa mea.

Le vreau pe toate atât de mult încât sunt pregătit să fac chiar și ultimul lucru pe care mi-l doresc, adică s-o iau mai încet, ca să n-o sperii.

— Vreau să te văd din nou.

Când spune „bine”, am nevoie de toată stăpânirea ca să n-o iau în brațe și s-o învârt. Cumva, rămân calm, chiar în timp ce mă conduce la ușă și ne luăm rămas-bun.

Și când, în sfârșit, închide ușa pentru ultima dată, vreau să bat din nou. Vreau s-o fac să deschidă pentru a patra oară, ca să-mi pot lipi buzele de ale ei și ca să simt puțin din ce sper să primesc în viitor.

Înainte să pot decide dacă să plec și să aștept până a doua zi sau să o fac să deschidă iar ușa, ca să o sărut de noapte bună, telefonul ia decizia pentru mine. Îl scot din buzunar după ce începe să sune și răspund la apelul tatei.

— Ești bine? îl întreb.

— Owen... la naiba... e...

Îmi dau seama după vocea lui că a băut. Mormăie ceva neinteligibil și apoi... nimic.

— Tată?

Liniște. Când ies din clădire, îmi apăs telefonul la ureche, să-l pot auzi mai bine.

— Tată! strig.

Aud un foșnet și niște mormăieli.

— Știu că n-ar fi trebuit. Îmi pare rău, Owen. Nu am putut...

Închid ochii și încerc să rămân calm, dar el nu e coerent.

— Spune-mi unde ești. Sunt pe drum.

Mormăie un nume de stradă care nu e departe de casa lui. Îi spun să rămână unde e, apoi alerg tot drumul până la apartament, să-mi iau mașina.

N-am idee ce o să găesc când o să dau de el. Sper că n-a făcut nicio prostie, încât să fie arestat. A avut noroc până acum,

dar nimeni nu poate avea atât de mult noroc ca el și să scape în continuare basma curată.

Când ajung pe strada cu pricina, nu văd nimic. Sunt câteva case răzlețe, dar e mai mult o zonă pustie, aproape de cartierul în care locuiește. Când mă apropii de capătul drumului, îi văd mașina. Se pare că a scos-o de pe carosabil.

Trag și eu pe dreapta și cobor să văd ce s-a întâmplat cu el. Mă duc în fața mașinii să văd dacă e lovită, dar n-a pățit nimic. Farurile din spate sunt aprinse și pare că pur și simplu nu și-a dat seama cum să ajungă înapoi pe drum.

A leșinat pe locul șoferului, iar portierele sunt încuiate.

— Tată!

Bat în geam până când se trezește. Se încurcă în butoane și reușește doar să coboare geamul până la jumătate.

— E butonul greșit, îi spun.

Bag mâna prin geam și descui portiera, deschizând-o.

— Haide, coboară, îi spun.

Își lasă capul pe tetieră și mă privește, plin de dezamăgire.

— E totul bine, mormăie. Trebuie doar să trag un pui de somn.

Îmi împing umărul în el ca să-l desprind de pe scaun. Mormăie și se agată de-a curmezișul, căzând peste portiera din dreapta. Din păcate, a devenit deja o rutină pentru mine. Doar anul acesta i-am venit deja în ajutor de trei ori. Nu era atât de rău când lua doar analgezice, însă acum că le amestecă și cu alcool, e tot mai greu pentru el să se ascundă de toată lumea.

Încerc să pornesc mașina, dar e încă în viteză. O parchez și o ridic cu ușurință, intru în marșarier și iese pe șosea fără probleme.

— Cum ai reușit? mă întreabă. N-a funcționat când am încercat eu.

— Era în viteză, tată. Nu poți porni mașina dacă e băgată în viteză.

Când trecem pe lângă mașina mea, încă trasă pe dreapta în șanț, mă duc și o încui. Va trebui să-i spun lui Harrison să vină să mă ia și să mă ducă înapoi la mașină după ce îl las pe tata acasă.

Am condus cam doi kilometri, când începe să plângă. E ghemuit în geamul din dreapta și întreg corpul i se scutură de lacrimi. Mai demult mă deranja, dar am devenit imun. Și probabil detest faptul că am devenit imun la depresia lui mai mult decât i-o detest.

— Îmi pare atât de rău, Owen, se îneacă. Am încercat. Chiar am încercat... am încercat. Plânge atât de tare încât cuvintele îi devin greu de înțeles, dar el continuă. Încă două luni, de atât am nevoie. După aceea o să caut ajutor, promit.

Continuă să verse lacrimi de rușine, iar asta e cea mai grea parte pentru mine. Pot suporta schimbările de dispoziție, perioadele de introversiune, apelurile la ore târzii. Mă descurc cu ele de ani întregi. Dar să-i privesc lacrimile mă termină. Îl văd încă distrus de noaptea aceea, și asta mă face să-i accept scuzele. Deprimarea din vocea lui îmi readuce în minte ororile acelei nopți și, pe cât de mult îmi doresc să-l urăsc fiindcă e atât de slab, pe atât îl admir pentru că este încă în viață. Nu sunt sigur dacă aș fi avut voința să trăiesc, dacă eram în locul lui.

Plânsul lui se oprește imediat ce lumina farurilor inundă interiorul mașinii. Am fost tras pe dreapta de prea multe ori ca să nu știu că situațiile astea sunt de obicei o simplă rutină,

când o mașină e pe stradă la ore târzii. Dar starea tatei mă îngrijorează.

— Tată, mă ocup eu, spun și trag pe dreapta. O să-și dea seama că ești beat în secunda în care deschizi gura.

Încuviințează și-l privește neliniștit pe polițistul care se apropie de mașină.

— Unde ți-e asigurarea? îl întreb pe tata, chiar când bărbatul ajunge la geam.

Tata scotocește în torpedo, iar eu cobor geamul.

Polițistul îmi pare cunoscut, dar nu-mi dau imediat seama de unde. Doar când se apleacă și se uită direct la mine îmi amintesc. Cred că-l cheamă Trey. Nu-mi vine să cred că țin minte asta.

„Grozav. Ce noroc să fiu tras pe dreapta de singurul tip pe care l-am pocnit vreodată.”

El nu pare să-și amintească de mine, iar asta e un lucru bun.

— Permisul și asigurarea, spune ferm.

Îmi scot permisul din portofel, iar tata îmi dă cardul de asigurare. Când i le dau pe ambele lui Trey, se uită întâi la numele meu. Rânjește aproape imediat.

— Owen Gentry? Lovește cu permisul meu în mașină și râde. Uau! Nu credeam să mai aud vreodată numele asta.

Îmi trec degetele peste volan și clatin din cap. Acum sigur își amintește. Nu-i a bună.

Trey își ridică lanterna și o plimbă prin mașină, peste bancheta din spate și într-un final peste tata, care își acoperă ochii cu cotul.

— Tu ești, Callahan?

Tata încuviințează, dar nu răspunde.

Trey râde iar.

— Ce bucurie!

Presupun că Trey îl cunoaște pe tata fiindcă e avocat al apărării și nu sunt sigur că e un lucru bun pentru noi. Nu este ceva neobișnuit ca avocații care-i apără pe infractori să fie detestați de ofițerii care-i *arestează*.

Trey lasă lanterna în jos și face un pas înapoi.

— Ieșiți din mașină, domnule.

Cuvintele îmi sunt adresate, așa că îl ascult. Deschid portiera și ies. Aproape imediat mă prinde de braț și mi-l sucește până când mă întorc și îmi pun palmele pe capotă. Începe să mă pipăie.

— Ai ceva asupra ta despre care ar trebui să știi?

Ce naiba? Scutur din cap.

— Nu. Doar îl duc pe tata acasă.

— Ai băut ceva în seara asta?

Mă gândesc la băuturile pe care le-am comandat mai devreme, la bar, dar asta a fost cu ore în urmă. Nici măcar nu știu dacă ar trebui să pomenesc asta. Ezitarea din răspunsul meu nu îi place. Mă întoarce și îmi bagă lanterna în ochi.

— Cât ai băut?

Dau din cap și mă uit în altă parte.

— Doar câteva pahare, dar asta a fost mai devreme.

Se dă un pas în spate și îi spune tatei să iasă din mașină. Din fericire, tata deschide portiera. Măcar e suficient de treaz să facă asta.

— Înconju-rați mașina, îi spune Trey.

Îl privește pe tata clătinându-se până în locul unde mă aflu eu, ținându-se tot timpul de mașină. Evident, e beat, iar eu nu

sunt sigur că e ilegal ca pasagerul să fie beat. Din câte a văzut și Trey, nu tata conducea.

— Am permisiunea să percheziționez vehiculul?

Mă uit la tata pentru îndrumări, însă el se sprijină de mașină, cu ochii închiși. Pare gata să adoarmă. Mă gândesc dacă să refuz percheziția, însă îmi dau seama că asta i-ar da lui Trey și mai multe ocazii să fie suspicios. În plus, tata cunoaște urmările deplasărilor cu lucruri care l-ar putea băga în bucluc, așa că, chiar dacă a fost suficient de prost să bea în seara asta, mă îndoiesc că ar avea ceva la el care să-i pună în pericol cariera. Ridic deci din umeri și spun:

— Dă-i drumul.

Vreau doar ca Trey să-și ducă la bun sfârșit răzbunarea, să termine odată cu noi și să plece. Ne spune să stăm în spatele mașinii și să așteptăm, iar el se apleacă peste scaunele din față. Tata a devenit atent și îl privește. Își freacă mâinile și cascade ochii de spaimă. Expresia feței lui este de ajuns ca să-mi dau seama că Trey va găsi cu siguranță ceva în mașină.

— Tată, șoptesc dezamăgit.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei și sunt plini de regrete.

Nu îmi amintesc de câte ori a promis tata că o să caute ajutor. Acum cred că a așteptat cam mult. Închide ochii când Trey se îndreaptă spre partea din spate a mașinii. Scoate una, două, trei cutii de pastile și le pune pe mașină. Începe să le deschidă pe rând și să le inspecteze conținutul.

— Pare Oxy, spune Trey, luând o pastilă între degetul mare și cel arătător. Se uită întâi la mine, apoi la tata. Are vreunul din voi rețetă pentru astea?

Mă uit la tata, sperând că are, de fapt, rețetă. Știu că îmi fac doar speranțe deșarte.

Trey zâmbește. „Ticălosul zâmbește de parcă ar fi descoperit aur.” Se sprijină cu coatele de mașină și începe să pună pastilele înapoi în cutii, una câte una.

— Știți, spune el fără să ne privească, Oxy este considerată un drog de categoria întâi, când este obținută ilegal. Ridică ochii spre mine. Știu că nu ești avocat, ca taică-tu, așa c-o să-ți traduc. Se ridică, se îndreaptă de spate și pune capacele cutiilor. În statul Texas, să fii arestat pentru categoria întâi de droguri înseamnă o condamnare automată la închisoare.

Închid ochii și expir. E ultimul lucru de care are nevoie tata. Dacă-și pierde cariera, pe lângă tot ce a pierdut, nu va supraviețui.

— Înainte să deschideți gura, vă sugerez să vă gândiți ce s-ar întâmpla dacă un avocat al apărării ar fi acuzat de un delict. Sunt aproape sigur că ar urma retragerea licenței de practicare a avocaturii.

Trey înconjoară vehiculul și pășește între mine și tata. Îl privește de sus până jos.

— Gândiți-vă o secundă. Un avocat, a cărui întreagă carieră constă în apărarea infractorilor, își pierde cariera și *devine* infractor. Ironie absolută. Trey se întoarce și se uită la mine. Ai lucrat în seara asta, Gentry?

Înclin capul, nedumerit din cauza întrebării.

— Ai un atelier, nu? Nu a fost azi una dintre serile când e deschis?

Urăsc că știe despre atelier. Urăsc și mai mult că întreabă despre el.

— Da. Prima joi din fiecare lună.

Se apropie.

— Așa ziceam și eu, spune. Rotește cele trei cutii cu pastile în mâini. Te-am văzut plecând de la studio mai devreme. Erai cu o fată?

M-a urmărit? De ce m-ar urmări? Și de ce ar întreba despre Auburn?

Mi se usucă gâtul.

Nu pot să cred că nu am pus totul cap la cap până acum. *Firește* că Auburn are o legătură cu Trey. Familia lui e, probabil, motivul pentru care s-a întors în Texas.

— Da, spun găsind o metodă de a da lucrurilor mai puțină importanță. A lucrat pentru mine în seara asta, așa că am condus-o acasă.

Ochii lui se îngustează când aude răspunsul și dă din cap.

— Mda, spune el sec. Nu-mi prea place că lucrează pentru cineva ca tine.

Știu că e polițist, însă acum pare doar un ticălos. Mușchii brațului mi se contractă, iar ochii lui cad imediat asupra pumnilor pe care-i strâng.

— Ce vrei să spui prin cineva ca mine?

Privirea lui o întâlnește din nou pe a mea și râde.

— Păi, noi doi nu prea avem un trecut frumos, nu? M-ai atacat prima dată când ne-am întâlnit. De îndată ce te-am tras pe dreapta acum, ai recunoscut că ai condus sub influența alcoolului. Iar acum... Privește pastilele din mâinile lui. Acum găsesc astea în mașina pe care o conduci.

— Acelea sunt... intervine tata.

— Stai! strig la el, întrerupându-l.

Știu că vrea să și le asume, dar nu e suficient de lucid ca să-și dea seama ce s-ar putea întâmpla cu cariera lui.

Trey râde din nou, iar eu m-am săturat să aud râsul ăsta.

— Oricum, spune el, dacă are nevoie s-o conducă cineva acasă, mă are pe mine.

Izbește cu pastilele de capotă.

— Deci, căruia din voi îi aparțin astea?

Tata mă privește. Văd chinul din ochii lui, fiindcă nu știe ce să zică. Nici nu îl las să spună ceva.

— Sunt ale mele.

Închid ochii și mă gândesc la Auburn, fiindcă momentul acesta și amenințarea indirectă a lui Trey de a sta departe de ea îmi vor spulbera orice șansă de a fi împreună.

Să mă ia naiba!

Obrazul meu întâlnește metalul rece al capotei.

— Ai dreptul de a nu spune nimic...

Mâinile îmi sunt trase la spate, iar cătușele, prinse bine.

Partea a doua

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Auburn

Au trecut 28 de zile de când Owen a fost condamnat la 90 de zile de închisoare. Multe se pot întâmpla în 28 de zile.

Strâng păturica mai bine în jurul lui și mă aplec să-l sărut pe AJ pe frunte.

— Ne vedem mâine după școală, da?

AJ îmi zâmbește și, ca de fiecare dată, îmi topește inima. Seamănă leit cu Adam. Cu diferența că părul castaniu are o nuanță de roșcat; în rest, e Adam din cap până-n picioare, seamănă chiar și în privința ticurilor.

— Vii să mănânci la noi?

Încuviințez și îl mai îmbrățișez o dată. Să-mi iau la revedere de la el, știind că nu doarme la mine acasă, este cea mai dificilă

parte. Ar trebui să-l duc la culcare într-un pat dintr-o casă pe care o împărțim.

Oricum, ce i-o fi zis Trey Lydiei a funcționat, fiindcă am tot venit în serile din timpul săptămânii și nu mi-a zis nimic rău.

— Gata? întreabă Trey, din spatele meu.

— Noapte bună, AJ. Te voi iubi mereu.

— Noapte bună, mami, zâmbește el. Te voi iubi mereu.

Sting lumina când ies din cameră și închid ușa. Trey îmi caută mâna și își trece degetele printre ale mele, în drum spre living. Mă uit în jos, la mâinile noastre împreunate, și nu simt decât vină. Am tot încercat, în ultimele câteva săptămâni, să îi răspund sentimentelor pe care mi le arată, însă nu a funcționat până acum așa cum speram.

Ne îndreptăm spre living, unde Lydia stă pe canapea. Se uită imediat la mâinile noastre și zâmbește scurt, dar nu sunt sigură ce înseamnă zâmbetul acela. Trey mi-a spus că n-a avut nicio reacție când i-a zis că mă scoate în oraș la prima noastră întâlnire oficială, săptămâna trecută, însă știu sigur că are o părere despre asta. Tind să cred că ar putea fi fericită, fiindcă să fiu legată de ea prin Trey înseamnă că există o amenințare mai redusă din partea mea să-mi iau fiul și să mă întorc în Portland.

— Lucrezi la noapte? îl întreabă ea pe Trey.

El dă din cap, îmi dă drumul la mână și caută cheia care încuie dulapul lui de la intrare.

— Sunt în tura de noapte în următoarele trei săptămâni, spune el.

Introduce cheia în broască și își scoate pistolul din cutie.

Atenția mea se mută de la Trey la un portret al lui Adam, care e atârnat pe un perete din living. Trebuie să aibă vreo paisprezece ani în fotografie. De fiecare dată când vin aici, fac

tot posibilul să evit să mă uit la el, însă acum sunt șocată de cât de mult seamănă AJ cu tatăl lui. Cu cât crește, cu atât trăsăturile lui Adam se dezvoltă la el. Dar, știind că Adam nu a depășit vârsta de 16 ani, mă întreb cum ar fi arătat ca adult. Dacă ar fi trăit acum, ar fi arătat ca Trey? Oare AJ va arăta ca Trey?

— Auburn.

Vocea lui Trey e atât de aproape încât mă face să tresar. Când mă uit la el, Trey aruncă o privire rapidă spre portretul lui Adam, apoi se întoarce spre ușa de la intrare. Pare dezamăgit că stăteam acolo și priveam fotografia, iar eu mă simt puțin vinovată. Trebuie să fie greu pentru el, știind că am ținut atât de mult la fratele lui. Știu că ar fi și mai greu pentru el dacă ar ști cât de mult țin încă la fratele lui.

— Noapte bună, Lydia, spun și mă îndrept spre ușa de la intrare.

Ea zâmbește, însă e ceva la zâmbetul ei care nu mi se pare în regulă. De parcă m-ar învinovăți de ceva. Ar putea fi glasul conștiinței mele, dar nu am trecut niciodată peste faptul că simt că-i e ciudă pe mine pentru timpul petrecut cu Adam înainte să moară. Nu cred că i-a plăcut că Adam simțea ceva pentru mine și știu cu siguranță că nu a privit cu ochi buni decizia lui de a petrece atât de mult timp cu mine.

Asta mă îngrijorează, deoarece, oricât ar părea să sprijine o relație între mine și Trey, mă tem de ce se va întâmpla dacă lucrurile nu vor funcționa. Și tocmai de aceea nu am anunțat nimic oficial, fiindcă după aceea trebuie să fiu pregătită pentru ce se poate întâmpla cu AJ dacă eu și Trey nu rezistăm împreună.

Trey mă conduce până la ușa apartamentului meu, așa cum a făcut aproape în fiecare seară din ultima săptămână. Știu că așteaptă să îl invit înăuntru, dar nu sunt încă pregătită. Nu știu când voi fi, dar i-am permis, în sfârșit, să mă sărute, seara trecută, și nu prea avusesem de gând. A făcut-o, pur și simplu. Descuiasem ușa și m-am întors să mă uit la el, iar buzele lui erau deja peste ale mele, înainte să spun da sau nu. Aș vrea să pot spune că mi-a plăcut, însă m-am simțit mai degrabă nelocul meu, din multe motive.

Încă mă simt stânjenită pentru că am fost îndrăgostită de fratele lui. S-ar putea să fiu încă îndrăgostită de fratele lui, iar asta să nu dispară niciodată. De asemenea, sunt stingherită de faptul că fratele lui e singura persoană cu care m-am culcat. Mă mai deranjează și că AJ îl știe pe Trey drept unchiul lui de-o viață și nu aș vrea să se simtă confuz, dacă lucrurile evoluează între noi doi.

Mai e vorba și despre atracție. Trey arată bine, recunosc. E stăpân pe sine, are o carieră grozavă. Dar există ceva dincolo de musculatura perfectă și de părul lui întunecat, întotdeauna îngrijit. Ceva complet opus lui Adam, ceva care, de fapt, îmi repugnă.

Adam era bun și calm. Când eram cu el, mă simțeam în siguranță. Același sentiment mi l-a trezit și Owen și cred că de aceea m-a și atras. Avea multe dintre calitățile lui Adam.

Dar, până acum, nu am simțit asta cu Trey. Încerc să nu mă gândesc că s-ar putea să-mi iau un angajament față de cineva care mă tem că nu e o persoană bună. Dar l-am asociat pe Trey cu Lydia de când îl cunosc, așa că poate asta nu are legătură cu caracterul lui. Probabil că l-am judecat greșit doar pentru că simt că mama lui nu e o persoană bună.

Tocmai de aceea încerc să fiu deschisă în ceea ce-l privește. De aceea i-am permis să mă sărute seara trecută, fiindcă, uneori, intimitatea creează între oameni o anumită conexiune, care altfel n-ar exista.

Descui ușa și trag aer în piept înainte să mă întorc spre el. Încerc să mă bucur de sărutul lui, să-mi spun că sărutul poate fi plăcut și minunat, dar știu că nu voi simți nici măcar a mia parte din ce simțeam când mă săruta Owen.

Acelea da săruturi.

Închid ochii și încerc să-mi alung din minte gândurile despre Owen. E foarte greu. Când te atașezi de cineva atât de repede, iar săruturile lui îți trezesc atât de multe senzații, nu e prea ușor să-l uiți când face un lucru care te rănește. Și, chiar dacă Owen s-a dovedit a avea probleme mai grave decât aș fi dispusă eu să îndur, tot nu pot să nu mă gândesc la el. Poate pentru că persoana pe care am cunoscut-o și persoana care s-a dovedit a fi nu prea se potriveau. Și, oricât aș încerca să-l uit, nu mă pot convinge să nu-mi fac griji pentru el. Îmi fac griji pentru cum se simte și cât timp va petrece în închisoare. Îmi fac griji în privința atelierului său. În privința pisicii Owen, fiindcă e încă la mine și știu că, de îndată ce Owen va fi eliberat, va trebui să-l văd ca să i-o înapoiez.

Îmi fac griji pentru felul cum o să pot ascunde toate astea de Trey, fiindcă acum Trey crede că Owen-Pisica îi aparține lui Emory și că se numește Sparkles.

— Lucrezi mâine? vrea Trey să știe.

Mă întorc să-l privesc. E mult mai înalt decât mine și uneori asta mă intimidază. Dau din cap.

— De la nouă la patru.

Ridică mâna, îmi atinge gâtul și se apleacă să mă sărute. Închid ochii și fac tot ce pot să mă bucur de gura lui, când o atinge pe a mea. Îmi imaginez că îl sărut pe Owen, pentru o clipă, și mă urăsc pentru asta.

De data asta, e un sărut scurt. A întârziat deja la serviciu, așa că sunt scutită de stânjeneala de a nu-l invita înăuntru.

Trey îmi zâmbeste.

— Deja m-ai lăsat de două ori să te sărut.

Zâmbesc și eu.

— Sună-mă când ieși mâine de la serviciu, spune. Facem să fie trei săruturi.

Dau din nou din cap, iar el se pregătește să plece. Deschid ușa apartamentului, însă mă strigă înainte s-o închid după mine. Se întoarce și se uită la mine, serios.

— Încuie, te rog, toate ușile diseară. Am auzit că Gentry a fost eliberat mai devreme și n-aș băga mâna în foc că nu va încerca să se răzbune pe mine venind aici.

Simt că nu mai am aer în piept, dar trebuie să disimulez și să respir normal. Nu vreau să vadă cât de mult m-au afectat cuvintele lui, așa că dau repede din cap.

— De ce ar dori să se răzbune pe tine?

— Fiindcă, Auburn, eu am ce nu poate avea el.

Asta mă face să mă simt stânjenită, fiindcă nu-mi place că Trey consideră că „mă are”. Iar asta e o altă diferență între el și Owen. Simt că Owen nu ar spune niciodată asta despre mine.

— Le țin încuiate. Promit.

Trey dă din cap și se îndreaptă spre coridor. Închid ușa și o încui.

Mă uit la broască. O descui.

Nu știu de ce.

Owen-Pisica toarce la picioarele mele, așa că mă aplec și o ridic, apoi intru în dormitor. Primul lucru pe care-l fac, care e și primul lucru pe care l-am făcut aseară, după ce l-am sărutat pe Trey, e să mă spăl pe dinți. Știu că pare absurd, dar să-l sărut pe Trey mă face să mă simt de parcă l-aș înșela pe Owen.

După ce mă spăl pe dinți, intru din nou în dormitor și o văd pe Owen-Pisica vârându-se în cort. Nu m-a lăsat sufletul să-l strâng, mai ales pentru că știu că, de îndată ce AJ va putea să doarmă aici, îi va plăcea la nebunie. Mă târăsc în cort și mă întind pe spate. O trag pe Owen-Pisica pe burtă și încep s-o mângâi.

Mă cuprinde un amestec de sentimente. Simt un val de adrenalină, știind că Owen nu mai e la închisoare și ar putea să vină să-și recupereze pisica săptămâna asta. Dar sunt și plină de o energie neliniștită, fiindcă nu știu ce se va întâmpla când îl voi revedea. Și urăsc ideea că probabilitatea de a-l vedea mă umple de mai multă bucurie decât sărutul lui Trey.

Owen-Pisica sare de pe pieptul meu când primesc un mesaj pe telefon. Îl scot din buzunar și deblochez ecranul.

Inima încearcă să-mi sară din piept când citesc mesajul lui Owen.

Rochie de carne.

Sar imediat în picioare, ajung în living și deschid ușa de la intrare. De îndată ce ochii ni se întâlnesc, simt cum viața mi se scurge din inimă.

Doamne, mi-a fost dor de el!

Face un pas foarte ezitant în față. Nu vrea ca prezența lui să mă facă să mă simt inconfortabil, însă pot vedea, în expresia feței lui, că simte și el aceeași închețare pe care o simt și eu.

Fac un pas înapoi în apartament și deschid ușa larg, invitându-l înăuntru. O urmă de zâmbet îi joacă în colțul buzelor

și se apropie de ușă. După ce trece pragul, mă dau la o parte și îl las să intre de tot. Pune o mână pe clanță și o închide, apoi se întoarce și încuie ușa. Când se uită iar la mine, are o expresie chinuită, de parcă nu ar ști dacă să plece sau să mă ia în brațe.

Cam vreau să facă și una, și alta.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Owen

Mi-aș dori să știe cât de mult m-am gândit la ea. Cum, în fiecare seară, mă întrebam dacă durerea din piept ar putea fi rezultatul dorului de ea sau doar al faptului că nu mi se permitea să o văd. Uneori oamenii vor ce nu pot avea și confundă asta cu sentimentele pentru o altă persoană.

Oricum ar fi, sentimentul e aici. Presiunea, durerea, imboldul care mi se urcă din stomac și care mă încurajează să reduc distanța dintre noi și să îi acopăr gura cu a mea. Aș fi făcut asta până acum, dacă nu l-aș fi văzut pe Trey părăsind apartamentul, mai devreme. Din fericire, e un îngâmfat nepăsător, așa că nici măcar nu m-a remarcat.

Eu însă l-am văzut, cu siguranță. Și mă întreb ce făcea aici atât de târziu. Nu că aş avea vreun drept să știu, dar cu siguranță mi-e greu să-mi țin în frâu curiozitatea.

A venit să mă vadă la închisoare săptămâna trecută. Mi s-a spus că am un vizitator și mă așteptam să fie tata. O părticică din mine spera să fie Auburn. Nu m-am așteptat să vină să mă vadă la închisoare, dar cred că speranța că ar fi putut veni m-a ajutat să am o stare mai optimistă.

Când am intrat în camera de vizite și l-am văzut pe Trey stând acolo, la început nu am crezut că a venit să mă vadă pe mine. Dar, odată ce privirea i-a căzut asupra mea, mi-a fost clar. M-am îndreptat spre scaun și m-am așezat, iar el a făcut același lucru.

S-a uitat la mine câteva minute, fără să spună un cuvânt. M-am uitat și eu la el. Nu știu dacă a crezut că simpla lui prezență constituia o intimidare suficientă, dar nu a vorbit deloc. A preferat să stea pe scaun timp de zece minute, holbându-se la mine.

Nu am cedat. Am vrut să râd de câteva ori, dar m-am abținut. S-a ridicat, într-un final, însă eu am rămas pe scaun. A înconjurat masa, decis parcă să meargă spre ieșirea din spatele meu, dar, în loc de asta, s-a oprit și m-a privit.

— Stai departe de fata mea, Owen.

Atunci am pierdut contactul vizual. Nu pentru că mă enervase sau mă neliniștise, ci pentru că vorbele lui fuseseră ca o lovitură sub centură. Faptul că se referise la Auburn ca fiind a lui era ultimul lucru pe care voiam să-l aud, iar asta nu avea nimic de-a face cu gelozia, ci cu instinctele mele în privința lui Trey.

Și chiar dacă trebuie să recunosc că mi-am distrus viața într-atât încât ne-ar afecta negativ dacă am fi împreună, urăsc cu atât mai mult ideea că el reușește s-o aibă. Fiindcă merită ceva mai bun, *cu mult* mai bun.

Mă merită pe mine.

Dacă măcar ar ști asta.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă ia în brațe, să mă sărute. Și dacă ar face oricare din lucrurile acelea acum, le-aș primi cu cel mai mare drag.

Stă cu brațele pe lângă corp, de parcă nu ar ști ce să facă cu ele. Ridică mâna dreaptă și o apasă peste piept. Privirea îi fuge spre picioare.

— Ești bine.

Vocea ei e foarte nesigură. Nu sunt convins că mă întreabă ceva sau face o simplă observație. Oricum, dau din cap. Ea expiră ușor, iar ușurarea e un lucru la care nu mă așteptam. Nu mă așteptam să fie îngrijorată pentru mine. Speram să fie, dar speranța și realitatea sunt două lucruri diferite.

Nu sunt sigur ce se întâmplă acum, însă amândoi facem un pas înainte, simultan. Niciunul nu se oprește până când brațele ei nu îmi înconjoară gâtul, iar brațele mele nu-i înconjoară talia și ne strângem într-o îmbrățișare disperată.

Îmi aplec fața spre gâtul ei și adulmec. Dacă mirosul ei ar avea o culoare, ar fi roz. Dulce, nevinovat, cu o adiere de tandafiri.

După îmbrățișarea îndelungată, însă totuși prea scurtă, face un pas înapoi și mă ia de mână. Mă trage în dormitor și eu o urmez. Când deschide ușa, ochii îmi cad asupra cortului albastru, care încă se află lângă patul ei. Nu l-a demontat, iar asta mă face să zâmbesc. Închide ușa dormitorului după noi și ia

pernele de pe pat, zâmbind ușor în timp ce le aruncă în cort și se târăște înăuntru.

Se întinde în cort, iar eu mă strecor înăuntru, lângă ea, și mă întind. Ne uităm unul la altul și, pentru câteva momente, doar asta facem: ne uităm unul la altul. În cele din urmă, ridic o mână și îi dau la o parte o şuviță de păr de pe frunte, însă remarc cum se îndepărtează ușor. Las mâna jos.

Parcă nu ar vrea să înceapă o discuție, fiindcă știe că primul lucru care trebuie lămurit este relația ei cu Trey. Nu vreau să o pun într-o situație jenantă, dar trebuie să știu adevărul. Îmi dreg vocea și reușesc cumva să rostesc cuvintele care nu doresc un răspuns.

— Acum ești cu el?

Sunt primele cuvinte pe care i le-am spus de când ne-am luat la revedere, cu o lună în urmă. Nu-mi place că am ales să spun asta. Ar fi trebuit să spun „Mi-ai lipsit” sau „Arăți minunat”. Ar fi trebuit să spun cuvinte pe care să le aprecieze, dar, în loc de asta, am spus un lucru greu de auzit pentru ea. Știu că e așa, fiindcă își coboară privirea și nu se mai poate uita la mine.

— E complicat, spune.

Dacă ar ști cât e de complicat!

— Îl iubești?

Scutură imediat din cap că nu. Asta mă umple de ușurare, însă nu-mi place nici că e cu cineva din motive greșite.

— De ce ești cu el?

Se uită la mine, iar chipul i se înăsprește.

— Din același motiv pentru care nu pot fi cu tine. Se oprește. AJ.

Acesta e, probabil, singurul lucru pe care nu voiam să-l aud, fiindcă e singurul asupra căruia nu am niciun control.

— Te ajută să te apropii de AJ, iar eu am efectul opus.

Abia dacă poate încuviința.

— Simți ceva pentru el? Orice?

Închide ochii, parcă rușinată.

— Așa cum am zis, e complicat.

Întind mâna și o apuc pe a ei. O trag spre mine și i-o sărut.

— Auburn, uită-te la mine.

Se uită iar la mine și-mi doresc enorm să o sărut. Dar e ultimul lucru de care are nevoie. I-ar complica existența și mai mult.

— Îmi pare rău, șoptește.

Scutur imediat din cap. Nu am nevoie să aud acum că îi pare rău că nu putem fi împreună. Motivele pentru care nu putem fi împreună sunt din vina mea, nu a ei.

— Am înțeles. Nu aș vrea niciodată să fiu unul dintre motive care te țin departe de fiul tău. Dar trebuie să înțelegi că Trey nu este soluția. Nu e o persoană bună, iar tu nu vrei ca AJ să crească avându-l drept exemplu.

Se lasă pe spate, privind în sus. Nu-mi place că a pus distanța asta între noi, dar știu și că vorbele mele nu sunt nimic nou pentru ea. Știu că este conștientă de ce fel de persoană este el.

— Îl iubește pe AJ. E bun cu el.

— Pentru câtă vreme? o întreb. Cât trebuie să joace rolul ăsta ca să te cucerească? Fiindcă nu va dura, Auburn.

Își duce mâinile la față și umerii încep să i se scuture. O înconjur imediat cu brațul și o trag lângă mine. N-am vrut să apar aici ca s-o fac să plângă.

— Îmi pare rău, șoptesc. Nu îți spun nimic ce nu știi deja. Sunt sigur că ți-ai cântărit opțiunile, iar asta e singura care te ajută. Doar că nu-mi place, nu e bună pentru tine.

Îmi trec mâna peste părul ei și o sărut pe creștet. Îmi permite să o țin câteva minute, iar eu savurez fiecare minut în parte, fiindcă știm amândoi că următorul lucru pe care mi-l va spune va fi *rămas-bun*.

Nu vreau s-o spună, așa că o mai sărut o dată pe creștet. Îi sărut obrazul, apoi i-l ating cu degetele, înclinându-i fața spre a mea. Mă aplec și îmi apăs ușor buzele peste ale ei. Nu o las să gândească prea mult. Închid ochii, îi dau drumul și ies din cort.

A făcut o alegere și, chiar dacă e una pe care nu și-o dorește niciunul din noi, este singura care funcționează acum, iar eu trebuie să respect asta.

Îmi las pisica la atelier și decid că miezul nopții e momentul perfect pentru a-l vedea pe tata. Mi-a respectat dorința și nu m-a vizitat, nici nu a sunat, cât am fost închis. Sunt surprins că nu a venit totuși, însă o părticică din mine speră că nu a făcut-o fiindcă să-și vadă fiul în închisoare pentru propriile greșeli ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

Am învățat, de-a lungul anilor, să nu-mi permit să-mi fac multe speranțe, dar aș minți dacă aș spune că mă rog din tot sufletul ca el să fi fost la reabilitare cât timp am stat la închisoare.

Mă aștept să doarmă sau să fie plecat, așa că mi-am luat cheia cu mine. Toate luminile sunt stinse.

Când intru în casă, văd imediat lumina slabă a televizorului. Mă îndrept spre living și îl văd pe tata zăcând cu fața în jos pe canapea. Sunt dezamăgit că nu e la reabilitare, dar nu pot să

neg că mă încercă o speranță slabă că zace pe canapea fiindcă nu mai respiră.

Iar asta nu-i un sentiment pe care un fiu ar trebui să-l aibă față de tatăl lui.

Mă așez la măsuța de cafea, la un metru distanță de el.

— Tată.

Nu se trezește imediat. Mă întind și ridic o cutie de pastile. Faptul că tocmai am petrecut o lună în închisoare pentru el ar fi trebuit să fie mai mult decât suficient ca să-l facă să nu-și dorească să se mai atingă vreodată de vreo pastilă. Să constat că nu e așa mă face să-mi doresc să ies din casa lui și să nu mai privesc înapoi.

Tata e un om bun. Știu asta. Dacă nu era așa, mi-ar fi fost mai ușor să plec. Aș fi făcut-o cu mult timp în urmă. Dar știu că nu mai deține controlul asupra sa. L-a pierdut cu ani în urmă.

După accident, a suferit mult, și fizic, și emoțional. Nu l-a ajutat deloc că în acea lună petrecută în comă a fost îndopat cu pastile.

Când s-a trezit, într-un final, și a început să-și revină, pastilele erau singurele care-i alinau suferința. Când a început să aibă nevoie de mai multe decât i se prescriseseră, doctorii i-au refuzat solicitarea.

Săptămâni la rând, l-am privit cum suferea. Nu muncea, nu se dădea jos din pat, era într-o stare constantă de agonie și depresie. Pe atunci nu credeam că tata poate permite ca un lucru atât de mărunț precum o pastilă să-i distrugă viața, dar eram naiv. Privindu-l, tot ce vedeam era un bărbat care suferea și avea nevoie de mine. Eu fusesem la volanul mașinii care-i luase viața fiului și soției sale, așa că aș fi făcut orice să îl ajut.

Să îndrept greșeala. Multă vreme am purtat cu mine vina pentru accident, deși știam că tata nu mă acuză. Măcar atât a făcut bine: mi-a repetat mereu că nu a fost din vina mea.

Cu toate astea, e greu să nu te simți vinovat când ai 16 ani. Voiam doar să-i fie lui bine. Totul a început cu faptul că mi s-au prescris medicamente pentru durere. A fost ușor să mă prefac că am dureri de spate după un accident de proporții, așa că asta am și făcut. După câteva luni de durere continuă, amplificată pentru tata, am ajuns în punctul în care nici măcar pastilele mele nu mai erau suficiente.

Atunci doctorul meu m-a scos de pe pastile și a refuzat să-mi mai dea rețete. Cred că a știut ce se petrecea și nu a vrut să contribuie la dependența pe care o dezvoltă tata.

Aveam un prieten sau doi la școală care știau cum să obțină pastilele de care avea nevoie tata, așa că am început să îi aduc medicamente de la cunoscuți. Asta a continuat vreo doi ani, până când prietenii fie s-au săturat să tot caute prin proviziile părinților, fie au plecat la colegiu. De atunci le-am primit de la cealaltă sursă a mea, și anume de la Harrison.

Harrison nu este dealer, însă, pentru că își petrece timpul în preajma alcoolicilor în fiecare zi, îi este ușor să știe pe cine să contacteze când cineva are nevoie de ceva. Mai știe și că pastilele nu sunt pentru mine și de aceea a fost de acord să mi le dea.

Acum, că știe că am fost la închisoare din cauza pastilelor pe care mi le-a adus pentru tata, refuză să-mi mai dea altele. Harrison nu mai vrea să fie implicat și am sperat ca acesta să fie finalul și pentru tata, fiindcă însemna că i s-a terminat provizia.

Dar iată-l, cu și mai multe pastile. Nu sunt sigur cum a făcut rost de ele, dar mă neliniștește că o persoană din afară știe despre dependența lui. A fost mai mult decât neglijent.

Indiferent cât am încercat să-l conving pe tata să meargă la o clinică de reabilitare, îi este teamă de ce s-ar întâmpla cu cariera lui, dacă ar face asta și s-ar afla. Dar dependența lui este suficient de nocivă, fiindcă îi distruge viața personală. Totuși, se apropie cu pași mari de momentul în care îi va distruge și viața profesională. E doar o chestiune de timp, fiindcă alcoolul începe să joace un rol important, iar incidentele din care l-am salvat în ultimul an devin tot mai frecvente. Iar eu știu că dependențele nu se vindecă de la sine. Fie te lupți cu ele activ, fie le hrănești. Iar el nu face absolut nimic să se lupte cu dependența.

Deschid capacul flaconului și răstorn pastilele în palmă, începând să le număr.

— Owen? mormăie tata.

Se ridică într-o poziție confortabilă și se uită cu îngrijorare la pastilele din mâna mea, mai concentrat pe ce fac decât pe faptul că am fost eliberat mai înainte de termen.

Pun pastilele deoparte, pe măsuta de cafea. Îmi prind mâinile între genunchi și îi zâmbesc tatei.

— Am întâlnit de curând o fată.

Expresia tatei e grăitoare. E complet nedumerit.

— O cheamă Auburn.

Mă ridic și mă duc la raftul de deasupra șemineului. Mă uit la ultima noastră poză de familie. Era cu un an înainte de accident, iar eu detest faptul că e ultima amintire pe care o am despre cum arătau mama și fratele meu. Vreau o amintire mai

recentă, însă amintirile se decolorează mult mai repede decât fotografiile.

— Asta e bine, Owen, spune tata. Dar e miezul nopții. Nu puteai aștepta până mâine?

Mă întorc lângă el, dar nu mă așez, ci mă uit la el de sus, la acest bărbat care a fost cândva tatăl meu.

— Crezi în destin, tată?

Clipește.

— Înainte să o văd, nu am crezut. Dar totul s-a schimbat când mi-a spus numele ei. Îmi mușc obrazul o clipă, înainte să continui. Vreau să-i dau răgaz să proceseze tot ce îi spun. Are același al doilea prenume ca al meu.

Ridică o sprânceană care îi scoate la iveală ochiul injectat.

— Faptul că aveți al doilea prenume la fel nu înseamnă că e mâna destinului, Owen. Dar mă bucur că ești fericit.

Tata își freacă acum capul, încă neînțelegând de ce mă aflu aici. Sunt convins că nu se întâmplă în fiecare noapte ca un fiu să-și trezească tatăl dintr-un somn indus de droguri ca să bată câmpii despre o fată pe care a întâlnit-o.

— Vrei să știi care e cea mai frumoasă parte a ei?

Tata ridică din umeri. Știu că vrea să-mi spună să mă car, dar chiar și el știe că e de prost gust să-i spui cuiva să se care după ce a înfundat o lună pușcăria pentru tine.

— Are un fiu.

Asta îl trezește puțin. Se uită la mine.

— E al tău?

Nu răspund. Dacă ar fi ascultat, ar fi știut că am întâlnit-o recent. *Oficial*, cel puțin.

Mă așez în fața lui. Îl privesc direct în ochi.

— Nu. Nu e al meu. Dar dacă ar fi, îți garantez că nu l-aș pune niciodată în situațiile în care m-ai pus tu în ultimii câțiva ani.

Privirea tatei cade pe podea.

— Owen, spune, nu ți-am cerut niciodată să...

— Nici nu mi-ai cerut să nu! strig.

Mă ridic iar, privindu-l dur. N-am mai simțit o asemenea furie față de el până acum și nu-mi place.

Apuc cutia cu pastile și mă duc la bucătărie. Le torn în chiuvetă și dau drumul la robinet. Când toate pastilele au dispărut, mă îndrept spre biroul lui. Îl aud venind după mine când își dă seama ce fac.

— Owen! strigă după mine.

Știu că are și o rețetă legală, pe lângă ce am putut să-i fac rost, așa că trag sertarul de la birou. Acolo mai găsesc o cutie pe jumătate goală. Știe că nu trebuie să încerce, fizic, să mă oprească, așa că se dă la o parte, dar mă imploră întruna să nu fac asta.

— Owen, știi că am nevoie de ele. Știi ce se întâmplă când nu le iau.

De data asta nu îl ascult. Încep să le torn în țeava de scurgere, luptându-mă cu el în același timp.

— Am nevoie de ele!

Strigă, iar și iar, încercând să le apuce în timp ce ele dispar pe țeavă. Reușește să prindă una și o îndeasă pe gură. Mi se întorce stomacul pe dos. Pare mult mai puțin uman când e atât de disperat și de slab.

Când și ultima pastilă dispăre, mă întorc spre el. E atât de stânjenit încât nici nu se poate uita la mine. Mă apropiu de el și mă sprijin de dulap, în timp ce vorbesc cât pot de calm.

— Am văzut cum se poartă cu fiul ei. Am văzut ce sacrificii face pentru el, spun. Am văzut până unde poate ajunge un părinte ca să se asigure că un copil are parte de tot ce e mai bun în viață. Și când o văd cu el, mă gândesc la noi și la cât de distrus ești, tată. Am fost complet distruși încă din noaptea aceea. Și, în fiecare clipă de atunci, tot ce mi-am dorit a fost să văd că îți revii. Dar nu ți-ai revenit. Situația s-a tot înrăutățit, iar eu nu pot sta aici să asist la asta. Te sinucizi, iar eu nu voi mai permite ca vina de a te vedea suferind să mai scuze tot ce fac pentru tine.

Mă întorc și mă îndrept spre ușă, dar nu înainte de a trece pe lângă șemineu și a lua fotografia. Trec apoi pe lângă el și mă îndrept spre ieșire.

— Owen, așteaptă!

Mă opresc înainte să cobor scările și îl privesc. Stă în ușă, așteptând să strig din nou. Dar nu o fac. În clipa în care-i văd ochii lipsiți de viață, vina mi se strecoară iar în suflet.

— Așteaptă, repetă el.

Nici măcar nu sunt sigur că știe ce-mi cere. Știe doar că nu a mai văzut niciodată latura asta a mea. Latura hotărâtă.

— *Nu pot* să aștept, tată. Am așteptat ani de zile. Nu mai am nimic de oferit.

Îi întorc spatele și plec.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Auburn

— **A**J, vrei cu fulgi de ciocolată sau cu afine?
Suntem la cumpărături: eu, AJ și Trey. Ultima dată când am fost în acest Target a fost cu Owen, iar de atunci a trecut ceva vreme. Aproape trei luni, mai precis. Nu că aș ține socoteala. Bine, da, țin socoteala. Fac tot ce pot să mă abțin. Am încercat să mă concentrez pe relația dintre mine și Trey, însă îl compar mereu cu Owen.

Abia dacă l-am cunoscut pe Owen, însă, cumva, a atins o parte din mine pe care nu o mai atinsese nimeni de la Adam încoace. Și, în ciuda lucrurilor pe care le-a făcut, știu că Owen e o persoană bună. Oricât aș încerca să depășesc durerea pe care o simt în piept când mă gândesc la el, sentimentul e tot acolo, iar eu mă simt pierdută și nu știu cum să-l fac să dispară.

— Mami, spune AJ trăgându-mă de tricou. Pot?

— Să ce? îl întreb, revenindu-mi din transă.

— Să primesc o jucărie.

Încep să clatin din cap, însă Trey răspunde înainte să am șansa să refuz.

— Da, hai să ne uităm la jucării. Îl ia pe AJ de mână și începe să meargă cu spatele. Ne vedem la jucării când termini, îmi spune și-mi întoarce spatele.

Mă uit la ei. Râd amândoi, iar mânuța lui AJ e complet pierdută în mâna lui Trey. Mă face să mă urăsc pentru că nu mă străduiesc mai mult. Trey îl iubește pe AJ, iar AJ îl iubește pe Trey, în timp ce eu sunt absolut egoistă, doar fiindcă nu simt aceeași conexiune cu Trey pe care o simțeam cu Owen. Mi-am petrecut doar două zile din viață cu Owen. Atât. Probabil aș fi găsit ceva care să nu-mi placă la el, dacă am fi fost împreună mai mult, așa că e foarte posibil să fiu încântată de *ideea* de Owen, și nu de sentimentele reale pentru el.

Dacă privesc lucrurile așa, mă simt ceva mai bine. Poate că nu am simțit o conexiune imediată cu Trey, dar se dezvoltă de la o zi la alta, mai ales când văd cum se poartă cu AJ. Oricine îl poate face fericit pe AJ mă face fericită și pe mine.

Pentru prima dată de ceva vreme, mă surprind zâmbind cu gândul la Trey, și nu la Owen. Iau majoritatea lucrurilor de pe listă înainte să mă îndrept spre raionul cu jucării. O iau pe scurtătură printre articolele sportive și mă opresc imediat după colț.

Dacă soarta îmi joacă feste, aceasta e cea mai urâtă.

Owen se holbează la mine cu aceeași neîncredere pe chip care sunt sigură că se reflectă și pe al meu. Într-o clipă, tot ce

am încercat să simt pentru Trey se reduce de zece ori și se îndreaptă spre Owen. Apuc căruciorul cu ambele mâini și mă întreb dacă să mă întorc sau nu în direcția opusă, fără să îi vorbesc. Ar înțelege, sunt sigură.

Cred că în sinea lui duce aceeași luptă, fiindcă ne-am oprit amândoi de îndată ce ne-am văzut. Niciunul nu vorbește. Niciunul nu se retrage.

Amândoi ne holbăm.

Întregul meu corp simte această privire, iar eu simt o durere fizică în fiecare parte a corpului. Singurul motiv pentru care m-am îndoit de relația dintre mine și Trey se află în fața mea, amintindu-mi ce ar trebui să simt cu adevărat pentru o persoană.

Owen zâmbește, iar eu îmi doresc brusc să ne aflăm la raionul de produse de curățenie, fiindcă va trebui să mă adune cineva cu mătura de pe podea.

Se uită în stânga și în dreapta, înainte ca privirea să i se oprească din nou asupra mea.

— Raionul treisprezece, spune el rânjind. Trebuie să fie mâna destinului.

Zâmbesc, dar zâmbetul mi se șterge de pe buze când aud vocea lui AJ.

— Mami, uite! spune el aruncând două jucării în cărucior. Trey a spus că le pot primi pe amândouă.

Trey.

Trey, Trey, Trey, care probabil că acum se află chiar în spatele meu, ținând cont de reacția lui Owen, care devine rigid și se îndreaptă de spate, apucându-și căruciorul cu ambele mâini. Ochii i se ațintesc asupra cuiva din spatele meu.

O mână se strecoară și îmi înconjoară talia, apucându-mă posesiv. Trey se află chiar lângă mine și îl simt privindu-l pe Owen. Îmi mângâie spatele, iar buzele lui îmi ating obrazul. Închid ochii, fiindcă nu vreau să văd privirea lui Owen.

— Haide, iubito, spune Trey, îndemnându-mă să mă întorc spre el.

Nu mi-a mai zis niciodată așa. Știu că folosește termenul de față cu Owen doar ca relația noastră să pară mai apropiată decât este.

După ce mă trage încă o dată de mână, mă întorc și plec cu Trey.

Terminăm de cumpărat și cele câteva lucruri rămase pe listă. Trey nu vorbește cu mine deloc. Discută în continuare cu AJ, însă îmi dau seama că e supărat. Simt un nod în stomac de nervi, fiindcă nu m-a mai tratat niciodată cu răceală și nu știu la ce să mă aștept.

Atitudinea lui continuă și când stăm la coadă să plătim la casă, apoi în drum spre mașină. Încarcă toate cumpărăturile în portbagaj, în timp ce eu îi pun lui AJ centura, pe bancheta din spate. După ce-l prind bine în scaunul pentru copii, închid portiera și-l văd pe Trey sprijinindu-se de mașină și privindu-mă. Stă atât de nemișcat, încât nici nu pare că respiră.

— Ai vorbit cu el?

Dau din cap.

— Nu. Tocmai luasem colțul înainte ca tu și AJ să apăreți.

Brațele lui Trey sunt încrucișate la piept, iar maxilarul — încleștat. Privește peste umărul meu timp de câteva secunde, înainte să-și coboare iar privirea asupra mea.

— Ți-ai tras-o cu el?

Mă îndrept de spate, șocată de întrebare, mai ales fiindcă stăm chiar lângă portiera unde se află AJ. Privesc în mașină, însă AJ e concentrat pe jucării și nicidecum la noi doi. Când mă uit iar la Trey, cred că sunt mai supărată decât el.

— Nu poți fi supărat fiindcă m-am întâlnit cu cineva la supermarket, Trey. Nu controlez eu cine își face cumpărăturile aici.

Încerc să trec de el, însă mă apucă de mână și mă izbește de mașină, strivindu-mă cu greutatea lui. Ridică o mână, mă apucă de cap și își coboară gura lângă urechea mea. Inima îmi bate frenetic, fiindcă habar n-am ce vrea să facă.

— Auburn, spune. Vocea lui e o șoaptă adâncă, amenințătoare. A fost în apartamentul tău. A fost în dormitorul tău. A fost în nenorocitul ăla de cort cu tine. Acum am nevoie să-mi spui dacă a fost vreodată în *tine*.

Dau din cap, fac tot ce pot ca să-l liniștesc, fiindcă AJ e la nici un metru distanță, în mașină. Mă apucă de încheietură cu mâna dreaptă, cerând un răspuns. Voi spune orice e nevoie ca să mă asigur că nu-și pierde cumpătul acum.

— Nu, șoptesc eu. N-a fost așa. Abia dacă-l cunoșteam.

Trey se îndepărtează câțiva centimetri și mă privește în ochi.

— Bine, spune. Fiindcă, după cum se uita la tine, am crezut altceva.

Mă sărută pe frunte și eliberează puțin presiunea din jurul încheieturii mele. Îmi zâmbește, dar zâmbetul are efectul opus. Mă sperie că temperamentul lui se poate schimba atât de repede. Mă îmbrățișează și își îngroapă fața în părul meu. Respiră ușor.

— Iartă-mă, șoptește. Hai să plecăm.

Îmi deschide portiera din dreapta și o închide după ce urc. Expir, ușurată că momentul s-a încheiat, însă știind prea bine că reacția lui este un fanion roșu imens.

De parcă mi-ar fi fost atrasă atenția într-acolo, văd o mașină în parcare. Owen stă chiar lângă ea, privind în direcția mea. După expresia lui îmi dau seama că a văzut tot ce s-a întâmplat. Dar, de la distanță, ar fi putut părea un moment de tandrețe, și nu ceea ce a fost de fapt. Asta poate explica și privirea chinuită a lui Owen.

Deschide portiera în același timp cu Trey. Mă uit la Owen suficient cât să-l văd ridicând o mână, ducând-o la piept și strângând-o. Cuvintele pe care mi le-a spus despre cât îi este de dor de mama și de fratele lui îmi apar în minte. *Uneori mi-e atât de dor de ei încât mă doare chiar aici, de parcă cineva mi-ar strânge inima cu puterea întregii lumi.*

Trey iese din parcare și, chiar înainte ca Owen să-mi dispară din raza vizuală, îmi ridic pe furiș pumnul la piept. Privirile noastre se intersectează până când ne îndepărtăm de tot.

Incidentul de la supermarket de ieri nu a mai fost adus în discuție. Trey și AJ și-au petrecut seara la mine, iar Trey s-a purtat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cât timp i-a pregătit lui AJ clătite cu fulgi de ciocolată. De fapt, Trey a fost într-o dispoziție foarte bună. Nu știu dacă a fost doar de fațadă, ca să se revanșeze pentru scena pe care a făcut-o în parcare, sau dacă într-adevăr se bucură de timpul petrecut cu noi doi.

Buna lui dispoziție subită se putea datora și faptului că urma să nu ne vedem timp de patru zile și nu voia să plece

supărat. A plecat la o conferință în San Antonio, în dimineața asta, iar eu mi-am dat seama, când mi-a spus la revedere seara trecută, că nu-i venea ușor să plece. M-a întrebat în repetate rânduri despre programul meu și despre planurile de weekend. Lydia îl ia pe AJ la Pasadena, pentru o vizită de familie. Dacă n-aș fi lucrat azi, m-aș fi dus cu ei.

Dar nu am plecat, iar acum sunt aici, am un weekend întreg la dispoziție și absolut nimic de făcut. Cred că asta îl stresează pe Trey. Evident, nu are încredere când vine vorba despre Owen.

Și pe bună dreptate. În fond, iată-mă, la două ore după ce Trey a părăsit Dallasul. Sunt în fața atelierului lui Owen. În fiecare zi când trec pe lângă el, strecor o bucățică de hârtie prin fantă. Am lăsat peste douăzeci de mărturisiri în ultimele săptămâni. Știu că e înecat în ele, așa că nu va ști care-mi aparțin. Dar mă face să mă simt bine să le las acolo. Cele mai multe sunt lucruri banale, care nu au legătură cu el. De obicei, sunt legate de AJ și nu le scriu astfel încât Owen să-și dea seama că e vorba despre mine. Sunt sigură că nu ar ghici niciodată că eu sunt cea care le scrie. Dar tot e o formă de terapie.

Privesc mărturisirea pe care tocmai am scris-o.

Mă gândesc la tine de fiecare dată când mă sărută.

O împăturesc și o strecor prin fantă, fără să mă gândesc de două ori. De când l-am văzut la supermarket, ieri, îl simt întruna. Vreau să-i aud din nou vocea. Vreau să-i văd din nou zâmbetul. Îmi repet că mărturisirea aceasta e doar ca să închei povestea și să continui cu Trey, însă știu că, de fapt, motivele mele sunt egoiste.

Iau o altă bucată de hârtie din geantă și scriu repede pe ea.

E plecat din oraș weekendul ăsta.

Strecor hârtia prin fantă, fără ca măcar să o împăturesc. De îndată ce dispare, simt o apăsare în piept și imediat regret ce am făcut. Nu a fost o mărturisire, ci o invitație. Una pe care trebuie să o anulez. Acum. Nu sunt genul ăla de fată.

De ce am făcut asta?

Încerc să-mi strecor degetele prin fantă, știind totuși că hârtia a căzut deja pe podea. Iau o altă bucată din geantă și mai scriu ceva.

Ignoră mărturisirea aceea. Nu era o invitație. Nu știu de ce am scris-o.

Strecor și bucata asta prin fantă și îmi pare rău imediat. Acum chiar par idioată. Din nou, rup o bucată de hârtie și scriu pe ea, știind că ar trebui cumva să fac să dispară hârtia și pixul din preajma mea.

Ar trebui să existe o cale ca oamenii să-și poată anula mărturisirile, Owen. O politică de douăzeci de secunde, de exemplu.

O strecor și pe asta prin ușă și vâr pixul și hârtia în geantă. Ce-am făcut?

Îmi pun geanta pe umăr și mă îndrept spre salon. Jur că este cel mai jenant lucru pe care l-am făcut. Poate că n-o să le citească până luni și atunci deja weekendul se va fi încheiat.

Au trecut opt ore de la gafele de azi-dimineață, de la atelierul lui Owen. Am avut mult timp să mă gândesc de ce mi s-a

părut în regulă să scriu asemenea lucruri ca el să le citească. Știu că a fost un moment de slăbiciune, însă nu e corect din partea mea să îi fac asta. Dacă, în scurta perioadă petrecută împreună, a ajuns să simtă într-adevăr ceva pentru mine, faptul că refuz să fiu cu el îi scapă de sub control. Apoi mă trezesc lăsând bilețele idioate, așa cum am făcut de-a lungul ultimelor săptămâni, deși azi a fost prima zi când am lăsat mărturisiri care se refereau la noi.

Totuși, am luat o decizie și, chiar dacă nu simt pentru Trey ce simte el pentru mine, nu l-aș trăda niciodată. Odată ce îmi iau un angajament față de cineva, sunt genul de persoană care îl onorează.

Am discutat despre faptul de a nu mai ieși cu altcineva, dar eu nu simt ca și cum *noi* ne-am întâlni. Asta înseamnă că trebuie să găsesc o cale să nu mă mai gândesc la Owen. Trebuie să nu-mi mai fac griji pentru el. Trebuie să nu mai trec pe lângă atelierul lui, mai ales că știu că sunt alte trasee pe care le pot alege. Trebuie să mă concentrez pe relația mea cu Trey, fiindcă, dacă vreau ca Trey să joace un rol în viața lui AJ, trebuie să mă implic, pentru ca lucrurile să meargă.

Trey a fost bun cu mine. Știu că scena de gelozie de ieri din parcare m-a speriat, dar nu-l pot învinui. Să ne vadă împreună pe mine și pe Owen l-a făcut, cel mai probabil, să se simtă nesigur, așa că firește că a reacționat furios. Și se poartă frumos cu AJ. Ar putea avea grijă de noi într-un fel în care eu singură nu pot. Nu există alt motiv pe lume, în afară de egoismul meu, pentru care să nu vreau ca lucrurile cu Trey să meargă bine.

— Plec, spune Donna, trăgând cu ochiul de după colț. Te deranjează să încui tu?

Donna este cea mai nouă angajată și e aici de două săptămâni. Are deja mai mulți clienți decât mine și se descurcă mai bine. Nu că eu nu m-aș pricepe deloc, însă nu sunt grozavă. E greu să fii bun la ceva ce nu-ți place.

— Deloc.

Își ia la revedere, iar eu termin de spălat bolurile pentru vopsele în chiuvetă. La câteva minute după ce pleacă, clopoțelul sună, anunțând că a intrat cineva în salon. Trec pe lângă separeu, ca să spun oricui ar fi venit că am închis pe ziua de azi, însă îmi înghit cuvintele când îl văd.

Stă la ușa din față, privind în jur. Când ochii îi cad asupra mea, cântecul care se aude din boxa de deasupra capului meu se oprește și o tăcere apăsătoare umple încăperea.

Dacă aș simți pentru Trey chiar și o zecime din ce simt pentru Owen, care stă în partea cealaltă a camerei acum, relația noastră ar putea să funcționeze fără probleme.

Dar nu simt asta față de nimeni altcineva. Doar față de Owen.

Se îndreaptă spre mine, plin de încredere. Eu nu mă mișc. Nici măcar nu sunt sigură că îmi mai bate inima. Știu că plămânii nu-mi mai funcționează, fiindcă nu am mai tras aer în piept de când l-am văzut.

Se oprește la vreo doi metri de mine. Privirea nu i s-a abătut de la mine nici măcar o clipă și nu-mi mai pot controla respirația. Simpla lui prezență mă tulbură fizic.

— Salut, spune.

Pe chip are o expresie precaută. Nu dezvăluie nicio emoție.

Nu știu dacă e supărat din cauza mărturisirilor mele, dar e aici, așa că a știut că sunt de la mine. Cum nu reușesc să îi

răspund la salut, privește repede peste umăr. Își trece o mână prin păr și se întoarce spre mine.

— Ai timp de un tuns? mă întreabă.

Ochii mei se îndreaptă spre părul lui, care e mult mai lung decât ultima dată.

— Ai încredere în mine să-ți tai din nou părul?

Sunt șocată de cât de jucăușă mi-e vocea. Indiferent de împrejurări, lucrurile par atât de ușoare când sunt cu el.

— Depinde. Ești trează?

Zâmbesc, ușurată că poate să-mi întoarcă replicile, în mijlocul acestui război rece. Încuviințez și arăt spre partea din spate a salonului, unde se află chiuvetele. Vine spre mine, iar eu mă îndrept spre el, croindu-mi drum spre ușa din față, ca să o încui. Tot ce-mi lipsește e să intre cineva care nu trebuie să-l vadă aici.

Când mă întorc în spate, s-a așezat deja pe același scaun pe care i-am spălat părul ultima dată. Și, la fel ca data trecută, nu-și ia ochii de la mine nicio clipă. Verific apa înainte să îi clătesc părul, apoi îmi torn șampon în palmă și îi masez scalpul până când face spumă. Pentru câteva secunde, ochii i se închid, iar eu profit de ocazie să mă uit lung la el.

Îi redeschide imediat ce încep să îi clătesc părul, așa că privesc repede în altă parte.

Aș vrea să spună ceva. Dacă e aici, există un motiv pentru asta. Și nu motivul e ca să mă privească.

După ce-i termin de spălat părul, ne ducem în tăcere în partea din față. Se așază pe scaun și îi usuc părul cu un prosop. Nu sunt sigură că respir în timp ce-i tai părul, dar fac tot ce

pot să mă concentrez asupra părului, și nu asupra lui. Nu a mai fost niciodată atâta liniște în salon.

Dar nici atâta gălăgie.

Nu-mi pot opri gândurile care-mi aleargă prin minte. Gânduri care mă poartă la cum era când mă săruta. Gânduri la cum m-a făcut să mă simt când mă ținea în brațe. Gânduri la felul în care discuțiile noastre erau atât de firești și de reale, încât nu-mi doream să se termine.

Când termin cu o ultimă mișcare din foarfecă, îi pieptăn părul și îl curăț. Îndepărtez pânza protectoare și o scutur. O împăturesc și o pun în dulap.

Se ridică și își scoate portofelul. Pune o bancnotă de cincizeci de dolari pe tejghea și apoi își bagă portofelul la loc în buzunar.

— Mulțumesc, spune cu un zâmbet.

Se întoarce să plece, iar eu clatin imediat din cap, pentru că nu vreau să-l las să plece. Nu am discutat despre mărturisiri. Nici măcar nu mi-a spus de ce a trecut pe aici.

— Așteaptă, îi zic.

Chiar când ajunge la ușă, se întoarce încet. Încerc să-mi dau seama ce să-i spun, dar nimic din ce aș vrea nu-mi iese pe gură. În schimb, mă uit la bancnotă și o înșfac.

— Sunt prea mulți bani aici, Owen.

Privește în tăcere, parcă o eternitate, înainte să deschidă ușa și să iasă, fără un cuvânt.

Cad pe scaun, complet năucită de reacția lui. Ce-aș fi vrut să facă? Să facă o mișcare? Să mă invite la el?

N-aș fi fost mulțumită cu niciuna din variante, iar faptul că sunt necăjită că nu s-a întâmplat nimic mă face să mă simt oribil.

Mă uit la bancnota din mâna mea. Remarc pentru prima dată că are ceva scris pe spate. O întorc și citesc mesajul scris cu o cariocă neagră.

Am nevoie măcar de o noapte cu tine. Te rog.

Strâng pumnul și îl țin apăsat pe piept. Bătăile neregulate ale inimii mele și expansiunea rapidă a plămânilor, ca să intre mai mult aer, sunt singurele două lucruri asupra cărora mă pot concentra acum.

Arunc banii pe teighea și îmi afund capul în palme.

Doamne! Of, Doamne! Niciodată nu mi-am mai dorit atât de mult să fac ceva greșit.

Când mă opresc în fața atelierului, mă gândesc la o decizie de care nu voi fi mândră mâine. Dacă intru, știu ce se va întâmpla între noi. Și, chiar dacă știu că Trey nu e în oraș, iar șansa ca el să afle vreodată e aproape inexistentă, tot nu înseamnă că e în regulă.

Gândul că ar putea afla nu mă face să-mi doresc asta mai puțin.

Înainte de a putea măcar să iau o decizie de una singură, ușa se deschide, iar mâna lui Owen se întinde după a mea. Mă trage în atelierul întunecat și închide ușa după mine, încuind-o. Aștept să mi se obișnuiască ochii cu întunericul și conștiința cu ideea că mă aflu aici. În atelier.

— N-ar trebui să stai afară așa, îmi spune. Cineva te poate vedea.

Nu știu la cine se referă, dar nu sunt șanse ca Trey să mă vadă azi, fiindcă e în San Antonio.

— E plecat din oraș.

Owen se află la mai puțin de un metru distanță, privindu-mă cu capul înclinat într-o parte. Văd un zâmbet slab pe chipul lui.

— Așa mi s-a spus.

Îmi privesc picioarele, stânjenită. Închid ochii și încerc să mă conving să plec. Risc totul aflându-mă aici. Știu că, dacă aș putea să opresc gândurile care-mi trec prin minte, aș putea să-mi dau seama că nu-i o mișcare inteligentă. Indiferent dacă suntem îndrăgostiți sau nu, să fiu cu el nu va îmbunătăți situația. Ci o va înrăutăți, fiindcă, mai mult ca sigur, îl voi dori și mai mult după seara asta.

— N-ar trebui să fiu aici, spun repede.

Mă privește cu aceeași expresie neclintită.

— Dar ești.

— Doar fiindcă m-ai tras înăuntru fără să mă întreb.

Râde încetșor.

— Stăteai în fața ușii, încercând să iei o decizie. Te-am ajutat doar să iei decizia potrivită.

— Dar nu am luat încă nicio decizie.

— Ba da, Auburn. Ai luat multe decizii. Ai decis să fii cu Trey, pe termen lung. Iar acum ai decis să fii cu mine în noaptea asta.

Îmi mușc buza de jos și privesc în altă parte. Nu-mi place comentariul lui, indiferent cât e de adevărat. Uneori adevărul doare, iar când ți-l spune cineva-n față pare și mai dur decât este.

— Nu ești corect.

— Nu, sunt egoist.

— E același lucru.

Face un pas înspre mine.

— Nu, Auburn, nu e. Incorect ar fi să-ți dau un ultimatum. Să fiu egoist înseamnă să fac asta.

Buzele lui se lipesc de ale mele, cu putere și intenție. Măinile mi se strecoară în păr și îmi cuprind ceafa. Mă sărută pentru toate săruturile pe care își dorește să mi le fi dat în trecut și pe care își va dori să mi le dea în viitor.

Toate deodată.

Măinile lui îmi alunecă pe spate și mă trage spre el. Nu sunt sigură unde sunt mâinile mele acum. Cred că mă țin de el cu disperare, însă fiecare parte din mine, cu excepția gurii, mi-a amorțit complet. Singurul lucru de care sunt perfect conștientă este gura lui, lipită de a mea. Tot ce știu acum e că mă sărută.

E singurul lucru la care vreau să mă gândesc.

Dar să mă ia naiba dacă Trey nu își croiește drum în gândurile mele. Nu-mi pasă cât de puternice sunt sentimentele mele față de Owen, loialitatea mea este față de Trey. Acțiunile lui Owen m-au împins să iau o decizie, iar acum trebuie să suportăm amândoi consecințele.

Găsesc puterea să mă separ de el, împingându-l în piept. Gurile noastre se despart, dar mâinile mele îi apasă în continuare pieptul. Îi pot simți respirația găfăită și, știind că și el simte la fel ca mine, îmi e aproape de ajuns ca să-l trag din nou spre gura mea.

— Trey, spun fără suflare, acum sunt cu Trey.

Owen închide ochii, de parcă l-ar dura să audă numele acesta. Respiră atât de greu încât trebuie să-și recapete suflul înainte să răspundă. Deschide ochii și îi fixează asupra mea.

— Angajamentul pe care ți l-ai luat e singurul lucru care te leagă de Trey. Ridică mâna și își lipește palma de bluza mea, peste inima mea. Celelalte părți din tine sunt cu mine.

Cuvintele lui mă afectează mai mult decât sărutul. Încerc să respir, dar mâna cu care îmi apasă inima nu mi-o permite. Face un pas mai aproape, până când suntem lipiți unul de altul. Ține palma în continuare pe pieptul meu, însă cealaltă mână e acum înfășurată în jurul taliei mele.

— Nu te face să simți asta, Auburn. Nu-ți face inima să bată nebunește, de parcă ar dori să iasă din piept.

Închid ochii și mă sprijin de el. Cred că trupul meu ia o decizie pentru mine, fiindcă mintea mea a pierdut, cu siguranță, controlul. Îmi apăs fața pe gâtul lui și ascult în tăcere ritmul respirațiilor noastre, care nu încetinește. Cu cât stăm aici mai mult și cu cât spune mai multe, cu atât ne crește dorința. Pot să o simt în felul cum mă ține. Pot să o simt în pledoaria disperată din vocea lui. Pot să o simt din felul în care respiră.

— Înțeleg de ce a trebuit să-l alegi pe el, îmi spune. Nu-mi place, dar înțeleg. Mai știi și că, dacă-mi dăruiești mie o noapte, nu înseamnă că s-ar putea să-i oferi lui o eternitate. Dar, cum am spus, sunt egoist. Iar dacă o noapte cu tine e tot ce pot avea, accept. Îmi ridică capul de pe umărul lui și îmi înclină fața, ca să mă uit la el. Iau orice ești dispusă să-mi dai. Pentru că știi că, dacă vei ieși pe ușa asta, peste zece sau douăzeci de ani ne vom dori să ne fi ascultat inimile, când ne vom gândi la seara asta.

— Asta mă sperie, îi spun. Mi-e teamă că, dacă-mi ascult inima o dată, nu știu cum să o ignor de acum încolo.

Owen își coboară gura asupra gurii mele și spune șoptit:

— Dacă aş avea eu norocul ăsta...

Buzele noastre se întâlnesc iar şi, de data asta, sunt foarte conştientă de fiecare parte din mine. Îl trag spre mine cu aceeaşi disperare cu care mă trage spre el. Gura lui e peste tot şi mă sărută uitând de tot, ştiind că sărutul înseamnă că sunt de acord cu orice-mi cere. E felul meu de a-i spune că putem avea noaptea asta.

— Am nevoie de tine la etaj, spune el. Acum.

Ne croim drum pe podeaua atelierului, însă niciunul nu-şi poate ţine mâinile şi gura departe, aşa că durează o vreme. Odată ajunşi la scări, începe să le urce cu spatele, ceea ce face săruturile aproape imposibile. Când îşi dă seama că nu ajungem nicăieri aşa, mă ia de mână şi se întoarce, trăgându-mă în sus pe scări, până când ajungem în apartament.

Când gura lui o întâlneşte din nou pe a mea, e un sărut complet diferit de cel de mai devreme. Îmi cuprinde capul între mâini şi mă sărută încet. Încet, profund, cu suşuri, coborâşuri şi adâncimi.

Mă sărută de parcă i-aş fi pâza pe care pictează.

Mă apucă de ambele mâini şi îşi trece degetele printre ale mele. Fruntea lui o întâlneşte pe a mea când sărutul se termină.

Nimeni nu m-a mai făcut să simt atât de multe. Nici măcar Adam. Şi poate că felul în care mă simt când mă sărută este o senzaţie atât de rară încât nu o voi mai încerca niciodată după noaptea asta.

Gândul acesta mă sperie şi îmi pecetluieşte soarta până dimineată, fiindcă orice simt când sunt cu Owen ar trebui preţuit. Chiar şi în ciuda loialităţii faţă de Trey.

Şi, sincer, nu îmi pasă ce fel de persoană devin.

— Mi-e teamă că nu voi mai simți niciodată asta cu altcineva, șoptesc.

— Mi-e teamă că vei mai simți, îmi spune strângându-mi mâinile.

Mă trag înapoi și îl privesc, fiindcă vreau să știe că sentimentele mele pentru Trey nu se vor compara niciodată cu acestea.

— N-o să simt niciodată asta cu el, Owen. Nici pe departe.

Mutra lui nu exprimă ușurare, cum mă așteptam. De fapt, pare că am spus ceva neplăcut.

— Aș vrea să poți, spune el. Nu vreau să mă gândesc că-ți vei petrece viața cu un om care nu te merită.

Mă înconjoară cu brațele, iar eu îmi îngrop din nou fața în scobitura umărului său.

— Nu asta am spus, zic. Nu spun că mă merită mai mult sau mai puțin decât tine. Doar că simt o conexiune diferită cu tine, și asta mă sperie.

Mâinile lui îmi cuprind ceafa și își apropie gura de urechea mea.

— Poate crezi că te merită la fel de mult ca mine, însă asta-ți tot spun, Auburn.

Mâinile lui coboară și îmi cuprind coapsele, apoi mă ridică. Mă poartă prin cameră și mă așază pe pat. Se strecoară deasupra mea, ținându-mi capul între antebrațe. Mă sărută ușor pe frunte și pe vârful nasului. Privirile noastre se întâlnesc, iar el mă privește cu mai multă sinceritate decât am văzut vreodată.

— Nimeni nu te merită așa cum te merit eu.

Mâinile lui îmi găsesc nasturele de la blugi. Îi descheie. Buzele lui se lipesc de gâtul meu, iar el continuă să mă convingă prin cuvinte că suntem exact unde trebuie să fim.

— Nimeni nu te vede cum te văd eu.

Închid ochii și îi ascult vocea. Aștept să-mi dea jos blugii și să-i simt atingerea mâinii pe piele. Palmele îi alunecă pe picioarele mele, în lateral, apoi gura lui o acoperă din nou pe a mea.

— Nimeni nu te înțelege așa cum te înțeleg eu.

Se lasă peste mine și, în același timp, limba lui se strecoară în interiorul gurii mele. Gem, iar camera începe să se învârtă. Combinația dintre cuvintele, atingerea și corpul lui peste al meu sunt precum benzina turnată peste foc. Începe să-mi tragă bluza și sutienul peste cap, iar eu nu fac nimic nici să-l ajut, nici să-l opresc. Sunt ca plastilina în mâinile lui.

— Nimeni nu-ți face inima să bată așa ca mine.

Mă sărută și se oprește doar ca să-și scoată tricoul. Reușesc cumva să-mi controlez simțurile ca să-mi dau seama că mâinile mele trag de blugii lui, încercând să-i scoată ca să-l pot simți direct, piele pe piele.

Îmi apasă inima cu mâna.

— Și nimeni nu merită să fie înăuntrul tău dacă nu poate trece mai întâi pe aici.

Cuvintele lui mi se topesc în gură asemenea unor picături de ploaie. Mă sărută ușor, apoi se ridică de pe pat. Îmi țin în continuare ochii închiși, însă aud cum blugii îi cad pe podea și zgomotul unui ambalaj sfâșiat. Îi simt mâinile pe șoldurile mele când îmi apucă lenjeria cu degetele și o scoate. Și numai când se află din nou deasupra mea găsesc forța să deschid iar ochii.

— Spune, șoptește privindu-mă. Vreau să te aud spunând că te merit.

Îmi trec mâinile peste brațele lui, peste curbura umerilor, peste gât și prin păr. Privesc în ochii lui.

— Mă meriți, Owen.

Își lasă fruntea pe o parte a capului meu și mă prinde de picior, ridicându-l, trecându-și-l în jurul taliei mele.

— Și tu mă meriți, Auburn.

Se împinge în mine, iar eu nu sunt sigură ce se aude mai tare: geamătul lui sau exclamația mea bruscă.

— Dumnezeu!

Pătrunde adânc în mine și rămâne nemișcat. Mă privește, abia respirând, dar zâmbind.

— Nu-mi dau seama dacă ai spus asta fiindcă te simți fantastic sau fiindcă te amuzi din nou de inițialele mele.

Zâmbesc, printre icnete.

— Ambele.

Zâmbetele noastre pălesc când începe din nou să se miște. Își ține gura aproape de a mea, însă suficient de departe ca să mă poată privi în ochi. Se mișcă înăuntrul și în afara mea, încet, iar buzele lui încep să împrăștiie sărutări pe ale mele. Gem și am nevoie mai mult decât orice să închid ochii, dar felul în care se uită acum la mine e ceva de care vreau să-mi amintesc de fiecare dată când respir.

Se retrage iar și se împinge în mine când buzele lui îmi ating obrazul. Începe să găsească un ritm între săruturi și își ține ochii ațintiți asupra mea, cu fiecare penetrare.

— Asta e ce vreau să-ți amintești, Auburn, spune el încet. Nu vreau să-ți amintești cum te simți când sunt înăuntrul tău, ci cum te simți când te privesc.

Buzele lui le ating pe ale mele, atât de delicat încât aproape că nu le simt.

— Vreau să-ți amintești cum îți vibrează inima de fiecare dată când te sărut.

Buzele lui le întâlnesc pe ale mele, iar eu încerc să-mi întipăresc în memorie fiecare senzație trezită de săruturile și de vorbele sale. Își trece mâna prin părul meu și îmi ridică ușor capul de pe pat, sărutându-mă apăsător.

Se retrage, ca să ne revenim. Privindu-mă iar în ochi, spune:

— Vreau să-ți amintești mâinile mele și felul în care nu se pot opri din a te atinge.

Mă sărută pe obraz, până când ajunge la ureche.

— Și vreau să-ți amintești că oricine poate face dragoste, dar numai eu merit să fac dragoste cu tine.

Brațele mele îi cuprind gâtul, iar gura lui se strivește de a mea. Mă pătrunde cu putere, iar eu vreau să strig. Vreau să plâng. Vreau să-l implor să nu se oprească niciodată, însă ce-mi doresc și mai mult e acest sărut. Vreau să-mi amintesc totul despre el. Vreau să-mi întipăresc gustul lui pe limbă.

Următoarele câteva minute sunt un amestec de gemete, săruturi, sudoare, mâini și guri. E deasupra mea, apoi eu sunt deasupra lui, apoi din nou el. Când simt cum căldura gurii lui îmi atinge sânul, mă pierd complet. Îmi las capul pe spate, iar ochii mi se închid și inima îmi cade direct în mâinile sale.

Sunt atât de agitată, de amețită, de bucuroasă că am decis să rămân, încât nici nu-mi dau seama când se termină. Încă respir atât de greu, iar inima îmi bate foarte tare în piept. Nu sunt sigură că simpla atingere a orgasmului împreună cu Owen înseamnă sfârșitul acestei experiențe. Pentru că a-mi

reveni după ce am fost cu el e la fel de incredibil ca și ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Zac pe pieptul lui și brațele lui mă înconjoară, iar eu nu m-am gândit că mă voi mai afla vreodată în postura asta: știu unde îmi este locul, însă nu pot face nimic ca să rămân acolo.

Îmi amintește de ziua când a trebuit să-mi iau rămas-bun de la Adam. Știam că sentimentele noastre erau mai profunde decât credea lumea, iar faptul că am fost smulsă de lângă el fără să fiu pregătită a fost o experiență traumatizantă.

Iar acum mi se întâmplă același lucru cu Owen. Nu sunt pregătită să-mi iau rămas-bun. Mi-e teamă să-mi iau rămas-bun.

Dar trebuie, și doare îngrozitor.

Dacă aș ști cum să opresc lacrimile, aș face-o. Nu vreau să mă audă plângând. Nu vreau să știe cât sunt de necăjită că nu putem să ne bucurăm de asta în fiecare zi din viață. Nu vreau să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Când îmi simte lacrimile căzându-i pe piept, nu face nimic ca să le oprească. În schimb, mă ține și mai strâns și își apasă obrazul de creștetul meu. Mâna lui îmi mângâie încet părul.

— Știu, iubita mea, șoptește el, știu.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Owen

Ar fi trebuit să știu că va fi deja plecată când aveam să mă trezesc. I-am simțit bătaile inimii aseară, când se gândea numai la rămas-bun, așa că plecarea ei înainte să fie obligată să o facă nu mă surprinde.

Ce mă surprinde este confesiunea de pe perna de lângă mine. O iau să o citesc, dar nu înainte de a mă muta pe partea ci de pat. Îi mai păstrează încă mirosul. Desfac bucata de hârtie împăturită și îi citesc cuvintele.

Mă voi gândi mereu la noaptea trecută, Owen. Chiar și când nu ar trebui.

Mâna îmi cade pe piept și strâng pumnul.

Deja mi-e dor de ea atât de mult încât mă doare și cred că nu a plecat decât de o oră. Îi citesc confesiunea de câteva ori. E cu siguranță preferata mea acum, dar și cea mai dureroasă.

Mă duc în camera de lucru, scot pânza cu portretul ei neterminat și o așez pe mijlocul podelei. Adun toate materialele de care am nevoie și încep să pictez. Mă uit la confesiune, îmi imaginez exact cum trebuie să fi arătat când o scria și, în sfârșit, am inspirația necesară ca să o termin.

Ridic pensula și încep să pictez.

Nu știu cât timp a trecut. O zi. Două. Cred că m-am oprit de trei ori să mănânc, cel puțin. E întuneric afară și știu asta.

Dar am terminat.

Rareori simt că picturile mele ajung într-un stadiu final. Întotdeauna mai vreau să adaug ceva, mai multe retușuri din pensulă sau o altă culoare. Dar ajung într-un punct în care trebuie să mă opresc și să accept pictura așa cum este.

Sunt în acel punct cu tabloul. Probabil e cel mai realist pe care l-am pictat vreodată.

Expresia ei este întocmai cum vreau să mi-o amintesc. Nu e fericită. De fapt, pare chiar tristă. Vreau să cred că e expresia pe care o va avea de fiecare dată când se va gândi la mine. O privire care dezvăluie cât de dor îi este de mine, chiar dacă nu ar trebui.

Trag pictura într-un loc de lângă perete. Găsesc confesiunea pe care a lăsat-o pe perna mea în dimineața asta și o lipesc pe perete, lângă chipul ei. Trag cutia care conține confesiunile pe care mi le-a lăsat în ultimele săptămâni și le lipesc și pe acelea în jurul tabloului.

Fac un pas în spate și mă uit la tot ce mi-a mai rămas din ea.

— Ce s-a întâmplat cu tine și cu Auburn? întreabă Harrison.
Ridic din umeri.

— Ca de obicei?

— Nici pe departe, clatin din cap.

Ridică o sprânceană.

— Oh, spune. Asta-i ceva nou. Sunt convins că vreau să aud și restul poveștii. Mai ia o bere și o face să alunece peste bar, spre mine. Se apleacă și o desface. Te rog, versiunea scurtă. Închid în câteva ore.

Râd.

— E ușor. Ea e motivul pentru toate, Harrison.

Se uită la mine confuz.

— Ai spus versiunea scurtă. Asta e versiunea scurtă.

Harrison clatină din cap.

— Bine. În cazul ăsta, m-am răzgândit. Vreau versiunea detaliată.

Zâmbesc și îmi privesc telefonul. E deja trecut de ora zece.

— Poate data viitoare. Sunt deja de două ore aici.

Pun banii pe bar și iau o ultimă înghițitură de bere. Harrison îmi face semn cu mâna, iar eu mă întorc la atelier. Tabloul pe care l-am terminat mai devreme ar trebui să fie aproape uscat acum. Cred că va fi primul pe care îl voi pune în dormitorul apartamentului.

Scot cheia din buzunar și o strecor în ușă, dar ușa nu e încuiată.

Știam că am încuiat-o. Nu plec niciodată fără să încui.

Deschid ușa, iar în secunda următoare, lumea mea încremenește. Mă uit în dreapta și în stânga, înaintez puțin în atelier și mă întorc pe călcâie, privind cum tot ce am a fost distrus. Toate lucrurile la care am muncit.

Dungi de vopsea roșie acoperă totul, de la pereți la podea, la fiecare tablou din întreaga zonă de la parter. Primul lucru pe care-l fac e să mă reped la una dintre picturile cele mai apropiate. Ating vopseaua de pe pânză și-mi dau seama că se usucă deja. Se tot usucă, probabil, de vreo oră. Oricine ar fi fost făptașul, a așteptat să plec din atelier în seara asta.

Trey îmi vine imediat în minte și atunci în mine se instalează panica. Urc imediat scările și mă îndrept direct spre camera de lucru. Deschid ușa, mă aplec și mă sprijin pe coapse. Oftez ușurat.

Nu s-a atins de el.

Oricine ar fi fost aici, nu s-a atins de portretul ei. După ce-mi permit câteva minute să-mi revin, mă ridic și mă îndrept spre tablou. Chiar dacă nu a fost atins, ceva e diferit.

Ceva nu e la locul lui.

Și atunci remarc lipsa confesiunii pe care Auburn mi-a lăsat-o pe pernă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Auburn

— **A**ștepti pe cineva? o întreb pe Emory.
Cineva bate la ușă, așa că-mi privesc telefonul.
E trecut de ora zece.

— Nu e pentru mine, scutură ea din cap. Ființele umane nu mă plac.

Râd și mă îndrept spre ușă. Când văd pe vizor că este Trey, oftez din greu.

— Oricine ar fi, pari dezamăgită, spune sec Emory. Trebuie să fie iubitul tău.

Se ridică și se îndreaptă spre dormitorul ei, iar eu sunt bucuroasă că a învățat să-mi respecte intimitatea.

Deschid ușa ca să-l las să intre. Sunt puțin confuză și nu înțeleg ce caută aici. E trecut de ora zece, iar el a spus că se va întoarce de-abia mâine.

De îndată ce deschid ușa, se repede înăuntru. Mă sărută scurt pe obraz și spune:

— Am nevoie la toaletă.

Apariția lui grăbită mă descumpănește o secundă. Îl privesc scoțându-și lucrurile de la centură: pistol, cătușe, cheile de la mașină. Le pune pe toate pe bar, iar eu remarc că pe tâmpile îi curge sudoarea. Pare tulburat.

— Te rog, îi spun făcând semn spre baie. Simte-te ca acasă.

Se îndreaptă spre baie și, imediat ce deschide ușa, am un scurt moment de panică.

— Stai! strig și mă grăbesc după el.

Se îndepărtează de ușa, iar eu trec pe lângă el. Mă duc la chiuvetă și iau toate săpunurile în formă de scoică. Ies din baie, iar el îmi privește mâinile, curios.

— Cu ce să-mi spăl mâinile acum? întreabă.

Arăt din cap spre dulăpior.

— Acolo găsești săpun lichid, îi spun. Mă uit la săpunurile din mâinile mele. Astea nu sunt pentru oaspeți.

Îmi închide ușa în nas, iar eu duc săpunurile în camera mea, simțindu-mă un pic ridicol.

Am probleme serioase.

Pun săpunurile pe noptieră și-mi iau telefonul. Am câteva mesaje necitite și doar unul dintre ele este de la mama. Le citesc. Sunt toate de la Owen. Încep de jos în sus.

Sună-mă.

Ești OK?

E important.

Rochie de carne.

Te rog să mă suni.

Dacă nu-mi răspunzi la mesaj în cinci minute, vin la tine.

Îi scriu imediat înapoi.

Nu veni. Trey e aici.

Apăs pe „trimitere” și îi scriu iar.

Ești bine?

Îmi răspunde imediat.

Cineva a intrat în atelier astă-seară. A distrus totul.

Mâna îmi zboară la gură și icnesc.

A luat confesiunea ta, Auburn.

Îmi simt inima în gât și mă uit repede să văd dacă Trey nu stă cumva în pragul ușii. Nu vreau să-mi vadă reacția acum, căci va vrea să știe cui îi scriu. Îi trimit repede lui Owen un alt mesaj.

Ai sunat la poliție?

Răspunsul lui ajunge chiar când aud cum se deschide ușa de la baie.

Ce să le spun, Auburn? Să vină să-și admire opera?

Citesc mesajul de două ori.

Opera lor?

Șterg dintr-un clic toate mesajele. Pun telefonul jos și încerc să mă port normal, însă ultimul mesaj al lui Owen îmi stăruie în minte. Crede că Trey a făcut asta?

Vreau să cred că Owen greșește. Vreau să cred că Trey nu ar fi capabil să facă una ca asta, dar nu știu ce sau pe cine să mai cred.

Trey apare în prag și mă uit în ochii lui, încercând să obțin indicii, dar mă lovesc ca de un zid.

Îi zâmbesc.

— Te-ai întors mai repede.

Nu-mi răspunde la zâmbet. Inima mea este foarte agitată și nu e de bine.

Trey intră în cameră și se așază pe pat. Își aruncă pantofii pe podea.

— Ce s-a întâmplat cu pisica aia? întreabă. Cum ai zis că o chema, Sparkles?

Înghit în sec. De ce se interesează de pisica lui Owen?

— A fugit, îi spun calmă. Emory a fost distrusă o săptămână.

Încuviințează, mișcându-și maxilarul înainte și înapoi. Întinde o mână și mă apucă de braț. Mă uit în jos, chiar când mă trage spre el. Cad pe pieptul lui, țeapănă ca o scândură. Mă cuprinde în brațe și mă sărută pe creștet.

— Mi-a fost dor de tine, așa că am venit mai devreme.

Se poartă frumos. *Prea* frumos. Ridic garda.

— Ghici ce? spune.

— Ce?

Mâna lui îmi atinge părul și îmi trece degetele prin el.

— Am găsit o casă azi.

Mă retrag și mă uit la el, iar Trey îmi trece o șuviță după ureche.

— N-am știut că erai în căutare de case.

Zâmbește.

— Mă gândeam să iau ceva mai mare. Acum că mama s-a mutat aici, m-am gândit să-i las ei casa, fiindcă a fost a ei de la început. Oricum, e mai bine să avem mai multă intimitate. Casa pe care am găsit-o are o curte în spate, cu gard. E pe Bishop, lângă parc. E un cartier foarte bun.

Nu zic nimic, fiindcă sună de parcă ar vrea să spună că azi a găsit o casă pentru *noi*. Gândul ăsta mă îngrozește.

— Mama a venit cu mine, să arunce o privire. I-a plăcut mult. A spus că lui AJ i-ar plăcea acolo.

Nu mi-o pot imagina pe Lydia spunând că lui AJ i-ar plăcea ceva ce nu e al ei.

— Chiar a spus asta?

Trey încuviințează, iar eu mă trezesc imaginându-mi cum ar fi să pot locui în aceeași casă cu AJ, într-un cartier bun, cu o curte în spate. Și, din nou, mi se pare că ar putea să merite osteneala. Nu-l voi iubi niciodată pe Trey cum l-am iubit pe Adam și nu voi simți niciodată cu el compatibilitatea pe care o am cu Owen, dar Adam și Owen nu-mi pot oferi singurul lucru de care am nevoie în viață. Numai Trey poate.

— Ce vrei să spui, Trey?

Îmi zâmbește și-mi dau seama că poate Owen s-a înșelat. Dacă Trey a fost răspunzător de distrugerea atelierului, nu ar fi aici, spunând lucrurile pe care le spune acum. Ar fi livid, fiindcă ar ști că acea confesiune îmi aparține.

— Spun că nu e un joc pentru mine, Auburn. Îl iubesc pe AJ și vreau să știu că suntem amândoi implicați în asta. Împreună.

Se mișcă până ajunge deasupra mea, apoi se întinde să mă sărute. Ne întâlnim deja de două luni și i-am permis doar să mă sărute. Nu sunt pregătită să merg mai departe, dar știu că el este. Și știu că s-a cam săturat să aștepte.

Geme, iar limba îi pătrunde mai adânc în gura mea. Strâng din ochi și urăsc să mă prefac că e totul în regulă. Dar, în sine mea, trag de timp, oferindu-mi un moment să mă gândesc ce

să fac mai departe, fiindcă mesajele de la Owen încă îmi stăruie în minte.

Ca să nu mai spun că Owen ar putea fi deja în drum spre apartamentul meu.

Măinile lui Trey devin mai lacome, atingându-mă și pipăindu-mă. Gura i se mișcă dur peste a mea și începe să mă sărute peste tot, pe când cu o mână îmi descheie nasturii de la bluză.

Vreau să-i spun să înceteze, dar se petrece totul atât de repede încât nu pot găsi un moment să îl resping. Mâna lui îmi descheie blugii și degetele îmi ating lenjeria, iar eu nu mai pot suporta. Îmi înfig călcâiele în saltea și îl împing la o parte, încercând să mă ridic pe pat.

Se îndepărtează pentru o secundă și mă privește, dar nu-mi găsesc cuvintele. Pentru că nu spun nimic, gura lui o apasă iar pe a mea, cu și mai multă putere. Nu a primit un refuz clar, așa că bănuiesc că i se pare în regulă.

— Trey, oprește-te, zic apăsându-i pieptul.

Se oprește imediat și își afundă fața în pernă. Geme, frustrat, și nu știu ce să mai spun. Orice aș zice, l-ar înfuria și mai mult.

Mâna lui e încă în blugii mei și, deși nu îl sărut, continuă să înainteze până când mă văd nevoită să-i dau mâna la o parte. Își apasă palma pe pat, lângă mine, și se ridică până când chipul lui e la câțiva centimetri de al meu. Privirea îi e furioasă, dar nu furia mă sperie, ci dezgustul.

— Poți să ți-o tragi cu fratele meu mai mic la cincisprezece ani, dar nu cu mine, ca adult?

Cuvintele lui mă rănesc. Mă rănesc atât de mult încât trebuie să închid ochii și să îi întorc spatele.

— Nu mi-am tras-o cu Adam, îi spun. Mă întorc încet spre el, din nou, și îl privesc drept în ochi. Am făcut dragoste cu Adam.

Își coboară fața până când gura lui e chiar deasupra urechii mele. Căldura respirației lui îmi face pielea ca de găină.

— Dar atunci când Owen ți-o trăgea în patul lui, era tot *dragoste*?

Respir întretăiat.

Întregul corp mi se încordează și știu că, dacă încerc să fug, o să mă oprească. Mai știu și că, dacă nu încerc să fug, o să-mi facă rău.

Nu am mai fost niciodată atât de speriată.

Rămâne deasupra mea, cu gura lipită de urechea mea. Nu vorbește, dar nici nu e nevoie. Mâna lui arată clar care-i sunt intențiile, pe măsură ce-și croiește drum în interiorul blugilor mei, din nou.

Pentru o fracțiune de secundă, mă întreb dacă ar trebui să-l las să facă asta. Dacă aș tăcea și dacă l-aș lăsa să ia ce vrea, poate că ar fi de ajuns ca să ierte ce s-a întâmplat între mine și Owen. Nu pot să permit ca asta să intervină între mine și fiul meu.

Dar gândurile astea durează doar o secundă, fiindcă în niciun caz nu voi permite ca AJ să crească având o mamă lipită de coloană vertebrală.

— Dă-te jos de pe mine.

Nu face asta. Își înalță capul și mă privește cu un rânjel atât de rece încât mă străbate un fior. Nu-l mai recunosc acum. Nu am mai văzut niciodată partea asta a lui.

— Trey, te rog.

Mâna lui e dură, iar eu îmi strâng picioarele, însă asta nu-l oprește să le despartă cu forța. Îl împing, dar slăbiciunea mea e jenantă, în comparație cu puterea lui. Gura lui o apasă iar pe a mea și, când încerc să mă întorc, îmi mușcă buza, forțându-mă să îl sărut.

Simt gust de sânge.

Încep să suspin, de îndată ce începe să-și descheie blugii.

Nu se poate întâmpla una ca asta.

— Am spus să te oprești.

Nu e vocea mea, nici a lui Trey, dar cuvintele îl fac să se oprească. Ridic privirea și o văd pe Emory, stând în prag, cu un pistol îndreptat spre noi. Trey se întoarce lent către ușă. Când o vede, se rostogolește cu grijă pe spate, cu palmele la vedere.

— Îți dai seama că ameninți cu arma un ofițer de poliție, spune el calm.

Emory râde.

— Îți dai seama că împiedic un viol, nu?

Trey se ridică încet, iar ea ridică pistolul și mai sus, ținându-l îndreptat asupra lui.

— Nu știu ce crezi că se petrece aici, dar dacă nu îmi dai pistolul, o să fii într-o mare belea.

Emory se uită la mine, dar ține pistolul îndreptat către Trey.

— Cine crezi că va fi în belea, Auburn? Polițistul care te atacase sau colega ta de apartament, care l-a împușcat în bijuteriile familiei?

Din fericire, întrebarea ei este retorică, fiindcă eu plâng prea tare ca să pot răspunde. Trey își trece palma peste gură și apoi își strânge maxilarul, încercând să-și dea seama cum să iasă din încurcătura în care singur s-a băgat.

Emory se concentrează asupra lui.

— O să ieși din apartament până la capătul coridorului. O să-ți arunc pistolul și cheile pe podea, după ce ai ieșit din raza mea vizuală.

Îl simt pe Trey privindu-mă, dar eu nu mă uit la el. Nu pot. Mă mângâie ușor pe braț.

— Auburn, doar știi că nu ți-aș face rău. Spune-i că a făcut o confuzie.

Simt că vrea să-mi mângâie fața, dar vocea lui Emory îl oprește.

— *Ieși dracului afară!* urlă ea.

Încă o dată, Trey ridică mâinile în aer. Apoi se ridică încet de pe pat și se încheie la blugi. Se apleacă să-și ia pantofii.

— Lasă-i. Ieși, spune Emory ferm.

Merge încet cu spatele spre ușă, în timp ce Trey se îndreaptă spre ea. Îi privesc ceafa, în timp ce se îndreaptă spre ușa de la intrare, iar Emory îl urmărește.

— Până la capătul coridorului, spune.

Trec câteva secunde, apoi adaugă:

— Aruncă-mi pantofii lui, Auburn.

Mă întind peste pat și îi iau pantofii de pe podea. Îi duc lui Emory și mă uit cum îi aruncă pe ușa de la intrare. Îl supraveghează cu atenție pe Trey, care se află la capătul coridorului, și pune pistolul lângă pantofi. De îndată ce nu-l mai are în mâini, trânteste ușa și trage zăvorul, apoi pune lanțul. Acum stau în pragul dormitorului, vrând să mă asigur că a plecat. Emory se întoarce spre mine, cu ochii mari.

— Ți-am zis doar că-mi place mai mult celălalt tip.

Cumva, reușesc să râd, printre lacrimi. Emory face un pas în față și mă îmbrățișează și, așa ciudată cum e, îi sunt mai recunoscătoare decât i-am fost vreodată cuiva.

— Mulțumesc din suflet că ai tras cu urechea.

— Cu plăcere, râde ea. Se retrage și mă privește în ochi. Ești bine? Te-a rănit?

Dau din cap și îmi trec mâna peste buză, ca să văd dacă mai sângerează. Da, dar, înainte să mă duc spre bucătărie, Emory ia deja un șervețel de hârtie din cutie. Deschide robinetul, dar auzim cum cineva bate la ușă.

Ne întoarcem amândouă și privim în direcția ușii.

— Auburn. E vocea lui Trey. Auburn, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Plânge. Ori îi pare rău, ori e un actor desăvârșit.

— Trebuie să vorbim. Te rog.

Știu că Owen urmează să ajungă aici, după toate mesajele acelea disperate, așa că vreau să scap de Trey înainte să se ajungă la o confruntare. E ultimul lucru de care am nevoie acum. Mă duc spre ușă, dar nu o descui.

— Hai să vorbim mâine despre asta, îi spun. Am nevoie să fiu singură acum, Trey.

Trec câteva secunde, apoi îmi spune:

— Bine. Mâine.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Owen

Intru într-o parcare aflată vizavi de apartamentul ei, pentru ca Trey să nu-mi vadă mașina.

Când cobor din mașină și traversez, continui să fug până când ajung la ușa apartamentului ei.

— Auburn! bat în ușă. Auburn, lasă-mă să intru!

Aud cum se descuie zăvorul și se trage lanțul, unul după altul, și devin tot mai neliniștit. Într-un final, când deschide ușa și o văd în fața mea, fiecare parte din mine răsuflă ușurată, chiar și inima.

Are urme de lacrimi pe obraji, iar cele două secunde cât îmi ia să intru în apartament și să o trag la pieptul meu par o oră întreagă.

— Ești bine?

Brațele ei mă înconjoară, iar eu mă întorc să închid ușa. O încui, apoi o trag din nou pe Auburn la pieptul meu. Ea dă din cap că da.

— Sunt.

Vocea ei e departe de a exprima starea de bine. Sună îngrozită. O îndepărtez și o privesc.

Părul ei e ciufulit.

Bluza — sfâșiată.

Buza îi sângerează.

Capul i se mișcă într-o parte și alta și îmi tot spune nu. Poate să vadă furia din ochii mei când mă întorc și încep să descui ușa.

N-are decât să-și bată joc de mine cât vrea, dar când vine vorba despre ea nu mai suport.

Măinile ei îmi apucă brațele și mă trag departe de ușă.

— Owen, oprește-te.

Deschid ușa și ies pe coridor, dar ea se așază în fața mea și îmi pune mâinile pe piept.

— Ești furios. Te rog să te calmezi mai întâi.

Inspir și expir, încercând să-mi recapăt calmul. Dar numai fiindcă m-a rugat ea. Sper să nu afle niciodată că un singur cuvânt de-ale ei mă poate convinge să fac tot ce vrea. Niciodată.

Mă îndeamnă să intru din nou în apartament. Mă îndrept spre bar și mă sprijin de el, apăsându-mi fruntea în mâini.

Închid ochii și mă gândesc.

Mă gândesc la ce-ar putea să facă mai departe. Mă gândesc unde se va duce. Mă gândesc unde ar trebui să se ducă pentru a fi la adăpost de el.

Nu am răspunsuri la niciunul dintre aceste gânduri, cu excepția ultimului. Trebuie să stea cu mine. O voi supraveghea în seara asta.

Mă ridic și mă întorc să o privesc.

— Ia-ți lucrurile. Plecăm.

Aleg să o duc la un hotel în noaptea asta, fiindcă nu am încredere să o iau cu mine la atelier. Nu sunt sigur ce s-a întâmplat între ei doi și nu știu nici de ce e capabil Trey acum.

Privește peste umăr tot timpul când ne îndreptăm spre camera noastră, așa că o iau de mână și încerc să o liniștesc și să o asigur că va fi în siguranță peste noapte.

Odată ajunși în camera de hotel, închid ușa și mă simt de parcă aerul s-ar fi schimbat. De parcă am avea mai mult aer, fiindcă poate, în sfârșit, să respire ușurată. Detest faptul că a fost atât de îngrijorată și mă neliniștește și mai mult să știu că Trey are un rol foarte important în viața ei.

Își scoate pantofii și se așază pe pat. Mă așez lângă ea și îi iau mâna într-a mea.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Trage încet aer în piept, apoi încuviințează.

— A apărut chiar înainte să-ți citesc mesajele. La început, nu credeam că ar fi în stare să facă ce sugeraseși, însă, când a intrat în cameră, mi-am dat seama că e posibil. Era ceva în felul în care mă privea. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să întrebe de Sparkles.

Nu vreau să o întrerup, însă nu am idee ce înseamnă Sparkles.

— Sparkles?

Îmi adresează un zâmbet rapid, stânjenit.

— I-am spus că Owen-Pisica îi aparține lui Emory și că se numește Sparkles.

Dau din cap, nedumerit.

— De ce ar întreba de pisica mea? De îndată ce întrebarea îmi iese de pe buze, răspunsul devine clar. A fost în atelier, spun. Trebuie s-o fi văzut și să fi pus totul cap la cap.

Dă din cap, dar nu mai vorbește. Aștept să-și termine povestea, dar nu o face.

— Ce s-a întâmplat mai departe?

Ridică din umeri.

— Păi, el...

Începe să plângă încetișor, așa că o las un minut, să poată continua în ritmul ei.

— A început să vorbească despre AJ și despre o casă pe care voia să o cumpere și... a început să mă sărute. Când i-am cerut să înceteze... Se oprește iar și trage aer în piept. A spus ceva despre noi, că am fost împreună în patul tău, și atunci am știut că mi-a citit mărturisirea. Am încercat să scap, dar m-a împiedicat. Atunci a apărut Emory.

Slavă Domnului că a apărut Emory!

— Asta e tot ce s-a întâmplat, Owen. S-a oprit și a plecat. Ridic mâna și îi ating buza, acolo unde sângerează.

— Și aici? El a făcut asta?

Privește în jos și încuviințează. Detest să o văd atât de rușinată. Ar trebui să simtă orice acum, numai rușine nu.

— Ai sunat la poliție? Vrei să suni acum?

Dau să mă ridic de pe pat să-i caut telefonul, însă ochii i se măresc, iar ea începe să clatine din cap.

— Nu, spune. Owen, nu pot să depun plângere.

Mă opresc un minut, doar ca să mă asigur că am auzit bine. Îi dau drumul și mă ridic, privind-o drept în ochi. Înclin capul, nedumerit.

— Trey te atacă în apartamentul tău, iar tu nu ai de gând să spui nimic?

Ea privește în altă parte, și mai rușinată.

— Știi ce s-ar întâmpla dacă l-aș acuza? Lydia m-ar învinui pe mine. Nu m-ar mai lăsa să-l văd pe AJ niciodată.

— Uită-te la mine, Auburn.

Întoarce capul și i-l cuprind între palme.

— Te-a atacat. Lydia o fi o ticăloasă, însă nimeni nu te-ar învinui vreodată fiindcă denunți că s-a întâmplat asta.

Se trage înapoi și clatină încet din cap.

— Știe că m-am culcat cu tine, Owen. Firește că avea să fie furios după ce ar fi aflat că l-am înșelat.

Închid ochii. Inima îmi bate atât de tare — cred că vrea să iasă din încăperea asta.

— Îl *aperi*?

Tăcerea care urmează mă zdrobește. Mă ridic și mă îndepărtez de lângă pat, îndreptându-mă spre fereastră. Încerc să înțeleg. Încerc să dau sens lucrurilor, dar nu au niciun sens.

— Nici tu nu l-ai denunțat fiindcă a intrat în atelier. E același lucru.

Mă întorc imediat să o privesc.

— Asta doar din cauză că eu mi-am distrus credibilitatea, Auburn. Ar părea un act jalnic de răzbunare dacă l-aș învinui pe Trey. Ar scăpa basma curată, iar eu doar mi-aș înrăutăți situația. Dar, pe de altă parte, pe tine te-a *atacat* fizic. Nu există niciun motiv pe lume pentru care să nu-l denunți. Dacă nu o faci, va înțelege că e o invitație să repete figura.

În loc să se certe cu mine, se ridică încet și vine spre mine. Îmi înconjoară talia cu brațele și își cufundă fața în pieptul

meu. O strâng tare în brațe. Sunt, dintr-odată, mult mai calm decât eram cu câteva secunde în urmă.

— Owen, spune ea cu vocea ușor acoperită de tricoul meu, nu ești părinte, așa că nu mă aștept să-mi înțelegi deciziile. Dacă depun plângere, lucrurile se vor înrăutăți. Trebuie să fac tot ce pot ca să-mi păstrez intactă relația cu fiul meu. Dacă asta include să-l iert pe Trey și să-mi cer scuze pentru ce s-a întâmplat între tine și mine... atunci asta trebuie să fac. Nu mă pot aștepta să înțelegi asta, dar am nevoie să mă sustii. Nu știi ce înseamnă să-ți dăruiești întreaga viață cuiva.

Nu doar că vorbele ei îmi fac rău fizic, dar mă și sperie. Chiar și după toate astea, încă nu vede cât e de periculos omul acela.

— Dacă îți iubești fiul, Auburn... o să-l ții cât mai departe de Trey. Să-l ierți ar fi cea mai proastă alegere pe care o poți face.

Se îndepărtează de mine și mă privește.

— Nu e o alegere, Owen. Dacă era o alegere, aș fi avut și alte opțiuni. E doar ce trebuie să fac.

Închid ochii și îi iau fața în mâini. Îmi apăs fruntea pe a ei și rămân așa, nemișcat. O ascult respirând și încerc să găsesc un sens în cuvintele ei. Spune că nu înțeleg fiindcă nu am fost în postura ei. Crede că toate greșelile pe care le-am făcut în trecut au fost din egoism, și nu din altruism.

Ne asemănăm mai mult decât crede.

— Auburn, spun eu încet, înțeleg că vrei să fii împreună cu fiul tău, dar uneori, ca să salvezi o relație, trebuie să o sacrifici mai întâi.

Se retrage din îmbrățișarea mea. Ia ceva distanță față de mine, înainte să mă privească.

— Ce relație a trebuit să sacrifici tu?

Ridic capul încet.

— A noastră, Auburn. Ne-am sacrificat pe *noi*.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Auburn

Stau pe pat, lângă el, încercând să înțeleg tot ce îmi spune, dar îmi e greu.

— Eu... clatin din cap. De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început? De ce nu mi-ai spus că Trey știa că nu erau medicamentele tale?

Owen oftează și îmi strânge mâinile.

— Am vrut, Auburn. Dar de-abia te cunoșteam. Să spun cuiva adevărul i-ar fi putut pune tatei viața în pericol. Ca să nu mai vorbesc că Trey amenința să provoace scandal, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca tu să ai probleme din cauza relației mele cu tata.

Dacă mai devreme crezusem că totul se terminase între mine și Trey, acum sunt *convinsă* de asta. Nu pot să cred că l-a

pus pe Owen în situația asta, fiindcă s-a simțit amenințat. Tot timpul ăsta am încercat să văd partea bună a lui Trey, dar încep să mă întreb dacă *are* vreuna.

— Mă simt ca o idioată.

Owen dă din cap cu fermitate.

— Nu poți fi atât de dură cu tine. Ar fi trebuit să-ți fi spus mai repede. Am vrut, dar după ce am aflat că ai un fiu, mi-am dat seama ce mult riscai. Asta a complicat lucrurile, fiindcă era prea târziu ca eu să mă întorc și să spun că medicamentele nu erau ale mele, și nu era nicio șansă ca Lydia și Trey să-ți permită să fii cu cineva ca mine. Eram legați de mâini și de picioare.

Mă las să cad pe pat și-mi pun mâinile pe abdomen. Mă uit la tavan, mai confuză cu privire la ce ar trebui să fac decât eram când am venit aici.

— Nu am încredere în el. Nu după toate astea. Nu-l vreau lângă AJ, dar, dacă încerc să merg la tribunal, Lydia se va înfuria. Ar folosi vizitele mele la AJ împotriva mea și s-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Realitatea situației mele începe să mă lovească și îmi apăs palmele pe ochi. Nu vreau să plâng. Vreau să fiu calmă și să-mi dau seama cum să fac asta.

Owen se așază lângă mine, pe pat. Îmi mângâie cu o mână obrazul și mă face să-l privesc.

— Auburn, ascultă-mă, spune privindu-mă cu o sinceritate absolută. Dacă trebuie să mărturisesc ce s-a întâmplat cu tata și să-l chem pe Trey la tribunal, o voi face. Meriți să faci parte din viața lui AJ, iar dacă vom continua să permitem amenințărilor lui Trey să ne afecteze deciziile, el nu se va opri. Nu ne

va permite să fim împreună și va face tot posibilul să te țină departe de AJ, dacă nu ești cu el. Pentru oamenii ca el contează doar puterea, dar nu trebuie să-i mai permitem să o dețină.

Îmi șterge o lacrimă cu degetul mare.

— Orice trebuie făcut, vom face împreună. Nu plec nicăieri. Și tu nu mai discuți cu Trey decât în prezența mea, bine?

Cuvintele lui mă învăluie cu un amestec de ușurare și groază. Mă simt atât de bine știind că mă susține, dar gândul de a-l înfrunta pe Trey mă îngrozește. Dar acum e singura opțiune pe care o avem. Fie o folosim, ca niște adulți, fie mă lupt cu el în tribunal.

Și nu mă voi opri până nu câștig.

Owen mă trage aproape de el și mă ține în brațe în tăcere, până când adorm. Mă trezește zgomotul dușului și privesc imediat prin camera de hotel, încercând să-mi revin. Când ceața se risipește și evenimentele ultimei zile mi se derulează în minte, simt cum mă cuprinde un sentiment de liniște. E incredibil cum nu-ți dai seama cât de singur și de speriat ești până când nu ai pe cineva alături, care să te susțină. Owen a sacrificat atât de multe pentru tatăl lui și acum face același lucru pentru mine. Este exact genul de bărbat de care AJ are nevoie ca model în viață.

Verific telefonul și găsesc câteva apeluri pierdute de la Trey. Nu vreau să devină suspicios și nici să apară din nou la apartament, așa că îi trimit un mesaj.

Am nevoie de timp, Trey. Putem vorbi mâine, promit.

Nu vreau să creadă că sunt foarte supărată pe el. Vreau doar să-l liniștesc, deocamdată, până când eu și Owen îl putem înfrunta împreună.

Bine.

Oftez ușurată văzându-i răspunsul și pun telefonul jos. Mă îndrept spre baie, dar mă opresc când îl văd pe Owen în oglinda din hol. Ușa băii este întredeschisă, iar perdeaua de la duș dată puțin la o parte. Văd părți ale corpului lui, cum își spală părul — însă este suficient să mă facă să știu că aș prefera să fiu acolo, cu el, decât aici, singură.

Deodată, sunt agitată și nu știu de ce. Am mai făcut asta înainte.

Îmi dau jos bluza și o pun pe umeraș, apoi blugii. Mă uit în oglindă și mi-e jenă când văd că am rimel întins sub ochi. Îl șterg și fac un pas în spate. Am vânătăi în diverse locuri, în urma luptei cu Trey, și aproape că mă răzgândesc în privința a ceea ce vreau să fac.

Dar nu mă răzgândesc. Trey ne-a ținut pe mine și pe Owen departe unul de celălalt suficient, așa că-mi scot din minte imaginea polițistului. Nu vreau să mă gândesc la el până când nu ne vedem mâine.

Mă duc până la baie și mă opresc chiar în fața ușii. Îmi dau jos sutienul și lenjeria. Mă gândesc dacă să sting sau nu lumina. Singura dată când am fost cu Owen era întuneric, așa că inhibițiile mele au fost aproape inexistente. Totuși, nu m-a mai văzut niciodată așa. Nici eu nu l-am văzut *pe el*.

Ultimul gând îmi dă curajul necesar să intru în baie.

— Auburn? întreabă din duș.

Se întreabă dacă sunt sau nu eu cea care a intrat, așa că asta dovedește cât de stresați suntem încă.

— Eu sunt, spun și închid ușa.

Capul lui apare de după perdeaua dușului, iar zâmbetul lui obișnuit dispare când mă vede *toată*. Obrajii mi se înroșesc instantaneu și sting lumina. Credeam că pot s-o fac, dar nu pot. Niciun tip, nici măcar Adam, nu m-a văzut vreodată dezbrăcată, pe lumină. Nu mi-am dat seama cât de mult îmi lipsește încrederea.

Îl aud râzând, dar nu-i pot vedea fața în întuneric.

— Doar două chestii, spune ferm. Aprinde lumina. Treci aici.

Clatin din cap, chiar dacă el nu poate vedea asta.

— Vin, dar nu aprind lumina.

Aud zgomot la duș și apoi picioare ude lipăind pe gresia udă. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, un braț îmi înconjoară talia, iar lumina e din nou aprinsă. Fața lui e chiar lângă a mea și zâmbește. Lasă lumina aprinsă și mă ridică, purtându-mă cu el la duș, iar eu acopăr imediat tot ce pot cu mâinile.

Face un pas în spate, până când suntem la un metru depărtare, iar eu nu mă pot abține să nu remarc cât e de încrezător, așa cum stă în fața mea, complet dezbrăcat. Are motive să fie încrezător. Eu, în schimb, nu prea.

Își înclină capul pe spate, îndeajuns cât să-și clătească șamponul din păr, însă nu suficient de mult ca să nu mă vadă. Ochii lui umblă peste trupul meu, în timp ce-și clătește părul cu un zâmbet satisfăcut.

— Știi ce ador? întreabă.

Îmi țin brațele și mâinile în față, acoperindu-mă, și ridic din umeri.

— Ador când îmi speli părul, spune. Nu știu de ce. Pur și simplu mă simt mai bine când faci tu asta.

— Vrei să te spăl pe cap? îi zâmbesc.

Clatină din cap și se întoarce să-și clătească șamponul de pe față.

— Deja l-am spălat, spune pe un ton nepăsător.

Nu mă pot abține și mă uit acum la el din spate. *Perfecțiune.*

Mă încordez și mai mult, știind cât de departe de perfecțiune sunt eu. Și nu mă simt așa fiindcă am probleme de încredere, nici nu mă prefac stingherită doar ca să-mi facă complimente. Doar că sunt o fată care a născut un copil, iar trupurile nu mai sunt la fel după o naștere. Abdomenul meu e acoperit de linii albe, fine, iar cicatricea de la operația de cezariană este chiar în față, chiar deasupra uneia dintre zonele cele mai atrăgătoare pentru un bărbat.

Nici nu are sens să mai pomenesc cum se transformă sânii după sarcină. Închid ochii numai când mă gândesc la asta.

— E cam la fel când cineva îți pregătește un sandvici, spune Owen.

Ochii mei se deschid. Îmi remarcă nedumerirea și râde.

— Când îmi speli părul. O spune de parcă ar fi o explicație. Cam la fel stă treaba cu sandviciurile. Pot folosi aceleași ingrediente ca să-mi fac un sandvici, ca toată lumea, însă, dintr-un motiv necunoscut, e mult mai gustos când nu sunt eu cel care-l pregătește. Așa e când mă speli tu pe cap. Mă simt mai bine. Se și așază mai frumos.

Eu stau aici și aproape tremur de emoție, iar el vorbește despre sandviciuri și șampon.

Face un pas înainte și își pune mâinile pe coatele mele, întorcându-mă până când ajung sub apă.

— Vreau să-l spăl și eu pe al tău, spune apucând sticluța de șampon de la hotel, acum pe jumătate goală.

Îmi înclină capul pe spate și își trece mâinile prin părul meu, îmbibat de apă. Nu sunt ca el, nu-mi pot ține ochii deschiși cât timp mâinile îi sunt în părul meu, așa că îi închid. Face clăbuc și nu sunt sigură ce se simte mai bine, degetele care-mi masează scalpul sau acea parte a corpului său care-mi apasă abdomenul.

— Relaxează-te, îmi spune și începe să-mi clătească părul. Nu mă relaxez, fiindcă nu știu cum.

De parcă ar ști asta, se apropie mai mult. Aproximarea lui mă face să mă simt mai confortabil. Când se află la câțiva centimetri distanță și se uită atent la mine, abia atunci devin neliniștită.

Începe să-mi maseze părul și are perfectă dreptate. Mi-a mai fost spălat părul înainte, doar am urmat o școală de cosmetică, și m-am simțit bine — era ca un fel de masaj. Dar acum e mai mult; mâinile lui sunt mult mai mult.

Buzele lui le apasă ușor pe ale mele și mă sărută. Mâinile sale se mișcă din păr pe brațele mele, pe care mi le îndepărtează de corp, punându-le în jurul taliei sale, până când suntem un tot unitar. Deschid, într-un final, ochii și îl privesc, iar el începe să-mi clătească balsamul din păr.

— Așa-i că e bine? mă întreabă cu un zâmbet ușor viclean. Zâmbesc.

— Nu mai vreau să-mi spăl niciodată părul singură. Mă sărută pe frunte.

— Așteaptă numai să guști din sandviciurile mele.

Râd, iar tandrețea din privirea lui mă face să înțeleg că asta îmi doresc. *Altruism*. Ar trebui să reprezinte baza oricărei

relații. Dacă unei persoane îi pasă cu adevărat de tine, va dobândi mai multă plăcere din cum te face *pe tine* să te simți decât din cum o faci tu *pe ea*.

— Aș vrea să știi ceva, spune sărutându-mi gâtul. Și nu spun asta doar ca să te fac să te simți mai bine. Ridică o mână pe talia mea până îmi atinge sânul și rămâne acolo. Spun asta pentru că vreau să crezi. Se desprinde de gâtul meu și mă privește drept în față. Ești atât de frumoasă, Auburn! Peste tot. Fiecare centimetru. Pe dinafară, pe dinăuntru, când ești sub mine, deasupra mea sau pictată pe o pânză. Ochii lui se afundă atât de adânc în ai mei, încât îi închid, fiindcă e prea mult adevăr în ei. Atât de frumoasă, șoptește.

Începe să mă sărute pe gât până când căldura respirației sale îmi gădilă sânul. Mă gustă, iar eu gem ușor. Îi prind ceafa cu mâinile și țin ochii închiși, sperând că vom ajunge pe pat înainte să mă prăbușesc de amețeală.

Mâinile lui îmi alunecă pe talie, pe coapse, apoi gura lui le urmează. Când limba lui îmi atinge buricul, tresar, parțial datorită senzației, parțial fiindcă vreau să se oprească din a se îndrepta în direcția în care se îndreaptă. Nu îl vreau aproape de acele părți din mine de care sunt cea mai jenată.

Își schimbă poziția până când se află în genunchi în fața mea. Nu mă mai sărută, iar mâinile îmi înconjoară coapsele. Îi simt respirația pe abdomen, iar faptul că s-a oprit mă face destul de curioasă ca să deschid ochii și să mă uit la el.

Se uită și el la mine. Zâmbește ușor și urmărește cu degetele cicatricea de pe abdomenul meu.

— Țsta, spune privind-o, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut la o femeie.

Lacrimile îmi înțepă ochii și refuz să plâng acum, însă cred că m-am îndrăgostit de bărbatul ăsta.

Buzele lui îmi ating abdomenul și mă sărută ușor pe cicatrice. Se ridică apoi până când stă din nou drept, privindu-mă iar.

— În câte zile ne-am văzut de fapt, de când ne-am întâlnit? mă întreabă.

Îmi vine să râd de cât e de aiurit, deoarece cred că asta-mi place cel mai mult la el. Ridic din umeri.

— Nu știu. Patru? Cinci?

Clatină ușor din cap.

— Dacă numărăm și ziua de azi, sunt șapte, spune trecându-și mâna prin părul meu. Așa că spune-mi, Auburn, cum e posibil să mă îndrăgostesc deja de tine?

Îmi înghite icnetul cu gura și mă ia în brațe, purtându-mă de la duș direct la pat.

De data asta, nu mă pierd în atingerea lui. Nu mă pierd în sărutul lui. Nu mă pierd în cum mă simt când intră în mine.

Nu mă simt deloc pierdută în el, fiindcă e prima dată când simt că m-a găsit cu adevărat cineva.

— O să parchez în garaj, îmi spune. Ia cheia și intră pe ușa din spate.

Oprește mașina, iar eu deschid portiera să ies. Înainte să fac asta, mă ia de mână și mă trage spre el. Buzele lui le găsesc pe ale mele, iar sărutul lui se simte ca o promisiune.

— Vin și eu sus într-o secundă.

Mă grăbesc spre ușa din spate a atelierului. Bag cheia în broască și o închid la fel de repede, apoi mă grăbesc pe scări în

sus. Odată ajunsă în apartamentul lui, pot în sfârșit să respir ușurată. Nu știu de ce aș crede că Trey ar putea aștepta aici. Sunt doar nedumerită, fiindcă nu mi-a mai scris de aseară, când i-am spus că vom vorbi astăzi. Fie îmi oferă spațiul de care am nevoie, fie știe că pun ceva la cale.

Owen-Pisica apare la picioarele mele, iar eu o iau și o duc în bucătărie. O așez pe bar în timp ce caut o sticlă de vin. După cele câteva zile de pomină, am nevoie să beau ceva. Sunt sigură că Owen ar fi de acord, așa că îi torn un pahar, chiar când îl aud venind din spatele meu.

Mă înconjoară cu brațele din spate și mă trage spre el. Îmi las capul pe umărul lui și îmi pun mâinile pe brațele lui.

De îndată ce îl ating, ochii mei se deschid, iar gura mea încearcă să strige, dar se oprește când aud cuvintele care-mi sunt șoptite la ureche:

— Nici măcar nu-ți dai seama ce bărbat te ia în brațe?

Vocea lui Trey îmi face corpul să înțepenească. Strânsoarea din jurul taliei mele devine mai puternică și atunci simt diferența. Diferența de înălțime, diferența dintre mâinile lor. Diferența dintre felul cum mă ține unul și altul.

— Trey, șoptesc cu un tremur în voce.

— Las-o baltă, Auburn, îmi șuieră în ureche. Mă învâрте și mă izbește de frigider, împingându-mi brațele în el. Unde e?

Înghit în sec, ușurată că nu știe unde e Owen. Poate că Owen îl va auzi și se va putea apăra.

Dau din cap.

— Nu știu.

Ochii lui fulgeră de furie și mă strânge și mai mult de brațe.

— Nu cred că pot să mai suport vreo minciună din partea ta. Unde dracu' e?

Strâng din ochi și refuz să răspund. Gura lui o strivește pe a mea, iar eu încerc să-l îndepărtez. Se desprinde de mine și mă lovește cu dosul palmei.

Mi se taie picioarele, însă mă ține când sunt cât pe ce să cad. Gura lui se lipește iar de urechea mea.

— Strigă-l.

Nu fac asta.

Mă prinde cu mâna de gât și mă strânge.

— Strigă-l, repetă.

Deschid gura să-l trimit la naiba, când aud vocea lui Owen.

— Dă-i drumul.

Deschid ochii, precaută. Rânjetul lui Trey când aude vocea lui Owen mă sperie mai mult decât tot ce s-a întâmplat până acum. Mă trage spre el, mă întoarce și își apasă pieptul de spatele meu. Acum suntem amândoi cu fața spre Owen.

El se află la doar câțiva metri distanță, având în mâini doar telefonul și cheile de la mașină. În ochii lui se vede disperarea și mă cercetează din cap până în picioare, încercând să vadă dacă sunt rănită.

— Ești în regulă?

Dau din cap că da, însă Trey mă ține strâns. Owen rămâne pe poziție, privindu-l cu atenție.

— Ce vrei, Trey?

Un chicotit adânc se ridică din gâtul lui Trey, iar el își întoarce capul spre mine. Își ridică încet degetele spre maxilarul meu.

— Ai stricat deja ce vreau, Owen.

Văd furia pe care o stârnește în Owen, iar ochii mi se măresc imediat de groază. Clatin din cap, încercând să-l fac să se calmeze. Să fie din nou arestat e tot ce-mi mai lipsește. A fost eliberat condiționat, iar Trey de-abia așteaptă ca Owen să-l atace, ca să-l acuze de atacarea unui polițist.

— Owen, nu. Vrea să-l lovești. Nu face asta.

Trey își lipește obrazul de al meu, iar eu văd cum Owen îi urmărește traiectoria mâinii. Aceasta îmi coboară pe gât, între sâni și peste abdomen. Când mâna lui ajunge între picioarele mele, simt un gust amar în gură. Închid ochii strâns, fiindcă privirea din ochii lui Owen arată că nu va putea rezista, că nu-i va permite lui Trey să facă asta.

Îl aud sărind chiar înainte să fiu aruncată într-o parte. Cad pe podea și, când mă întorc, Owen l-a pocnit deja pe Trey. Trey se sprijină cu o mână de bar și cu cealaltă se întinde după pistol.

Owen se află acum în fața mea, întors spre mine, asigurându-se că sunt bine. Cuvintele mele refuză să iasă, însă vreau să-i spun să se întoarcă, să fugă, să se ferească — dar nu reușesc. Owen îmi prinde fața între mâini și spune:

— Auburn. Coboară și cheamă poliția.

Trey râde, iar Owen poate vedea cum în priviri mi se instalează o nouă teamă. Se întoarce și mă protejează cu trupul lui, împingându-mă departe de Trey.

— Să cheme poliția? întreabă Trey, continuând să râdă. Și pe cine o să creadă? Pe drogatul ăsta și pe curva care a rămas însărcinată la cînșpe ani?! Sau pe polițist?

Nici eu, nici Owen nu vorbim, fiindcă încercăm să înțelegem cuvintele pe care tocmai le-a rostit Trey.

— Ah, și să nu uităm de produsele de contrabandă care sunt ascunse peste tot în atelierul tău. Mai e și asta.

Simt că fiecare mușchi din corpul lui Owen se încordează.

Trey i-a înscenat situația asta. A intrat în atelier nu ca să fure, ci ca să lase produse de contrabandă.

Îl apuc pe Owen de partea din spate a cămășii, temându-mă de ce e mai rău.

— Ce vrei, Trey? întreabă Owen din nou.

Vocea lui pare înfrântă. A ajuns într-un punct mort cu Trey, iar asta nu e un lucru bun.

— Vreau să dispari naibii din peisaj, spune Trey. Mi-ai fost un ghimpe în coastă de când ne-am întâlnit și continui să apari. Face câțiva pași mai aproape, iar Owen mă împinge și mai mult, protejându-mă cu trupul lui. Auburn trebuie să-i fie mamă băiatului, iar el are nevoie de mine ca tată. Câtă vreme îi speli creierul, asta nu se va întâmpla. Trey se uită peste umărul lui Owen direct la mine. O să-mi mulțumești pentru asta cândva, Auburn.

Trey ridică stația la gură.

— În drum spre secția șase, spune. Suspect în custodie pentru atacarea unui ofițer.

— Ce? strig. Trey, nu poți face asta! E eliberat condiționat!

Trey mă ignoră și începe să rostească adresa în stație. Owen se întoarce spre mine.

— Auburn. Ochii lui sunt serioși. Concentrați. Spune-le orice vrea să spui. Dacă e adevărat ce a zis despre atelierul meu și chiar a „plantat” dovezi, o să fac închisoare multă vreme. Lasă-i să mă aresteze pentru că am atacat un polițist, o să fie

o acuzație mult mai neînsemnată. O să discut cu tata mâine-dimineață și o să găsim o cale de a mă elibera.

Refuz să fiu de acord cu ceea ce spune. Nu a făcut nimic rău.

— Dacă le spun adevărul, nu vei avea probleme, Owen.

Închide ochii și răsuflă, dând dovadă de răbdare într-o situație care nu-i este favorabilă. Când îi redeschide, par și mai concentrați.

— E furios. Trey știe ce s-a petrecut între noi și vrea să se răzbune. Și are dreptate. Nu ne vor crede niciodată în defavoarea lui. Nu cu istoricul nostru.

Ochii încep să mă ardă și încerc să rămân calmă, la fel ca el, dar nu reușesc, mai ales acum, că Trey îl trage de lângă mine. Owen își duce mâinile la spate, iar Trey îi pune cătușele. Owen nici măcar nu se împotrivește, iar eu plâng prea tare ca să încerc să-l împiedic pe Trey.

Îi urmăresc pe scări, traversez studioul și ies pe ușa din față, ducându-mă la mașina de poliție a lui Trey. Îl împinge pe Owen pe bancheta din spate și se întoarce spre mine. Deschide portiera din dreapta.

— Urcă, Auburn. Te duc acasă.

Urc, însă numai pentru că în niciun caz nu vreau ca Owen să-și mai petreacă o zi în închisoare pe nedrept.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Owen

Tac, și tace și ea.

Știu că niciunul nu vorbim fiindcă încercăm să găsim o cale de a ieși din asta. Trebuie să existe o cale ca ea să-și recupereze fiul și să nu trebuiască să apeleze la Trey pentru asta. Trebuie să existe o cale și ca să scap din situația în care m-a adus Trey, fără să o afectez pe Auburn și relația ei cu AJ.

Privesc de pe bancheta din spate cum Auburn se întoarce către Trey.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? îl întreabă. Crezi că voi uita pur și simplu faptul că m-ai atacat? Că ai distrus atelierul lui Owen? Că îi înscenezi o astfel de situație?

Nu face asta, Auburn. Nu-l enerva și mai tare.

Se întoarce spre ea, dar ea nu se lasă, chiar dacă el tace.

— Nu te voi iubi niciodată așa cum l-am iubit pe Adam.

De îndată ce îi iese cuvintele pe gură, el trage mașina pe dreapta, smucit. Se năpustește peste scaun și o strânge de bărbie, aducându-i fața la câțiva centimetri de a lui.

— *Nu* sunt Adam. Sunt *Trey*. Și îți sugerez ca, dacă vrei să continui să fii o mamă jalnică pentru nepotul meu, să spui ce-ți zic eu.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Am pumnii strânși și vreau să lovesc bariera ca să îl fac să-i dea drumul, dar nu pot. Măinile îmi sunt prinse în cătușe la spate și nu pot face nimic ca să-l opresc. Ridic picioarele și încep să-i lovesc scaunul.

— Ia mâinile de pe ea!

Trey nu se mișcă. O ține mai departe de falcă, până când ea cedează și dă din cap afirmativ. Îi dă drumul și alunecă înapoi pe scaunul lui.

Ea mă privește de pe scaunul din dreapta, iar eu nu m-am simțit niciodată mai neajutorat. Văd cum înghite în sec.

Își ridică genunchii la piept, iar lacrimile încep să îi curgă în voie. Capul i se sprijină de tetieră, iar spatele, de portieră. Îi percep fizic durerea. Îmi dau seama cât e de speriată. Mă apropiu cumva de ea și îmi apăs fruntea de geamul despărțitor, încercând să ajung cât mai aproape posibil. Mă uit la ea, liniștitor, vrând să știe că, orice s-ar întâmpla, suntem amândoi implicați în asta. Ea mă privește până când ajungem la secția de poliție.

Trey oprește motorul.

— Uite ce s-a întâmplat. M-ai sunat să te iau din apartamentul lui, fiindcă voi doi vă certați, spune Trey. Și, când am

ajuns, m-a atacat. Atunci l-am arestat. Ai priceput? Se întinde peste scaun și o ia de mână. Owen trebuie să fie în spatele gratiilor, fiindcă acolo îi e locul, și, dacă nu mă asigur că se întâmplă asta, nu mi-o voi ierta niciodată dacă tu sau AJ pățiți ceva. E singurul motiv pentru care fac asta, Auburn. Vrei ca fiul tău să fie în siguranță, nu?

Încuviințează, dar e ceva în privirea ei, ceva diferit care nu exprimă acordul, și asta mă sperie. Nu vreau să intre acolo și să mă apere.

— Fă ceea ce spune, Auburn.

Portiera din dreptul meu se deschide și sunt tras afară din mașină. Chiar înainte să privesc în altă parte, ea își strânge mâna în pumn și o duce la piept.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Auburn

Nu am făcut ce mi-a spus Trey. De fapt, nu am făcut nimic. Nu am spus nimic. Nu am răspuns la nicio întrebare.

La fiecare întrebare care mi-a fost adresată, mi-am strâns buzele tot mai tare.

Poate că Owen nu vrea să spun adevărul, dar, dacă Trey crede chiar și pentru o secundă că o să mint pentru el, se înșală amarnic.

Când mi-au spus că sunt liberă să plec, Trey mi-a zis că mă duce acasă. I-am mulțumit, dar am refuzat și am trecut pe lângă el. Acum stau lângă secția de poliție, așteptând să vină taxiul pe care l-am comandat. Trey ajunge lângă mine și se

oprește. Simpla lui prezență mă face să-mi frec brațele cu palmele, ca să alung fiorii.

— Te las câteva zile să te liniștești, spune. Dar apoi vin la tine. Trebuie să vorbim despre asta.

Nu-i răspund. Nu știu cum își imaginează că aș putea să-l iert, după seara asta.

— Știi că ești supărată, dar trebuie să vezi lucrurile și din perspectiva mea. Owen are cazier. Nu știu ce fel de influență are asupra ta, dar nu mă poți învinui că mă gândesc la siguranța fiului tău, Auburn. Nu poți fi supărată fiindcă încerc să fac ce e mai bine alungându-l din viața ta, ca să te poți concentra asupra lui AJ.

Fac un efort considerabil să nu răspund. Continui să privesc drept înainte, până când oftează din greu și intră înapoi în secția de poliție.

Când vine taxiul, mă urc. Șoferul cere adresa chiar când scot telefonul din buzunar. Scriu „adresa de acasă a lui Callahan Gentry” în motorul de căutare și aștept rezultatul.

Nu știu la ce mă așteptam când am apărut la ușa lui Callahan Gentry aseară, dar bărbatul din fața mea nu corespundea așteptărilor. Semăna foarte bine cu Owen. Ochii lui erau blânzi, ca ai lui Owen, însă păreau obosiți. Asta poate și pentru că era miezul nopții, dar am simțit că era mai mult decât atât. Mi-a amintit de Owen când a spus că a văzut cum viața se scurgea din ochii tatălui său, iar eu am înțeles exact la ce se referea când am văzut imaginea cu ochii mei.

— Pot să-ți fiu de folos? m-a întrebat tatăl lui.

Am dat din cap.

— Nu. Dar puteți să vă ajutați fiul.

La început, a părut să intre în defensivă. Dar apoi mi s-a părut că a făcut o legătură și a spus:

— Tu ești fata despre care mi-a povestit, cea cu același al doilea prenume?

Am încuviințat, iar el m-a invitat înăuntru. Când m-am așezat pe canapea, vizavi de el, și am început să-i povestesc totul, am devenit tot mai neliniștită, crezând că planul meu nu avea să funcționeze. Dar, în secunda în care a fost de acord să mă ajute, m-am relaxat imediat. Știam că nu pot duce lupta asta de una singură.

Acum îmi tremură mâinile, chiar dacă tatăl lui Owen stă lângă mine. Nu cred că m-ar putea liniști ceva acum, fiindcă, dacă nu funcționează în favoarea mea și a lui Owen, tocmai am complicat și mai mult lucrurile. Îmi simt inima în gât în timp ce așteptăm să apară ea.

Sunt trează de mai bine de 24 de ore, însă adrenalina mă cuprinde, ținându-mă în alertă. Nu am fost sigură nici măcar că apelul lui o va convinge să apară azi, dar secretara lui tocmai i-a comunicat că a ajuns.

În câteva secunde, mă voi confrunta cu Lydia.

Mă aștept să fie furioasă. Mă aștept să se certe. La ce nu mă aștept, când intră în sfârșit pe ușă, este să-l văd pe bărbatul din spatele ei. Când ochii lui Trey îi întâlnesc pe ai mei, văd cum chipul îi este umbrat de curiozitate. Pe chipul Lydiei, în schimb, văd doar un întreg univers de furie, când îmi remarcă prezența aici.

Ea clatină din cap când se oprește de partea cealaltă a mesei.

— Asta era urgența? întreabă fluturând o mână în direcția mea. Își dă ochii peste cap dramatic, apoi se întoarce să-l privească pe Trey. Îmi pare rău că te-am târât în asta, îi spune fiului ei. Nu mi-am dat seama că are legătură cu Auburn.

Expresia lui Trey este încurcată, iar el își mută privirea de la mine la tatăl lui Owen.

— Despre ce e vorba? întreabă Trey.

Tatăl lui Owen, care a insistat să-i spun Cal din secunda în care a aflat că îl cunosc pe Owen, se ridică și le face semn să se așeze pe cele două scaune din fața noastră. Trey preferă să rămână în picioare, însă Lydia se așază chiar în fața mea. Îi observ privirea pe care o aruncă tăieturii de la buza mea, dar nu mă întreabă nimic. Își oprește ochii asupra lui Cal și își încrucișează brațele pe masă.

— Într-o jumătate de oră trebuie să mă duc să-mi iau nepotul de la grădiniță. De ce mă aflu aici?

Cal mă privește scurt. L-am avertizat în privința ei, dar cred că a crezut că exagerez. Netezește foile aflate în fața lui, apoi se sprijină de spătar.

— Acestea sunt acte privind custodia, spune arătând spre foi. Auburn solicită custodia fiului ei.

Lydia râde. Pur și simplu râde și mă privește de parcă mi-am pierdut mințile. Dă să se ridice.

— A mers repede treaba, comentează ea. Cred că am terminat ce aveam de făcut aici.

Detest că nici măcar nu se gândește la ideea privind custodia. Se întoarce ca să se îndrepte spre ușă, iar eu mă uit la Trey,

care încă mă privește. Știe că pun ceva la cale, iar încrederea mea îl sperie.

— Trey, îi spun, chiar când Lydia ajunge la ușă. Spune-i mamei tale că nu am terminat încă.

Maxilarul lui Trey se încleștează, iar ochii lui se îngustează spre mine. Nu îi spune nimic Lydiei, însă nici nu e nevoie. Lydia se întoarce, mă privește, apoi se concentrează asupra lui Trey. El nu se uită la ea, fiind prea ocupat să mă amenințe din priviri, așa că ea se întoarce din nou spre mine.

— Ce se petrece, Auburn? De ce faci asta?

Aleg să nu-i răspund. În loc de asta, îmi pun telefonul pe masă. Deschid fișierul și apăs pe „redare”.

Crezi că o să uit pur și simplu că m-ai atacat? Că ai distrus atelierul lui Owen? Că îi inscenezi o astfel de situație?

Pun pauză și îl privesc pe Trey cum pălește. Aproape că îi aud gândurile: îi sunt clar întipărite pe față. Încearcă să se gândească la noaptea trecută și la ce ne-a spus, mie și lui Owen, în drum spre secție. Pentru că știe că, orice s-ar fi spus în mașina aceea, există acum în telefon, ca dovadă.

Nu mișcă nici măcar un mușchi. Își încordează doar brațele și umerii.

— Să pun și restul conversației din noaptea trecută, Trey?

Închide ochii și privește în jos. Ridică un picior și lovește scaunul din fața lui.

— La dracu’! urlă.

Lydia tresare. Privește când la mine, când la Trey, însă el nu ridică ochii din pământ. Se plimbă încolo și înapoi.

Știe că întreaga lui carieră e acum în mâinile mele.

Iar faptul că Lydia se așază la loc dovedește că-și dă și ea seama de asta. Se uită învinsă la telefonul meu și, oricât mi-aș dori să spun că expresia ei mă încântă, nu e așa. Nu am vrut niciodată să se ajungă aici.

— Rămân în Dallas, îi spun. Nu mă mut înapoi în Portland. Îl poți vedea. Câtă vreme nu locuiești în aceeași casă cu Trey, îl las și să stea la tine în weekend. Dar e fiul meu, Lydia. Trebuie să fie cu mine. Și dacă trebuie să mă folosesc de fiul *tău* ca să îl recapăt pe al meu, atunci, să mă ajute Dumnezeu, o voi face!

Cal împinge hârtiile spre ea. Mă aplec peste masă și, pentru prima dată în viață, nu-mi este teamă de femeia care se află în fața mea.

— Dacă semnezi actele prin care îmi cedezi custodia, iar Trey renunță la acuzațiile împotriva lui Owen, nu voi trimite mai departe mailul care conține conversația asta fiecărui polițist din secția lui Trey.

Înainte ca Lydia să ridice pixul, se întoarce și se uită la Trey.

— Dacă se întâmplă asta și cineva pune mâna pe înregistrarea aceea... îți va afecta cariera? Spune adevărul, Trey?

Trey încetează să se mai plimbe de colo-colo și mă privește drept în față. Încuviințează încet, dar nu poate rosti un răspuns. Lydia închide ochii și răsufală.

Alegerea e în mâinile ei. Fie îmi poate permite să fiu mamă pentru fiul meu, fie mă asigur că fiul ei va plăti pentru ce i-a făcut lui Owen. Pentru ce aproape că mi-a făcut mie.

— Îți dai seama că asta se cheamă șantaj, mă informează Trey.

Mă uit la el și dau din cap afirmativ, liniștită.

— Am învățat de la cei mai buni.

Camera se umple de tăcere, iar eu aproape că îl aud încercând să găsească o cale de scăpare. Când Trey nu îi oferă nicio alternativă și Lydia își dă seama că nu are de ales, ia pixul. Semnează fiecare formular, apoi le împinge spre mine, peste masă.

Încerc să-mi păstrez calmul, dar îmi tremură mâinile când îi dau hârtiile lui Cal. Lydia se ridică și se îndreaptă spre ușă. Înainte să iasă din cameră, se uită la mine. Îmi dau seama că mai are puțin și plânge, însă lacrimile ei nu se compară cu cele pe care le-am vărsat eu din cauza ei.

— Îl iau de la grădiniță în drum spre casă. Poți să vii în câteva ore. Așa, voi avea timp să-i strâng lucrurile.

Încuviințez, nefiind în stare să vorbesc din cauza nodului pe care-l simt în gât. De îndată ce ușa se închide în spatele Lydiei și al lui Trey, izbucnesc în lacrimi.

Cal își pune un braț protector în jurul meu și mă trage aproape de el.

— Mulțumesc, îi spun. Oh, Doamne. Mulțumesc mult!

Îl simt clătinând din cap.

— Nu, Auburn. Eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumească.

Nu-mi oferă detalii, însă nu mă pot abține să nu sper că, poate, văzând sacrificiile pe care le-a făcut fiul lui pentru noi doi, va avea puterea să facă și el ceea ce trebuie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Owen

Când intru în încăpere și dau de tata, în loc de Auburn, îmi stă inima. Nu am mai văzut-o și nici nu am mai vorbit cu ea de mai bine de 24 de ore. Habar n-am ce s-a întâmplat sau dacă e bine.

Mă așez în fața tatei, fără să-mi pese de ce vrea să discute cu mine.

— Știi cumva unde e Auburn? E în regulă?

— E bine, încuviințează el, iar cuvintele lui mă liniștesc imediat. Toate acuzațiile împotriva ta au fost retrase. Poți pleca.

Nu mă mișc, fiindcă nu sunt sigur dacă l-am înțeles bine. Ușa se deschide și intră cineva. Polițistul îmi face semn să mă ridic și, când fac asta, îmi scoate cătușele.

— Ai vreun obiect pe care dorești să-l recuperezi înainte să pleci?

— Portofelul, spun masându-mi încheieturile.

— După ce termini aici, îmi spui și-ți închei procesul-verbal de eliberare.

Mă uit din nou la tata, iar el își dă seama după fața mea că sunt încă șocat. Zâmbește.

— E într-adevăr o persoană deosebită, nu?

Zâmbesc și eu, deoarece... *cum ai reușit, Auburn?*

Lumina s-a întors în ochii tatei. Lumina pe care nu am mai văzut-o din noaptea accidentului. Nu știu cum, dar știu că sigur Auburn are legătură cu asta. Ea însăși e lumină, făcând să strălucească cele mai întunecate unghere ale sufletului omenesc.

Am atât de multe întrebări, dar le țin pentru mine până după ce semnez procesul-verbal de eliberare.

— Cum? izbucnesc, chiar înainte ca ușa să se închidă în urma noastră. Unde e? De ce a renunțat Trey la acuzații?

Tata zâmbește iar. Nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit asta. Mi-a lipsit zâmbetul lui, aproape la fel de mult cum mi-a lipsit cel al mamei.

Face semn unui taxi când acesta apare de după colț. Când se oprește, deschide portiera și îi spune șoferului adresa ei. Face un pas în spate.

— Cred că ar trebui să o întrebi chiar pe Auburn.

Mă uit atent la el, încercând să-mi dau seama dacă să urc în taxi și să mă îndrept spre Auburn sau să mă asigur că nu are febră. Mă îmbrățișează și nu-mi dă drumul.

— Îmi pare rău, Owen. Pentru atât de multe lucruri, spune.

Strânsoarea lui se accentuează, iar eu simt scuzele din îmbrățișarea lui. Când se retrage, îmi ciufulește părul ca unui copil.

De parcă aş fi fiul lui.

De parcă ar fi tatăl meu.

— Nu o să ne vedem câteva luni, îmi spune. Plec pentru o vreme.

Aud ceva în vocea lui ce nu am mai auzit până acum. *Forță*. Dacă l-aş picta acum, l-aş picta în aceeaşi nuanţă de verde pe care o au ochii lui Auburn.

Face câţiva paşi în spate şi mă priveşte urcând în taxi. Mă uit la el pe geam şi zâmbesc. Callahan Gentry şi fiul lui or să fie în regulă.

Să îi spun la revedere a fost aproape la fel de greu ca momentul acesta.

Stau în faţa apartamentului ei, pregătindu-mă să o salut.

Ridic mâna şi bat la uşă. Se aud paşi.

Trag adânc aer în piept, ca să mă calmez, şi aştept să se deschidă uşa. Mi se pare că aceste ultime două minute au durat cât două vieţi. Îmi şterg palmele pe blugi. Când uşa se deschide, într-un final, ochii îmi cad asupra persoanei care stă în prag.

E ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd aici. Văzându-l în pragul apartamentului, zâmbindu-mi, e cu siguranţă un moment pe care-l voi picta, cândva.

Nu ştiu cum ai reuşit, Auburn.

— Salut! spune AJ zâmbind. Îmi amintesc de tine.

Îi zâmbesc şi eu.

— Salut, AJ! Mama ta e acasă?

AJ privește peste umăr și deschide ușa mai larg. Înainte să mă invite înăuntru, își îndoaie degetul și îmi cere să mă aplec. Când fac asta, zâmbește și șoptește:

— Mușchii mei sunt foarte mari acum. Nu am spus nimic despre cort. Își face mâna pâlnie la gură. Și e încă aici.

Râd, chiar când el se întoarce, auzind pași apropiindu-se.

— Dragule, să nu mai deschizi ușa de la intrare dacă nu sunt lângă tine, o aud spunându-i.

El deschide ușa mai larg și privirile ni se întâlnesc.

Pașii ei se opresc imediat.

Nu credeam că mă va dura atât de mult să o văd. Fiecare părticică mă doare. Brațele mele suferă după ea. Gura mea își dorește să o sărute. Inima mea tânjește să o iubească pe a ei.

— AJ, du-te în dormitor să-ți hrănești peștișorul.

Vocea ei e fermă, neclintită. Încă nu a zâmbit.

— Dar l-am hrănit deja, îi spune AJ.

Ochii ei îi părăsesc pe ai mei și se uită la băiețel.

— Îl poți hrăni cu încă două pelete, ca gustare, bine?

Arată în direcția dormitorului ei. Probabil că el cunoaște privirea aceea, fiindcă se retrage imediat înăuntru.

De îndată ce AJ dispare, fac un pas înapoi, fiindcă Auburn se năpustește asupra mea. Îmi sare în brațe atât de repede încât trebuie să fac câțiva pași în spate și lovesc peretele din spatele meu, ca să nu cădem. Brațele ei îmi înconjoară gâtul, iar ea mă sărută, mă sărută, mă sărută, așa cum nu am mai fost vreodată sărutat. Simt gust de lacrimi și de râset și e o combinație incredibilă.

Nu știu sigur cât rămânem pe coridor, sărutându-ne, pentru că secundele nu sunt suficient de lungi când le petrec cu ea.

Picioarele ei ating, într-un târziu, podeaua, iar brațele ei îmi înconjoară talia și fața ei mi se strivește de piept. Îi cuprind ceafa cu mâna și o țin în brațe, așa cum îmi propun să o țin în fiecare zi, începând de azi.

Așa că niciunul din noi nu vorbește, fiindcă nu există cuvinte suficient de potrivite nici pentru mine. Îmi apăs obrazul pe creștetul ei și privesc prin apartament. Mă uit la pictura de pe peretele livingului. Zâmbesc, amintindu-mi de prima seară în care am intrat aici și am văzut-o pentru prima dată. Știam că trebuia s-o fi păstrat undeva, dar să o văd expusă în livingul ei mi-a trezit un sentiment extraordinar. Ireal. Și am vrut să mă întorc spre ea atunci și să îi spun adevărul. Să îi dezvălui legătura mea cu pictura — și, implicit, cu ea.

Dar nu am făcut-o și nici nu o voi face vreodată, fiindcă această confesiune nu-mi aparține.

Confesiunea aceasta i-a aparținut lui Adam.

CU CINCI ANI ÎNAINTE

Owen

Stau pe podeaua holului, lângă camera de spital a tatei. Văd cum iese din camera de alături.

— Le aruncați, pur și simplu? întreabă, de parcă nu i-ar veni să creadă.

Cuvintele îi sunt adresate femeii pe care tocmai a urmărit-o pe hol. Știu că numele ei e Lydia, dar încă nu știu numele fetei. Deși m-am străduit să aflu.

Lydia se întoarce și văd că ține în brațe o cutie. Se uită la conținutul ei, apoi din nou la fată.

— N-a mai pictat de săptămâni bune. Nu mai au la ce să-i folosească și doar ocupă loc. Lydia se întoarce și pune cutia pe biroul asistentelor. Puteți găsi un loc în care să le depozitați? o întreabă ea pe asistenta de serviciu.

Înainte ca asistenta să spună da, Lydia pleacă din nou, intră iar în cameră și revine cu câteva pânze goale. Le pune pe birou, lângă cutia în care presupun că se află materiale pentru pictură.

Fata privește cutia, chiar și după ce Lydia se întoarce în cameră. Pare tristă. Pare că-i este la fel de greu să-și ia la revedere de la lucrurile lui ca și de la el.

O privesc câteva minute, iar emoțiile ei încep să se transforme în lacrimi. Și le șterge și o privește pe asistentă.

— Chiar trebuie să le aruncați? Nu puteți... nu i le puteți da cuiva?

Asistenta îi simte tristețea din voce. Zâmbește călduros și încuviințează. Fata încuviințează și ea, apoi se întoarce și se îndreaptă încet spre cameră.

Nu o cunosc, dar aş avea, probabil, aceeași reacție dacă cineva ar vrea să arunce lucruri de-ale tatei.

Nu am mai pietat niciodată, însă desenez din când în când. Mă trezesc ridicându-mă și îndreptându-mă spre rezerva asistentelor. Mă uit la cutia cu diverse tipuri de pensule și vopsele.

— Pot să...?

Nici măcar nu termin propoziția, când asistenta împinge cutia spre mine.

— Te rog, spune ea. Ia-o. Nu știu ce să fac cu ea.

Iau materialele și le duc în camera tatei. Le pun în singurul loc disponibil de pe dulap. Restul camerei sale este plin de flori și de plante care i-au fost trimise în ultimele săptămâni. Probabil ar trebui să fac ceva cu ele, însă am mari speranțe că se va trezi curând și le va vedea pe toate.

După ce găsesc loc pentru materiale, mă așez pe scaunul de lângă patul tatei.

Îl privesc.

Îl privesc ore întregi, până când mă plictisesc atât de tare încât mă ridic și încerc să găsesc altceva la care să mă uit. Uneori mă uit la pânda goală de pe birou. Nici măcar nu știu de unde să încep, așa că îmi petrec toată ziua următoare împărțindu-mi atenția între tata, pânda și plimbările ocazionale pe care le fac în jurul spitalului.

Nu știu câte astfel de zile mai pot suporta. Simt că nici măcar nu pot suferi cum trebuie, dacă el nu poate suferi cu mine. Detest faptul că, de îndată ce se va trezi — dacă se trezește —, cu siguranță va trebui să-i povestesc și ultimul detaliu din noaptea aceea, când tot ce-mi doresc este s-o uit.

— Nu te uita niciodată la telefon, Owen, a spus el.

— Privește la drum, a spus fratele meu, din spate.

— Folosește semnalizatorul. Măinile pe volan. Nu porni radioul.

Eram începător și fiecare indicație venită din partea lor îmi amintea asta. Fiecare, mai puțin cea pe care mi-aș fi dorit să mi-o fi dat cel mai frecvent.

— Ai grijă la șoferii beți.

Am fost loviți dinspre partea pasagerului, chiar când semaforul se făcuse verde, iar eu ieșisem în intersecție. Accidentul nu a fost din vina mea, dar, dacă aș fi fost mai experimentat, aș fi știut să privesc întâi în stânga și în dreapta, chiar dacă semaforul îmi dădea permisiunea să înaintez.

Mama și fratele meu au murit pe loc. Tata e în continuare în stare critică.

Am fost distrus din clipa în care s-a întâmplat tragedia.

Îmi petrec mai toate zilele și nopțile aici și, cu cât stau mai mult, așteptând să se trezească, cu atât mă simt mai singur. Vizitele din partea familiei și prietenilor au încetat. Nu am

mai fost la școală de săptămâni întregi, dar asta e cea mai mică grijă a mea. Pur și simplu aștept.

Aștept să se miște. Aștept să clipească. Aștept să vorbească.

De obicei, la finalul fiecărei zile, sunt atât de extenuat de tot ce nu se întâmplă, că trebuie să iau o pauză. În primele câteva săptămâni, serile au fost cea mai greu parte pentru mine, mai ales fiindcă însemnau că se sfârșea încă o zi în care tata nu arătase niciun semn de însănătoșire. Dar, în ultima vreme, ajunseseam să aștept serile cu nerăbdare.

Și trebuie să îi mulțumesc ei pentru asta.

Poate că râsul ei îmi dă speranță, dar cred că e și felul în care îl iubește pe oricine ar fi cel pe care-l vizitează. Vine să îl viziteze în fiecare seară, de la cinci la șapte. Cred că-l cheamă Adam.

Remarc că, dacă vine în vizită, ceilalți membri ai familiei părăsesc camera. Presupun că e dorința lui Adam, pentru a petrece o vreme singur cu ea. Uneori mă simt vinovat, așa cum stau aici, pe hol, sprijinit de peretele dintre camera lui și camera tatei. Dar nu am unde să mă duc ca să mă simt așa cum mă simt când îi aud vocea.

Momentele în care îl vizitează sunt singurele dăți când îl aud râzând. Sau vorbind ceva mai mult. Am auzit destule conversații venind din camera lui în ultimele câteva săptămâni, ca să știu care-i este soarta, așa că faptul că poate să râdă când este cu ea e foarte elocvent.

Cred că moartea lui iminentă este cea care-mi dă speranță. Știu că sună morbid, dar presupun că eu și Adam suntem de aceeași vârstă, așa că mă pun în locul lui de fiecare dată când îmi vine să-mi plâng de milă. Aș prefera să fiu pe patul de moarte, cu un diagnostic de doar câteva săptămâni de trăit, sau să mă aflu în încurcătura în care sunt acum?

Uneori, în zilele foarte proaste, când mă gândesc că nu-mi voi revedea fratele, cred c-aș prefera să fiu în locul lui Adam.

Dar există și momente când aud cum îi vorbește și ce îi spune și mă gândesc că sunt norocos că nu sunt el. Fiindcă eu mai am o șansă de a fi cândva iubit așa. Și îmi pare rău pentru Adam, știind ce fel de dragoste îi poartă ea și știind că lasă asta în urmă. Trebuie să fie greu pentru el.

Dar asta înseamnă și că a fost suficient de norocos să o găsească înainte să moară. Asta trebuie să facă ideea de moarte mai suportabilă, chiar și doar cu o zecime.

Mă întorc pe hol și mă las să alunec pe podea, așteptând să-i aud râsul în seara asta, dar nu se aude nimic. Mă apropii mai mult de ușa lui și mă îndepărtez de a tatei, întrebându-mă de ce seara asta e diferită. De ce seara asta nu e una dintre vizitele fericite.

— Dar cred că mă refer și la părinții mei, fiindcă ei nu înțeleg asta, îl aud pe Adam spunându-i. Pentru că nu-mi permit să am singurul lucru pe care mi-l doresc aici, cu mine.

De îndată ce-mi dau seama că își iau rămas-bun, inima mi se frânge pentru ea și pentru Adam, chiar dacă nu-l cunosc pe niciunul din ei. Ascult timp de câteva minute, până când îl aud spunând:

— Spune-mi ceva despre tine ce nu mai știe nimeni. Ceva ce pot păstra numai pentru mine.

Simt că aceste confesiuni ar trebui să rămână între ei doi. Că, dacă ar fi să aud eu vreuna, Adam nu ar putea să o păstreze numai pentru sine, fiindcă și eu aș cunoaște-o. Tocmai de aceea, în asemenea momente, mă ridic și plec, chiar dacă vreau să-i cunosc secretele mai mult decât orice pe lume.

Mă îndrept spre sala de așteptare de lângă lifturi și mă așez pe un scaun. De îndată ce mă așez, ușile liftului se deschid și apare fratele lui Adam. Știu că e fratele lui și că-l cheamă Trey. Mai știu și că, ținând cont de vizitele scurte pe care i le face fratelui său, nu-mi place de el. L-am văzut trecând pe lângă ea pe hol de câteva ori și nu-mi place felul în care se întoarce și se uită după ea.

Dispare deja după colț, înainte să-și dea seama că vorbesc cu el. Se întoarce și mă privește de sus în jos, măsurându-mă.

— Mai lasă-i câteva minute, îi spun.

Îmi dau seama, după schimbarea din ochii lui, că l-am enervat spunându-i asta. Nu am vrut, dar se pare că e genul de om care s-ar enerva din aproape orice.

— Cine naiba mai ești și tu?

Nu-mi place deloc de el. Nu-mi place nici că pare atât de supărat, fiindcă e, în mod evident, mai în vârstă decât mine, mai solid decât mine și mult, mult mai răutăcios.

— Sunt Owen Gentry. Sunt prieten cu fratele tău, îi spun mințind. Eu doar... arăt spre capătul coridorului, spre camera în care se află ea și Adam. Are nevoie de câteva minute în plus cu ea.

Trey nu pare să se sinchisească de cele câteva minute de care are nevoie Adam.

— Păi, *Owen Gentry*, ea trebuie să prindă un avion, spune agitat, fiindcă îi irosesc timpul.

Își vede de drum și intră în cameră. O aud suspinând.

E prima dată când o aud suspinând și nu suport asta. Mă întorc în sala de așteptare, simțind durerea ei și a lui Adam în propriul piept.

Următorul lucru pe care-l aud sunt rugămințile ei să i se permită să mai stea cu el și cuvintele „Te iubesc”, rostite în repetate rânduri, în timp ce Trey o trage de braț pe hol.

Nu mi-am mai dorit niciodată atât de mult să lovesc pe cineva.

— Termină, îi spune Trey, agitat fiindcă ea încearcă să se întoarcă în camera lui Adam. Îi înconjoară talia cu brațul, de data asta, și o trage spre el, ca să nu poată scăpa. Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm.

Îi permite s-o țină imobilizată și știu că face asta doar din cauză e prea distrusă. Dar felul în care mâinile lui se mișcă pe spatele ei mă face să apuc brațele scaunului pe care stau, ca să nu mă duc să-l îndepărtiez de lângă ea. Ea e cu spatele la mine, ceea ce înseamnă că el stă cu fața spre mine și cu brațele înfășurate în jurul ei. Un zâmbet superior, abia mijit, îi joacă pe buze când remarcă furia de pe chipul meu și-mi face semn cu ochiul.

Ticălosul tocmai mi-a făcut cu ochiul.

Când ușile liftului se deschid, într-un târziu, și el îi dă drumul, ea privește înapoi spre camera lui Adam. Îi remarc ezitarea, în timp ce Trey așteaptă ca ea să urce prima în lift. Face un pas înapoi, fiindcă vrea să se întoarcă lângă Adam. E speriată, deoarece știe că nu-l va mai vedea niciodată dacă pășește în lift. Îl privește pe Trey și spune:

— Te rog. Lasă-mă doar să-mi iau rămas-bun. Pentru ultima dată.

Vorbește în șoaptă, fiindcă știe că, dacă încearcă să vorbească mai tare, va rămâne fără voce.

Trey clatină din cap și spune:

— Ți-ai luat deja rămas-bun. Trebuie să plecăm.

Nu are suflet.

Ține ușile de la lift deschise ca ea să pășească înăuntru, dar ea se gândește dacă să facă asta. Dar, în următoarea secundă, o ia la goană în cealaltă direcție. Inima îmi zâmbește pentru ea, fiindcă vreau să poată să-și ia din nou rămas-bun de la el. Știu că asta și-ar dori și Adam. Știu ce mult ar însemna pentru el să o vadă alergând înapoi în camera lui, încă o dată, și să îl sărute pentru ultima dată și să-i spună încă o dată: „Te voi iubi mereu, chiar și când nu voi putea”.

Pot să văd în ochii lui Trey că vrea să o împiedice. Aleargă după ea, vrând să o tragă înapoi, dar mă pun deodată în fața lui, blocându-l. Mă împinge, iar eu îl pocnesc, știind că nu e cel mai indicat, dar o fac oricum și mă aștept să fiu lovit înapoi. Dar merită să-l lovesc o dată, fiindcă astfel ea are suficient timp să se întoarcă în camera lui Adam și să-și mai ia o dată rămas-bun de la el.

Când pumnul lui uriaș ia contact cu maxilarul meu, cad pe podea.

La naiba, a durut.

Pășește peste mine ca să fugă după ea. Eu îi înșfac glezna și trag de ea, privindu-l cum cade la pământ. O asistentă aude gălăgia și apare alergând de după colț, chiar când el mă lovește în umăr și mă trimite la naiba. E din nou pe picioare și fuge pe hol, iar eu m-am ridicat.

Aproape că am ajuns înapoi în camera tatălui meu, când o aud spunându-i lui Adam:

— Te voi iubi mereu. Chiar și când nu ar trebui.

Asta mă face să zâmbesc, chiar dacă mă doare gura și e plină de sânge.

Intru în camera tatei și mă duc direct la dulapul pe care am pus materialele pentru pictat. Iau o pânză goală și scotocesc în cutie, cercetând toate celelalte lucruri.

Cine ar fi crezut că prima mea bătaie pentru o fată va fi pentru o fată care nici măcar nu îmi aparține.

Încă o aud plângând când e târâtă pe coridor din nou. Acum știu că e pentru ultima dată. Mă așez pe scaun și mă uit lung la cutia cu materialele lui de pictură. Încep să le scot afară, unul câte altul.

Opt ore mai târziu, aproape că se crăpase de ziuă când am terminat pictura. Am pus-o deoparte, să se usuce, și am adormit până s-a lăsat întunericul. Știu că nu va veni în camera lui în seara asta, ceea ce mă întristează, pentru ei doi, dar puțin și pentru mine, în egoismul meu.

Rămân la ușa lui o vreme, pregătit să bat, vrând să mă asigur că fratele lui nu e înăuntru. După câteva minute de tăcere, bat ușurel.

— Intra, spune el, deși vocea îi este foarte slăbită în seara asta.

Trebuie să fac un efort ca să o aud. Deschid ușa și fac câțiva pași înăuntru. Când mă vede și nu mă recunoaște, încearcă să se ridice câțiva centimetri. Pare greu pentru el.

Doamne, e atât de tânăr!

Știu că are cam aceeași vârstă cu mine, dar moartea îl face să arate mai tânăr decât ar trebui. Moartea ar trebui să le fie cunoscută doar celor în vârstă.

— Salut, spun și intru încet în cameră. Îmi pare rău că te deranjez, dar... Mă uit spre ușă și iar la el. E ciudat, așa că o s-o spun pur și simplu. Am făcut ceva pentru tine.

Țin pânza în mână și mi-e teamă să o întorc ca s-o vadă. Ochii lui cad pe spatele ei și trage adânc aer în piept, încercând iar să se ridice mai sus în pat.

— Ce este?

Mă apropiu de el și arăt spre scaun, cerându-i permisiunea să mă așez. Adam încuviințează. Nu îi arăt pictura imediat. Mă simt de parcă ar trebui să îi explic, mai întâi, sau să mă explic, sau, cel puțin, să mă prezint.

— Eu sunt Owen, îi spun, după ce mă așez. Arăt spre peretele din spatele lui. Tata e în camera de alături de câteva săptămâni.

Adam mă privește o clipă, apoi întreabă:

— Ce a pățit?

— E în comă. Accident de mașină.

Ochii lui devin empatici, și asta mă face să-l plac imediat. De asemenea, acum știu că nu e deloc ca fratele lui.

— Eu conduceam, adaug.

Nu știu de ce îi spun asta. Poate ca să îi arăt că, deși nu eu sunt cel pe moarte, viața mea nu e chiar de invidiat.

— Gura ta, spune el, făcând un efort slab ca să arate spre vânătaia care s-a format în urma altercației de ieri-seară. Tu ești cel care s-a bătut cu fratele meu?

Sunt surprins pentru o clipă, șocat că știe despre asta. Dau din cap că da.

Râde slab.

— Mi-a povestit asistenta. A spus că i-ai tras una pe hol, când încerca să o împiedice pe Auburn să-și ia din nou rămas-bun de la mine.

Zâmbesc. Auburn, mă gândesc. M-am tot întrebat, timp de trei săptămâni, cum o cheamă. Firește că Auburn. Nu am mai auzit pe nimeni să poarte numele ăsta. I se potrivește perfect.

— Îți mulțumesc pentru asta, spune Adam. Cuvintele lui sunt ca o șoptă chinuită. Detest că îl oblig să vorbească, fiindcă știu că îl doare.

Ridic tabloul ceva mai sus și mă uit la el.

— Seara trecută, după ce a plecat ea, spun, cred că se poate spune că am fost inspirat să pictez asta pentru tine. Sau poate pentru ea. Pentru amândoi, cred. Mă uit repede la el. Sper că nu ți se pare ciudat.

Ridică din umeri.

— Depinde ce este.

Mă ridic și-i arăt pictura, întorcând-o să o poată vedea.

La început, nu are nicio reacție. Doar o privește. Îl las să o țină și mă dau în spate, puțin stânjenit.

— E prima mea încercare, spun, încercând să scuz faptul că probabil crede că e oribilă.

Ochii lui îi întâlnesc imediat pe ai mei, iar expresia de pe chipul lui exprimă orice, numai indiferență nu. Arată spre pictură.

— Asta e prima ta încercare? spune, fără să-i vină să creadă. Serios?

— Da. Probabil și ultima.

Clatină imediat din cap.

— Sper că nu, zice. E incredibilă. Ia telecomanda și apasă un buton ca să ridice capul patului cu câțiva centimetri. Arată spre o masă de lângă scaun și-mi zice: Ia pixul acela.

Nu îl contrazic. Îi dau pixul și privesc cum întoarce pictura și scrie ceva pe spatele pânzei. Se întinde spre noptiera de

lângă pat și rupe o foaie dintr-un carnetel. Scrie ceva pe carnetel și îmi dă și pictura, și foaia.

— Îmi faci, te rog, o favoare? spune el, când le iau pe ambele. Vrei să-i trimiți asta? De la mine? Arată spre bucata de hârtie. Adresa ei este sus, iar adresa de retur, jos.

Mă uit în jos, spre bucata de hârtie, și citesc numele ei întreg.

— Auburn Mason Reed.

Care erau șansele?

Zâmbesc și îmi trec degetul peste literele celui de-al doilea prenume al ei.

— Avem același al doilea prenume.

Mă uit la Adam, iar el își coboară patul din nou, cu un zâmbet firav pe chip.

— Ar putea fi mâna destinului, să știi.

Scutur din cap, respingându-i comentariul.

— Sunt convins că e destinul tău. Nu al meu.

Vocea lui e chinuită și depune mult efort să se întoarcă pe o parte. Închide ochii și spune:

— Sper să nu aibă un singur destin, Owen.

Nu mai deschide ochii. Poate că adoarme sau poate că doar are nevoie de o pauză de la vorbit. Mă uit la numele ei, din nou, și mă gândesc la ce mi-a spus.

Sper să nu aibă un singur destin.

Mă simt bine să știu că, indiferent cât de mult o iubește, e conștient că va merge mai departe după moartea lui și acceptă asta. Se pare că-și dorește asta pentru ea. Din nefericire, dacă ar fi fost într-adevăr destinul, ne-am fi cunoscut în alte condiții.

Mă uit iar la el. Ochii lui sunt încă închiși. Își trage cuvertura peste umeri, așa că ies în tăcere din cameră, cu pictura în mână.

O să i-o trimit, fiindcă așa m-a rugat el. Și apoi o să arunc adresa ei. O să încerc să-i uit numele, deși știu că nu va fi niciodată posibil.

Cine știe? Dacă am fost meniți să fim împreună, iar destinul chiar există, poate că, într-una din aceste zile, va veni la ușa mea. Poate că Adam va fi, într-un fel, cel care va face să se întâmple asta.

Până atunci însă, cred că am ceva care să mă țină ocupat. Cu ajutorul ei și al lui Adam, cred că mi-am descoperit vocația.

Mă uit la pictura din mâinile mele și o întorc. Citesc ultimele cuvinte pe care i le-a scris Adam.

Te voi iubi mereu. Chiar și când nu pot.

Când întorc iar pictura cu fața, îmi trec degetele peste ea. Ating spațiul dintre cele două mâini și mă gândesc la tot ce desparte cele două mâini.

Sper, de dragul ei, că Adam are dreptate. Sper că va mai avea un destin.

Fiindcă merită.

Mulțumiri

În primul rând, multe mulțumiri lui Danny O'Connor, pentru lucrările care însoțesc romanul *Confess*. După ce am căutat peste tot arta care l-ar putea reprezenta pe Owen, ce faci tu s-a remarcat printre toate celelalte. Ai un talent fantastic, iar fanii tăi (inclusiv eu) sunt norocoși să se poată bucura de el.

Ca de obicei, multe mulțumiri pentru: Johanna Castillo, Ariele Fredman, Judith Curr, Kaitlyn Zafonte și întreaga echipă Atria Books.

Agentului meu, Jane Dystel, și întregii echipe de la Dystel and Goderich.

Pentru Weblichs, pentru că s-au asigurat mereu că am destule poze cu Harry, cutii de Pepsi dietetic și multă energie pozitivă. Pentru CoHorts, fiindcă mi-au amintit în fiecare zi de ce fac asta. Și celor mai mari susținători ai mei, care sunt supuși la zece versiuni diferite ale aceluiași capitol, dar nu se

plâng niciodată: Kay Miles, Kathryn Perez, Chelle Northcutt, Madison Seidler, Karen Lawson, Marion Archer, Jennifer Stiltner, Kristin Phillips-Delcambre, Salie-Benbow Powers, Maryse și atâția alții.

Pentru Murphy, care e cea mai bună SORĂ și asistentă din lume. Pentru Stephanie, care a fost acolo de la început, ca șefă și ca prietenă bună. Pentru mama mea, pentru sora mea, pentru soțul și copiii mei și pentru toți ceilalți care mă susțin la infinit și nu se plâng niciodată.

Pentru toți cei care riscă și aleg o carte scrisă de mine — mulțumesc pentru șansa de a-mi trăi visul.

Și, firește, multe mulțumiri către doi dintre oamenii cărora le sunt recunoscătoare fiindcă această carieră și-a făcut loc în viața mea: Tarryn Fisher și Vilma Gonzalez. Nu știu ce m-aș fi făcut fără voi anul acesta.

În colecția EpicLove,
adresată tinerilor peste șaptesprezece ani, au apărut:

Te aștept
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Te doresc
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Rămâi cu mine
de J. Lynn / Jennifer L.Armentrout

Mă pierd în tine...
de Jasinda Wilder

Mă regăsesc în noi...
de Jasinda Wilder

Intimidare
de Penelope Douglas

Răniți
de Jasinda Wilder

Rivali
de Penelope Douglas

Ugly love — Despre fața urâtă a iubirii
de Colleen Hoover

Vocea lui Archer
de Mia Sheridan

Zece respirații scurte
de K.A. Tucker

O minciună nevinovată
de K.A. Tucker

În patru secunde ai pierdut totul
de K.A. Tucker